#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

DUMPLIN'

VREAU O VIAȚĂ PE MĂSURA FORMELOR MELE

JULIE MURPHY

DUMPLIN'

JULIE MURPHY

DUMPLIN'

VREAU O VIAȚĂ PE MĂSURA FORMELOR MELE

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

EPICA

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Raluca MIHEŞAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

Dumplin', Julie Murphy
Copyright © 2015 by Julie Murphy
AII rights reserved.
Jacket art © 2015 by DANIEL STOLLE
Jacket design by AURORA PARLAGRECO
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica. © 2017, Editura Epica.

ISBN: 978 – 606 – 8754 – 19 – 2
Bucureşti, 2017

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. R044 RNCB 5101 0.000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MURPHY, JULIE
Dumplin' / Julie Murphy; trad.: Cristina Buzoianu –
Bucureşti: Epica, 2017
ISBN 978 – 606 – 8754 – 19 – 2
I. Buzoianu, Cristina (trad.)

821.111 – 31 = 135.1

Pentru toate fetele durdulii

Descoperă-te pe tine însăţi şi fă-o într-un stil mare.

— Dolly Parton

UNU

Cele mai bune lucruri din viaţa mea au început cu o melodie de Dolly Parton. Toate, inclusiv prietenia mea cu Ellen Dryver.

Cântecul care a încheiat afacerea a fost „Dumb Blonde” de pe albumul ei de debut din 1967 intitulat *Hello, I'm Dolly*, în vara dinainte să încep clasa întâi, mătuşa mea, Lucy, s-a împrietenit cu doamna Dryver, datorită admiraţiei pe care amândouă o nutreau pentru Dolly. În timp ce ele sorbeau ceai dulce în sufragerie, eu şi Ellen leneveam pe canapea uitându-ne la desene animate, fără să ne dăm seama cum să ne comportăm una cu alta. Dar, într-o după-amiază, din aparatul stereo al doamnei Dryver, a răsunat melodia aceea. Ellen a început să bată din picior în ritmul muzicii, iar eu o acompaniam fredonând, şi înainte ca Dolly să ajungă la refren, ne învârteam în cercuri şi cântam cât de tare puteam. Din fericire, iubirea pe care ne-o purtăm una alteia şi lui Dolly a ajuns să depăşească barierele unei singure piese.

O aştept pe Ellen în faţa Jeepului iubitului ei şi soarele puternic îmi adânceşte tălpile în asfaltul din parcarea şcolii. Încercând să nu mă strâmb, o urmăresc în timp ce iese din clădire şi se avântă prin mulţimea de elevi care ies de la ore.

Ellen este exact opusul meu. Înaltă, blondă şi cu acea atitudine prostească, dar totuşi sexy, care pare să existe numai în comediile romantice. Ea mereu se simte confortabil în pielea ei.

Nu-l pot vedea pe Tim, iubitul ei, dar n-am nicio îndoială că e cu câţiva paşi în urma ei, cu nasul în telefon, încercând să se pună la curent cu toate meciurile pe care le-a pierdut cât timp a fost la ore.

Primul şi primul lucru pe care l-am observat la Tim a fost diferenţa de înălţime dintre el şi El (aşa o alint pe Ellen), de cel puţin şapte centimetri şi jumătate, dar ei nici că i-a păsat. Când am menţionat faptul că el este mult mai scund decât ea, mi-a zâmbit, roşeaţa din obraji i s-a răspândit pe gât, şi a spus:

— Nu-i aşa că-i drăguţ?

El se opreşte gâfâind în faţa mea.

— Lucrezi diseară, nu?

Îmi dreg vocea.

— Mda.

— Niciodată nu e prea târziu să-ţi găseşti un job la mall, Will.

Se sprijină de Jeep şi îşi loveşte jucăuş umărul de al meu.

— Cu mine.

Clatin din cap că nu.

— Îmi place la Harpy’s.

O camionetă uriaşă goneşte pe şoseaua din faţa noastră spre ieşire.

— Tim! strigă Ellen.

Se opreşte din mers şi ne face cu mâna, în timp ce camioneta trece chiar prin spatele lui, cât pe ce să îl strivească pe asfalt.

— Doamne fereşte! spune El, suficient de încet încât să o aud doar eu.

Cred că sunt făcuţi unul pentru altul.

— Mulţumesc pentru avertisment, strigă el.

Chiar dacă am fi în mijlocul unei invazii extraterestre, Tim n-ar zice decât „super”.

După ce traversează parcarea, îşi pune telefonul în buzunarul de la spate şi o sărută. Nu e un sărut scârbos, cu gura deschisă, ci mai mult genul de sărut care spune „bună, mi-a fost dor de tine, eşti la fel de frumoasă ca la prima întâlnire”.

Un oftat uşor îmi scapă printre buze. Dacă aş putea să-mi feresc ochii de toţi oamenii care se sărută, sunt sigură că viaţa mea ar fi cu cel puţin două procente mai împlinită.

Nu sunt geloasă pe Ellen şi Tim, nici pe faptul că Tim o fură de lângă mine şi nici nu îl vreau pe Tim pentru mine. Dar îmi doresc să am şi eu ce au ei. Îmi doresc pe cineva care să mă sărute în loc să mă salute.

Mă strecor pe lângă ei şi mă îndrept spre pista care înconjoară terenul de fotbal.

— Ce fac toate fetele acelea acolo?

O mână de fete îmbrăcate în pantaloni scurţi roz şi tricouri asortate aleargă pe pistă.

— Tabăra de instruire Pageant, spune Ellen.

Durează toată vara. Participă şi o fată de la mine de la serviciu.

Îmi dau ochii peste cap, fără ca măcar să încerc să îmi stăpânesc gestul. Clover City nu este cunoscut pentru mare lucru.

0 dată la câţiva ani echipa noastră de fotbal este suficient de decentă ca să ajungă în finală şi din când în când cineva pleacă de aici şi face ceva demn de a fi recunoscut. Dar singurul lucru care face ca oraşul nostru să apară pe hartă este acela că găzduieşte cel mai vechi concurs de frumuseţe din Texas. Concursul de frumuseţe Miss Teen Blue Bonnet[1] a început în anii 1930 şi, de la an la an, a devenit din ce în ce mai mare şi mai ridicol. Ştiu din surse sigure pentru că, de cincisprezece ani, comitetul de organizare este condus de mama.

Ellen îi scoate cheile lui Tim din buzunarul din faţă al pantalonilor scurţi, apoi mă îmbrăţişează cu o mână.

— Serviciu uşor! Să nu te stropeşti cu ulei sau… mă rog.

Se duce să deschidă portiera şoferului şi strigă la Tim, care e pe cealaltă parte.

— Tim, urează-i o zi bună lui Will.

Ridică puţin capul pentru un scurt moment şi zăresc zâmbetul pe care Ellen îl îndrăgeşte atât de mult.

---

1 Blue Bonnet = Plantă întâlnită predominant în partea de sud-vest a Statelor Unite ale Americii. Floarea oficială a statului Texas.

— Will.

O fi stând Tim cu nasul în telefon majoritatea timpului, dar atunci când vorbeşte, ei bine, este genul de acţiune care le îndeamnă pe fetele ca Ellen să rămână lângă el.

— Sper să ai o zi bună, continuă, şi face o reverenţă.

El îşi dă ochii peste cap, se urcă la volan şi îşi aruncă în gură o nouă bucată de gumă de mestecat.

Îi fac cu mâna şi parcurg aproape jumătate din distanţa până la maşina mea, când cei doi trec în viteză pe lângă mine, iar Ellen îmi strigă încă o dată la revedere, peste melodia lui Dolly Parton, *„Why'd you come in here lookin' like that”,* care răsună din difuzoare.

În timp ce cotrobăiesc prin geantă după chei, o văd pe Millie Michalchuk clătinându-se pe trotuar şi prin parcare.

Îmi dau seama ce urmează înainte să se întâmple. Sprijinit de dubiţa părinţilor ei stă Patrick Thomas, care este probabil cel mai mare bădăran din toate timpurile. Are superputerea de a porecli oamenii şi a face porecla să se răspândească. Uneori sunt porecle frumoase, dar de cele mai multe ori sunt cuvinte precum *Haaaaaaaa-nah,* pronunţat ca nechezatul unui cal, pentru că gura fetei respective arată de parcă ar fi plină cu… ei bine, dinţi de cal. Isteţ, ştiu.

Millie este fata aceea, cea la care, deşi mi-e

ruşine să recunosc, m-am uitat toată viaţa şi mi-am spus, *Se poate şi mai rău.* Eu sunt grasă, dar Millie este acel tip de grasă care are nevoie de pantaloni cu elastic pentru că nu se comercializează pantaloni cu nasturi şi fermoar în mărimea ei. Are ochii prea apropiaţi unul de altul şi vârful nasului arcuit în sus. Poartă tricouri cu pisicuţe şi căţeluşi, şi nu o face într-un mod ironic.

Patrick îi blochează partea şoferului, guiţă ca un porc, împreună cu grupul lui de prieteni bătăuşi. Millie a început să conducă acum câteva săptămâni şi mânuieşte dubiţa de zici că e un Camaro.

Este aproape, gata să îi vadă pe toţi nemernicii adunaţi în jurul maşinii ei, când îi strig:

— Millie! Vino puţin!

Trăgând de bretelele ghiozdanului, îşi schimbă direcţia şi vine direct spre mine, cu un zâmbet care îi împinge obrajii roşii atât de tare, încât aproape că îi ating pleoapele.

— Bună, Will!

Îi zâmbesc.

— Bună!

Nu m-am gândit cu adevărat la ce aş putea să-i spun când ajunge aici, în faţa mea.

— Felicitări pentru permis!

— Oh, mulţumesc, îmi zâmbeşte ea din nou. E foarte drăguţ din partea ta.

Îl văd pe Patrick Thomas peste umărul ei, cum îşi împinge nasul cu degetul, astfel încât să arate

ca un rât de porc.

O ascult pe Millie, în timp ce-mi povesteşte totul despre cum a schimbat setările radioului mamei ei şi cum a alimentat pentru prima dată. Privirea nemiloasă a lui Patrick se fixează asupra mea. El este genul de persoană care speri să nu te observe niciodată, dar nu are niciun rost să încerc să fiu invizibilă în faţa lui. Nu ai cum să ascunzi un elefant.

Millie vorbeşte pentru câteva minute, apoi Patrick şi prietenii lui renunţă şi se îndepărtează. Ea gesticulează spre maşina din spatele ei.

— Adică, nimeni nu te învaţă cum să alimentezi cu benzină şi chiar ar –

— Hei, îi spun. Îmi pare rău, dar o să întârzii la serviciu.

Încuviinţează din cap.

— Dar, încă o dată, felicitări!

O privesc în timp ce se îndreaptă spre maşina ei. Îşi aranjează toate oglinzile şi iese cu spatele din locul de parcare, în mijlocul parcării aproape goale.

***

Opresc în spatele Harpy’s Burgers & Dogs, merg direct prin zona de comandă din maşină şi apăs pe butonul soneriei de la uşa depozitului. Când văd că nu răspunde nimeni sun din nou. Soarele texan mă apasă pe creştetul capului.

Aştept, în timp ce un om cu înfăţişare ciudată, care poartă o pălărie de pescuit şi un maiou

murdar, înaintează uşor în zona de comandă pentru maşini şi îşi recită dureros de specific comanda, până la numărul exact de murături pe care îl vrea în burgerul lui. Vocea din receptor îi comunică suma totală. Omul se holbează la mine, pe deasupra ochelarilor de soare portocalii, şi spune:

— Care-i treaba, dulceaţă?

Mă răsucesc, îmi strâng rochia în jurul coapselor şi lovesc cu putere soneria de încă patru ori. Stomacul mi se strânge de stânjeneală.

Nu sunt obligată să mă îmbrac în rochie la serviciu. Există şi opţiunea de a purta pantaloni. Dar elasticul din talia pantalonilor din poliester nu a fost suficient de elastic încât să îmi treacă peste şolduri. Spun că pantalonii sunt de vină. Nu-mi place să cred că şoldurile mele sunt o inconvenienţă, ci mai degrabă o calitate. Adică, dacă am trăi pe undeva prin 1642, şoldurile mele late, fertile, ar valora multe vaci sau ceva de genul ăsta.

Uşa se deschide şi tot ce aud este vocea lui Bo.

— Te-am auzit şi de primele trei ori.

Oasele mă furnică. Nu îl văd până când nu deschide uşa mai larg, pentru a mă lăsa să intru. Lumina naturală îi atinge faţa. Fire mici de păr îi acoperă bărbia şi pomeţii. Un semn al libertăţii. Şcoala lui Bo, extravaganta lui şcoală catolică, cu regulile ei vestimentare stricte, s-a terminat la

începutul acestei săptămâni.

Maşina din spatele meu, din zona de comandă începe să dea rateuri, iar eu mă grăbesc să intru. Privirea mea are nevoie de o secundă pentru a se adapta la lumina slabă.

— Îmi pare rău că am întârziat, Bo, îi spun.

Bo. Silaba îmi saltă în piept şi îmi place. Îmi place finalitatea unui nume atât de scurt. Este acel gen de nume care spune, *da, sunt sigur.*

Înăuntrul meu se aprinde o flacără, care apoi mi se ridică până în obraji. Îmi plimb degetele de-a lungul maxilarului şi picioarele mi se afundă în ciment ca în nisipuri mişcătoare.

Adevărul: am făcut această mare pasiune pentru Bo de când l-am întâlnit prima oară. Părul lui şaten răvăşit i se adună în vârful capului, într-o dezordine perfectă. Şi arată ridicol în uniforma lui roşu cu alb. Ca un urs într-un tutu. Mânecile din poliester i se întind pe braţe şi cred că bicepşii lui şi şoldurile mele au multe lucruri în comun. Cu excepţia abilităţii de a ridica greutăţi la sală. Un lanţ subţire din argint se zăreşte din gulerul tricoului şi buzele lui sunt înroşite cu colorant artificial, graţie rezervei sale infinite de acadele roşii.

Întinde un braţ spre mine, ca şi cum ar fi gata să mă îmbrăţişeze.

Trag adânc aer în piept.

Apoi expir când se întinde pe după mine, ca să încuie uşa de livrare.

— Ron e bolnav, aşa că suntem doar eu, tu, Marcus, şi Lydia. Cred că ea a rămas să lucreze tură dublă azi, aşa că, ştii tu, fii pregătită.

— Mersi. Să înţeleg că tu ai terminat cu şcoala?

— Da. Nu mai am cursuri, îmi răspunde.

— Îmi place că spui cursuri şi nu ore. E ca şi cum ai fi la facultate şi te-ai duce la cursuri doar de câteva ori pe zi, între orele de somn pe canapea sau… mă opresc. Mă duc să-mi pun lucrurile sus.

Strânge din buze, apoi şi le aşază formând un zâmbet.

— Sigur.

Mă grăbesc spre vestiar şi îmi înghesui geanta în dulap.

Nu e ca şi cum aş fi fost foarte elocventă sau ceva de genul ăsta, dar ceea ce îmi iese din gură în faţa lui Bo Larson nu se poate clasifica nici măcar ca diaree verbală. Seamănă mai mult cu nişte pârţuri, ceea ce e dezgustător.

Prima dată când ne-am întâlnit, când el era încă proaspăt angajat, i-am întins mâna şi m-am prezentat:

— Willowdean, i-am spus. Casieră, fană Dolly Parton şi fata grasă din oraş.

I-am aşteptat răspunsul, dar nu a spus nimic.

— Adică, mai sunt şi alte lucruri de spus. Dar…

— Bo.

Vocea îi suna sec, dar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet.

— Numele meu este Bo.

Mi-a strâns mâna şi un potop de amintiri pe care nu le-am trăit mi-a trecut prin minte. Noi ţinându-ne de mână la film. Sau mergând pe stradă. Sau într-o maşină.

Apoi mi-a dat drumul.

În seara aceea, când mi-am adus aminte de modul în care ne-am prezentat, iar şi iar, mi-am dat seama că n-a tresărit când i-am spus că sunt grasă.

Şi mi-a plăcut asta.

Cuvântul *grasă* îi face pe oameni să se simtă incomod. Dar când te uiţi la mine, primul lucru pe care îl observi este corpul. Şi corpul meu este plinuţ. E ca atunci când eu observ că unele fete au sânii mari sau părul strălucitor sau genunchii noduroşi. Astea sunt lucruri pe care este acceptabil să le spui. Dar cuvântul *grasă,* cel care mă descrie cel mai bine, face buzele să se strângă şi obrajii să-şi piardă culoarea.

Dar aşa sunt eu. Sunt grasă. Nu e un cuvânt urât. Nu e o insultă. Cel puţin nu e atunci când eu sunt cea care îl pronunţă. Aşadar, de ce să nu-l spui de la început şi să scapi de grijă?

DOI

Curăţ tejgheaua când intră doi băieţi şi o fată.

Vânzările merg aşa de prost, încât aproape am tocit smalţul.

— Cu ce vă pot servi? îi întreb, fără să ridic capul.

— Bo! Conducător de joc începător pentru echipa de baschet Holy Cross Bulldogs! strigă băiatul din dreapta, pe o voce de prezentator TV, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

Când Bo nu apare imediat, ambii băieţi îi strigă numele de mai multe ori.

— Bo! Bo! Bo!

Fata care stă între ei îşi dă ochii peste cap.

— Bo! strigă Marcus. Vino încoace şi fă-i pe prietenii tăi să tacă!

Bo apare de după colţ, în timp ce îşi îndeasă boneta în buzunarul de la spate al pantalonilor. Îşi încrucişează braţele peste pieptul umflat.

— Salut, Collin! înclină din cap în direcţia fetei. Amber. Rory.

Se sprijină de tejgheaua din spatele nostru, mărind spaţiul dintre el şi prietenii lui.

— Ce faceţi în partea asta de oraş?

— Excursie didactică, îi răspunde Collin.

Bo îşi drege glasul, dar nu spune nimic. Tensiunea dintre ei vibrează.

Celălalt băiat, Rory, cred, studiază meniul de pe tejghea.

— Hei, îmi spune. Poţi să-mi aduci doi hotdogi? Doar cu muştar şi condimente.

— Ăăă, da.

Îi înregistrez comanda în computer şi încerc să nu-mi las ochii să se plimbe prea mult.

— A trecut mult timp, spune Amber.

Cum este posibil aşa ceva? Cred că sunt vreo treizeci de elevi în fiecare clasă din ultimul an la Holy Cross.

Collin îşi aşază braţul în jurul umerilor lui Amber.

— Ţi-am simţit lipsa la sală. Pe unde ai umblat?

— Prin preajmă, îi răspunde Bo.

— Vrei şi ceva de băut? îl întreb eu.

— Da, spune Rory, şi îmi flutură prin faţă o bancnotă de cincizeci de dolari.

— Nu pot să îţi dau rest la nimic mai mare de douăzeci.

Fac semn cu degetul spre micul afiş lipit în faţa casei de marcat.

— Bo, zice Collin, nu am la mine decât bani mari. Crezi că poţi să-l ajuţi pe Rory şi să faci rost de nişte mărunţiş?

Pentru un moment, se aşterne o linişte de mormânt.

— Nu am portofelul la mine.

Collin rânjeşte.

Amber, Uimitoarea – Fată – Care – Îşi - Dă – Ochii – Peste – Cap, bagă mâna în buzunar şi pune pe tejghea o hârtie de zece dolari.

Îi dau restul şi îi spun lui Rory:

— Comanda ta va fi gata în curând.

Collin îşi înclină capul spre mine.

— Cum te cheamă?

Deschid gura să îi răspund, însă…

— Willowdean. Numele ei este Willowdean, răspunde Bo în locul meu. Trebuie să mă întorc la treabă.

Bo se îndreaptă spre bucătărie şi nu se oboseşte să se întoarcă atunci când prietenii lui îl cheamă înapoi.

— Îmi place cum îţi stă cu păr pe faţă, spune Amber. Ţi se potriveşte.

Dar el deja a plecat.

Fata se holbează la mine, dar tot ce pot face este să ridic din umeri.

Când ajung acasă, merg până la intrarea din spate şi mă strecor înăuntru pe uşa glisantă din sticlă. Uşa din faţă este blocată de ani de zile. Mama spune mereu că avem nevoie de un bărbat care să vină şi să o repare, dar mătuşa Lucy a crezut întotdeauna că asta este scuza perfectă ca să nu trebuiască să răspundem la uşă. Iar eu tind să fiu de acord cu ea.

Mama stă la masa din bucătărie, încă îmbrăcată cu uniforma de asistentă şi cu părul blond strâns în vârful capului, şi urmăreşte ştirile la televizorul ei portabil. De când mă ştiu, mereu s-a uitat la emisiunile preferate aici pentru că Lucy ocupa aproape tot timpul canapeaua din living. Dar, acum, au trecut şase luni de la înmormântarea lui Lucy şi ea încă îşi urmăreşte

emisiunile în bucătărie, la televizorul portabil.

Mama clatină din cap la prezentatorii ştirilor şi spune:

— Bună, Gogoşică.[2] Cina e în frigider, îmi las geanta pe masă şi iau farfuria acoperită cu folie de plastic. Ultimele zile de şcoală marchează începutul pregătirii pentru concursul de frumuseţe, ceea ce înseamnă că mama e la dietă, la fel şi restul lumii. Aşadar, cina mea este alcătuită dintr-o salată cu pui la grătar.

Ar putea fi mai rău. A fost mai rău.

O aud cum ţâţâie şi spune:

— Ţi-au apărut coşuri pe frunte. Doar nu mănânci mâncarea aia plină de grăsimi pe care o vinzi, nu-i aşa?

— Ştii că nici nu mă prea omor după burgeri şi hotdogi.

Nu oftez. Aş vrea, dar mama ar auzi. Nu contează cât de tare e dat televizorul. Şi peste doi ani, când voi fi plecată la facultate, în alt oraş, la sute de kilometri depărtare, mama o să mă audă de acasă când oftez şi o să mă sune ca să îmi spună: „Măi, Gogoşică, ştii că nu îmi place să te aud cum oftezi. Nu există ceva mai neplăcut pe lumea asta decât o domnişoară nemulţumită”.

După părerea mea, sentimentul ăsta ascunde zeci de lucruri greşite.

Mă aşez să mănânc şi împrăştii din belşug dressing pentru salată, pe toată suprafaţa

2 *Dumplin'* în limba engleză, (n. red.)

farfuriei, pentru că în a opta zi Dumnezeu a creat dressingul pentru salată.

Mama îşi încrucişează picioarele, îşi priveşte degetele şi îşi studiază pedichiura ciobită.

— Cum a fost la serviciu?

— A fost bine. Un tip în vârstă care a comandat din maşină mi-a zis dulceaţă.

— Vaaai, exclamă ea. Ei bine, este destul de flatant dacă stai să te gândeşti.

— Haide, mamă. Nu, e scârbos.

Apasă pe un buton al telecomenzii şi închide televizorul.

— Scumpa mea, crede-mă când îţi spun că numărul bărbaţilor dintre care poţi să alegi scade pe măsură ce înaintezi în vârstă. Indiferent cât de bine te menţii.

Asta nu este genul de conversaţie pe care vreau să o port cu mama.

— Ron este bolnav.

— Dragul de el, râde ea. Să ştii că a avut o mare pasiune pentru mine când eram în liceu.

De când m-am angajat aici vorbeşte despre asta cel puţin o dată pe săptămână. Când am aplicat pentru prima dată, în vacanţa de Ziua Recunoştinţei, Lucy mi-a spus că ea mereu a bănuit că de fapt ar fi fost exact pe dos. Dar dacă te iei după ce spune mama, toţi băieţii din oraş au fost îndrăgostiţi de ea.

— Toată lumea a vrut o bucată din Miss Teen Blue Bonnet a oraşului Clover, a îngăimat ea într-o

seară, după câteva pahare de vin.

Acest concurs este cea mai mare realizare a mamei. Încă mai încape în rochia pe care a purtat-o atunci când l-a câştigat, un lucru pe care nu te lasă să-l uiţi, şi de aceea, în calitatea ei de preşedinte al comitetului şi gazdă oficială, se ambiţionează să se înghesuie în rochia aia an de an, ca un bis pentru fanii ei adoratori.

Simt greutatea motanului lui Lucy, Riot, care se aşază pe picioarele mele. Îmi mişc degetele şi el toarce.

— Am văzut nişte fete care merg într-un fel de tabără de antrenament pentru concurs, după ore.

Mama zâmbeşte.

— Să-ţi spun un secret: competiţia este din ce în ce mai strânsă cu fiecare an.

— Şi tu ce mai faci? Cum a fost azi la azil?

— Ei, ştii tu, una din zilele acelea, îmi răspunde, în timp ce răsfoieşte carnetul de cecuri şi îşi masează tâmplele. Azi am pierdut-o pe Eunice.

— Oh, nu, ce trist. Îmi pare rău, mamă.

O dată pe an, viaţa mamei devine strălucitoare, ca a Cenuşăresei. Este viaţa pe care s-a aşteptat să o trăiască. Dar în restul zilelor lucrează ca îngrijitoare la azilul de bătrâni Buena Vista Ranch, unde face lucruri exotice, cum ar fi să administreze zilnic medicamentele prescrise de medici, să îi hrănească pe bătrâni şi să îi şteargă la fund. Eunice a fost una dintre preferatele

mamei. O confunda mereu pe mama cu una dintre surorile ei şi îi şoptea la ureche secrete din copilărie, atunci când se apleca pentru a o ajuta să se ridice.

— Şi-a băut ambrozia de după prânz şi a închis ochii, clatină ea din cap. Am lăsat-o să stea acolo câteva minute pentru că am crezut că doarme.

Se ridică şi mă sărută pe creştet.

— Mă duc la culcare, Gogoşică.

— Noapte bună!

Aştept să aud uşa ei închizându-se, înainte să îmi arunc cina la coşul de gunoi, sub unul dintre ziarele gratuite. Iau o mână de covrigi şi o cutie de suc, apoi urc în camera mea. Când trec pe lângă uşa închisă de la camera lui Lucy, ezit un moment şi îmi trec vârfurile degetelor peste clanţă.

TREI

— Cred că vara asta vreau să fac sex cu Tim, spune Ellen, în timp ce culege un cub de brânză din prânzul ei şi îl aruncă în gură.

El se tot „gândeşte” să facă sex cu Tim în fiecare vineri, de un an încoace. Serios, înainte de începutul fiecărui weekend dezbatem argumentele pro şi contra pentru ca Ellen şi Tim să o facă în sfârşit.

— Asta e tare ciudat.

Nu îmi ridic capul din notiţe. Nu sunt o prietenă rea. Dar am purtat conversaţia asta de

prea multe ori. În plus, este ultima zi de şcoală şi mai am un singur test de dat. Eu încerc să îngraş porcul în ajun şi Ellen nu, pentru că ea nu mai are niciun test de dat.

Cu gura plină de nuci pecan, mă întreabă:

— De ce e ciudat?

— Pune-mi întrebări din asta.

Iau câteva boabe de strugure şi îi întind o coală de hârtie, pe care am disecat separaţia puterilor în stat.

— Pentru că nu e ca o nuntă. Nu e ceva de genul „Ohh, îmi plac culorile văratice. O voi face vara, ca să îmi pot asorta cum trebuie lenjeria cu sezonul meu preferat”. Ar trebui să o faci pentru că vrei.

Îşi dă ochii peste cap.

— Dar vara este ca un anotimp de tranziţie. M-aş putea întoarce la şcoală ca *femeie*, îmi explică ea, cu un dramatism excesiv.

Îmi dau la rândul meu ochii peste cap. Urăsc să vorbesc de dragul de a vorbi. Dacă El ar fi avut de gând să îşi ducă planul la îndeplinire cu adevărat, m-aş fi urcat pe masă şi aş fi avut o discuţie între patru ochi cu ea despre fiecare detaliu. Dar ea niciodată nu îl duce la bun sfârşit. Nu înţeleg cum poate vorbi atât de mult de *posibilitatea* de a face sex.

Când îşi dă seama că nu am muşcat momeala, se uită la coala de hârtie.

— Care sunt cele trei mari puteri ale statului.

— Legislativă, executivă şi judecătorească.

Mă hotărăsc să îi dau un indiciu.

— Mai mult decât atât, să faci sex nu te face femeie. E atât de clişeic! Dacă vrei să faci sex, fa sex, dar nu transforma asta într-un lucru imens, cu atât de mare importanţă. O să fii profund dezamăgită.

Umerii i se lasă şi sprâncenele i se unesc.

— Câţi senatori şi deputaţi sunt în Congres?

— Patru sute treizeci şi cinci şi o sută.

— Nu, dar da. I-ai spus invers.

— OK, spun şi încep să-mi repet numerele în şoaptă. Şi nu contează în ce anotimp suntem, atâta timp cât ţi se pare că este momentul potrivit. Nu-i aşa? Vreau să spun, iarna e şi ea mişto pentru că e cam aşa: „Dumnezeule, cât e de frig! Are cine mă încălzi”.

Râde.

— Da, da. Ai dreptate.

Nu vreau să am dreptate. Nu vreau ca El să facă sex înaintea mea. Poate e egoist, dar nu ştiu cum să interpretez ceva ce ea a făcut şi eu nu. Presupun că mi-e teamă că nu voi şti cum să îi fiu prietenă. Adică, sexul e o treabă serioasă, şi cum aş putea să o ajut să parcurgă etape prin care eu nu am trecut niciodată?

Vreau să îi spun că ar trebui să aştepte. Dar ea şi Tim sunt împreună de aproape un an şi jumătate şi ea încă se îmbujorează de fiecare dată când vorbeşte despre el. Nu ştiu cum se defineşte

iubirea, dar ăsta pare un început destul de bun. Şi nu găsesc niciun alt motiv pentru care i-aş cere să aştepte în afară de faptul că nu vreau să o facă înaintea mea.

În timp ce mă uit peste notiţele mele, Millie vine pe rândul nostru de mese, cu o tavă plină cu mâncare şi cu Amanda Lumbard, cea mai bună prietenă a ei, nu cu mult în spate. Millie şi Amanda sunt practic o uriaşă ţintă ambulantă pe care scrie RÂDEŢI DE NOI.

Picioarele Amandei sunt inegale, de aceea poartă nişte pantofi ortopedici cu talpă groasă, care o fac să arate ca Frankenstein. (Cel puţin aşa susţine Patrick Thomas.) Când eram mai mici şi nu purta încă aceşti pantofi, Amanda pur şi simplu ţopăia, iar şoldurile îi săreau în sus şi în jos la fiecare pas. Ei nu a părut să-i pese vreodată, dar asta nu a împiedicat pe restul lumii să se holbeze la ea. Porecla este destul de jalnică, dacă stai să te gândeşti. Frankenstein era doctorul, nu monstrul.

Millie îmi face cu mâna, iar eu o ridic repede pe a mea când trece pe lângă noi.

El zâmbeşte.

— Ai cumva o nouă prietenă?

Ridic din umeri.

— Îmi pare rău pentru ea, uneori.

— Mie mi se pare fericită.

El îmi mai pune câteva întrebări de verificare pentru examen înainte să terminăm prânzul.

— Ce sistem a fost impus pentru ca nicio

putere să nu devină prea puternică?

— De control şi echilibru.

— Aşa, şi? Cum a fost la lucru aseară? Ce mai face Tipul de la Şcoala Particulară?

Învârt spirala de la caietul meu în jurul degetului.

— A fost bine, îi răspund, cu ochii ţintă la mâncarea de cantină. Face bine.

Vreau să-i spun despre prietenii lui buni de nimic şi noul lui păr de pe faţă, dar nu ştiu cum să deschid discuţia fără să sune ca şi cum aş fi tipa complet nebună care îi păstrează unghiile tăiate într-un borcan, sub pat. Seara trecută a trebuit să-mi recalculez registrul de trei ori pentru că el continua să treacă pe acolo.

— Îmi place toată treaba cu Sweet 16, dar sunt şi puţin geloasă că tu lucrezi cu băieţi. Îşi aruncă morcovul pe jumătate mâncat într-o pungă de plastic cu fermoar, pe care o sigilează, încă nu-mi vine să cred că nu lucrăm împreună.

El nu o să mă lase niciodată să uit că i-am stricat planurile de a lucra împreună după ore când m-am angajat la Harpy’s. Dar dacă intuiţia ei nu a făcut-o să înţeleagă că nu vreau să lucrez la un magazin unde n-aş putea încăpea în hainele pe care le vând, atunci nu are rost să mă obosesc să-i explic.

— De ce te interesează să lucrezi cu alţi băieţi? Tu eşti cea care tocmai mi-a spus că vrea să o facă cu Tim.

Închide discuţia cu o ridicare de umeri.

— Ar fi amuzant, atâta tot.

Terminăm masa şi îmi dau examenul la Forme de guvernământ. Şi asta e. Clasa a zecea s-a încheiat. Parcarea e plină de tipe în extaz şi scârţâituri de roţi. Dar eu nu am acest sentiment. În schimb mă simt blocată, de parcă tot aştept ca viaţa mea să înceapă.

PATRU

Când ajung acasă, după ultima zi de şcoală, maşina mamei este pe alee. În timp ce bag maşina în viteză şi trag frâna de mână, îmi las capul pe tetieră. Îmi ador maşina. O cheamă Jolene şi este un Pontiac Grand Prix vişiniu din 1998. Am primit-o cadou de la Lucy.

Ajunsă înăuntru urmez zgomotele până în camera lui Lucy, unde posteriorul albastru-verzui al mamei stă ridicat în aer. Albastru-verzui pentru că poartă acelaşi trening de firmă pe care i l-a dăruit fostul ei prieten acum şase ani. Îl numeşte ţinută de relaxare şi este unul dintre cele mai de preţ lucruri ale ei, depăşit doar de coroana pe care a câştigat-o când a fost desemnată Miss Teen Blue Bonnet.

— Am ajuns, îi spun, cu vocea panicată. Ce faci aici?

Se ridică şi expiră, dându-şi la o parte părul de pe frunte. Faţa i s-a înroşit de la căldură şi

şuviţele de păr din jurul frunţii i s-au ondulat.

— Cei de la pompe funebre ne-au trimis în sfârşit urna pe care am comandat-o, aşa că mi-am luat jumătate de zi liberă. Am zis să vin casă şi să mă apuc de toate astea.

Îmi las rucsacul să cadă în hol şi fac câţiva paşi în dormitor.

— Să te apuci de ce, mai exact?

Mama se aşază pe pat, lângă o grămadă de rochii de casă, toate călcate şi agăţate pe umeraşele căptuşite cu pânză ale mătuşii Lucy.

— Ştii tu, să scot lucrurile lui Luce. Dumnezeule, colecţiona tot felul de lucruri inutile. Abia poţi să-i deschizi sertarele. Ştii, am găsit voalul de mireasă al bunicii tale. Îl caut de o sută de ani.

Buzele mi se arcuiesc într-un zâmbet.

— A, da?

Mama a pus stăpânire pe rochia de mireasă a bunicii când ea era la azil. Nu i s-ar fi potrivit niciodată lui Lucy, aşa că nu s-au certat din cauza asta. Cu totul altă poveste a fost cu voalul. Voalul i se potrivea oricui. S-au certat pe el luni întregi, până ce nervii lui Lucy au cedat şi a renunţat. Apoi, în urmă cu câţiva ani, a dispărut.

Mama a fost mereu cea care făcea scandal, dar se pare că de data asta Lucy a avut ultimul cuvânt.

Nu a fost mereu aşa. Ele două nu au fost mereu certate, dar perioadele în care au fost îmi

sunt mult mai adânc întipărite în memorie decât serile de vineri, când veneam acasă şi le găseam pe amândouă chicotind pe canapea, în timp urmăreau filmele lor vechi preferate.

— Şi ce ai de gând să faci cu toate lucrurile astea? o întreb.

— Păi, presupun că le voi dona. Ştii cât de greu le este femeilor plinuţe să găsească haine, deci sunt sigură că vor fi foarte apreciate.

— Şi dacă vreau pentru mine o parte din ele? Nu să le port. Doar să le păstrez.

— Oh, Gogoşică, nu vrei rochiile astea înflorate. Şi în dulapuri nu găseşti nimic altceva decât lenjerie, chiloţi, şi tăieturi din ziare.

Ştiu că ar fi trebuit să trec peste faptul că Lucy nu mai e. Au trecut deja şase luni. Şi totuşi, eu încă mă aştept să o văd pe canapea, cu Riot în poală, sau completând cuvinte încrucişate în bucătărie. Dar nu mai face asta. S-a dus. Şi nu avem nici măcar o poză cu ea. Realitatea corpului ei nu era ceva ce îi plăcea să îi fie aruncat în ochi sub forma unei fotografii.

Mă sperie. Ca şi cum, dacă nu o pot auzi şi vedea, cumva o voi uita.

La treizeci şi şase de ani şi două sute douăzeci şi cinci de kilograme, Lucy a murit. A murit singură, în urma unui infarct masiv, în timp ce stătea pe canapea, uitându-se la una dintre emisiunile ei preferate. Nimeni nu a văzut-o murind. Dar, ca să fiu sinceră, nimeni în afara

acestei case nu a văzut-o cu adevărat trăind. Şi acum nu e nimeni care să-şi amintească de ea. Nu aşa cum vrea ea să fie amintită. Pentru că atunci când mama se gândeşte la Lucy şi-o aminteşte doar aşa cum a murit.

De aceea, ideea că mama îi dezasamblează camera ca pe o expoziţie ambulantă face ca ecoul de durere să se transforme în ceva nou şi proaspăt.

Mama trage sertarul noptierei şi începe să sorteze hârtiile în grămezi diferite. Îi văd mintea în timp ce lucrează. De păstrat, de aruncat, să vedem. Uneori mă întreb în ce grămadă mă încadrează pe mine.

— N-ai putea să nu faci asta? o întreb. E camera ei.

Mama se întoarce cu faţa spre mine şi mă priveşte neîncrezătoare.

— Gogoşică, este o cameră întreagă pe care o lăsăm să se umple de praf. Şi sezonul concursului a început. Voi munci din greu toată vara. Ar fi drăguţ să am o cameră în care să cos costume şi să creez rochii fără să dau întreaga casă peste cap.

— O cameră pentru cusut? Cuvintele îmi sunt amare pe limbă. Vrei să transformi camera lui Lucy într-o cameră de cusut?

Deschide gura, dar nu rămân prin preajmă suficient pentru a-i da timp să răspundă.

La Harpy’s, Bo lucrează la grătar cu căştile în

urechi. Ridic mâna şi o scutur în semn de salut când trec pe lângă el.

— Să ai o vară fericită, Willowdean, îmi spune, puţin prea tare.

Buzele lui sunt lipicioase şi roşii şi mi-ar plăcea foarte tare să le gust.

Să îl sărut pe Bo. Gândul mă stânjeneşte. Vreau să mă topesc, să mă transform într-o baltă şi să dispar pe scurgerea din bucătărie.

În faţă, Marcus este deja la casa lui de marcat.

— M-ai întrecut, îi spun.

— Tiff m-a adus mai devreme, ca să ajungă la timp la antrenament.

Marcus şi cu mine am fost mereu un fel de umplutură unul în viaţa celuilalt. El este cu un an mai în vârstă decât mine şi mergem la aceeaşi şcoală de când eram mici. Îl cunosc la fel de bine cum îl cunoşti pe verişorul celui mai bun prieten al tău: doar după nume şi figură. Când m-am angajat la Harpy s-a fost drăguţ să lucrez cu cineva pe care îl ştiam, acum presupun că suntem prieteni. Ellen şi Tiffany, căpitanul echipei de *softball*[3], s-au cuplat la începutul anului şi în decurs de câteva săptămâni vieţile lor s-au lipit ca un set de ventuze.

— Ce ai făcut la examenele finale? mă întreabă Mark.

---

3 Softball este o variantă de baseball cu o minge mai mare pe un teren mai mic. A fost inclus pentru prima oară în programul Jocurilor Olimpice din 1996. (n. red.)

Ridic din umeri şi mă uit înapoi, la timp pentru a-l vedea pe Bo privindu-ne peste lămpile pentru încălzire cu infraroşu. Nu îşi fereşte privirea. Stomacul mi se strânge.

— M-am prezentat, îi răspund. Contează şi asta. Tu?

— Bine. Am studiat cu Tiff. Vara asta merge să-şi viziteze colegii.

Înţeleg că viaţa de după liceu este ceva la care ar trebui probabil să mă gândesc, dar nu mă pot vedea la facultate şi nu ştiu cum să-mi planific ceva ce nu îmi pot imagina.

— Dar tu? Tu nu te-ai gândit să cauţi şcoli?

Îşi întoarce cozorocul într-o parte şi dă din cap, îngândurat.

— Ba cred că da.

Clopoţelul de deasupra uşii sună şi un grup de liceeni intră în încăpere. În timp ce aşteptăm să studieze meniul, Marcus se uită pe deasupra lor prin geamul de la intrare şi zice:

— Fata mea pleacă din oraşul ăsta şi tot ce ştiu este că o să merg cu ea.

Oraşul Clover este genul de loc de unde pleci. Este acea iubire care fie te ţine pe loc, fie te împinge să pleci. Foarte puţini sunt cei care pleacă şi rămân plecaţi, în timp ce noi restul ne înmulţim şi mergem la biserică, ceea ce pare să fie suficient pentru a ne menţine pe linia de plutire.

***

Vinerea şi sâmbăta închidem foarte târziu, aşa

că mama doarme când ajung acasă. După ce sting toate luminile şi închid uşa din spate, merg tiptil pe scări şi verific de două ori dacă într-adevăr a adormit. Sforăituri uşoare se aud pe sub uşa ei, iar eu intru în camera lui Lucy, cu grijă să evit toate plăcile de parchet care scârţâie, şi încep să caut prin grămezile mamei.

Sunt multe gunoaie şi grămezi de tăieturi din ziare despre oameni şi locuri pe care nu le voi înţelege niciodată. Îmi displace faptul că sunt lucruri mărunte, cum ar fi motivul pentru care a avut nevoie de tăieturi din ziare despre autorul unei cărţi de bucate care vine în vizită la bibliotecă, despre care nu am ştiut, iar acum nu mai pot să o întreb pe Lucy.

Înmormântarea ei a fost cea mai grea. Şi nu numai din motivele evidente. Jumătate din populaţia oraşului Clover şi-a făcut apariţia doar pentru că nu avea altceva mai bun de făcut. Bănuiesc că se aşteptau cu toţii să o vadă îndesată într-un coşciug, ca pe un fel de poveste moralizatoare. Dar tristul adevăr este că nu ne-am putut permite un sicriu mai lat, care era şi mult mai scump. Aşa că, în ciuda văicărelilor mamei pentru că nu a fost capabilă să-i organizeze surorii ei mai mari o „înmormântare aşa cum se cuvine”, Lucy a fost incinerată.

Dar nu îmi place să îmi amintesc înmormântarea ei. Îmi place să îmi amintesc alte lucruri, cum ar fi atunci când m-a dus la prima

lecţie de dans, când eram în clasa a treia. Tricoul elastic abia se întindea peste abdomenul meu pronunţat şi coapsele mi se atingeau oricât le imploram să nu o facă. Eram prea grasă. Eram prea înaltă. Nu semănăm cu niciuna dintre fetele care aşteptau să intre în sală.

Din moment ce am refuzat să ies din maşină, Lucy a venit pe bancheta din spate, lângă mine.

— Will.

Avea un ton dulce, ca mierea caldă. Mi-a dat după ureche o şuviţă de păr rebelă şi a scos un şerveţel din buzunarul din faţă al rochiei ei de casă.

— Am irosit prea mult timp în viaţa mea. M-am gândit prea mult la ce avea să zică sau să creadă restul lumii. Şi uneori am făcut asta pentru lucruri nesemnificative, cum ar fi mersul la magazin sau la poştă. Dar au fost momente în care chiar am refuzat să fac lucruri deosebite. Şi totul pentru că mi-a fost teamă că vreun străin s-ar putea uita la mine şi ar considera că nu sunt suficient de bună pentru asta. Dar pe tine nu trebuie să te supere astfel de lucruri mărunte. Dacă intri acolo şi decizi că nu e pentru tine, atunci nu trebuie să te mai întorci vreodată. Dar îţi datorezi ţie însăţi şansa asta, înţelegi?

Nu m-am dus decât în toamna aceea, dar nu asta a fost important.

În sertarul cu şosete al lui Lucy, găsesc o cutiuţă plină cu casete audio, toate cu Dolly

Parton. Aleg una la întâmplare şi o introduc în casetofonul de pe noptieră. Mă aşez pe patul ei şi ascult cu volumul atât de încet, încât pare un murmur. Lucy a iubit-o pe Dolly probabil mai mult decât a iubit orice altceva. Şi bănuiesc că eu şi Ellen o îndrăgim tot cam la fel.

Doamna Dryver este probabil cea mai cunoscută sosie a lui Dolly Parton din partea asta de Texas. Are constituţia mică şi vocea pe măsură. Din moment ce Lucy a fost vicepreşedintele unui fan club regional al lui Dolly Parton până acum câţiva ani, drumurile lor s-au intersectat constant. Nu am cum să nu cred că prietenia mea cu Ellen a fost cumva destinată cu mult timp înainte să ne naştem, de pe vremea când Dolly încă era o necunoscută fără bani din Tennessee. Ca şi cum Ellen ar fi un cadou pregătit de Lucy pentru mine.

Nu a fost doar imaginea lui Dolly care ne-a apropiat. Ci atitudinea născută din faptul că ştia cât de ridicolă părea pentru cei din jur, dar nu schimba niciodată nimic, pentru că se simţea bine în pielea ei. Pentru noi, ea este… invincibilă.

CINCI

Vacanţa de vară nu mai are asupra mea acelaşi efect pe care îl avea când eram copil. Când eu şi Ellen eram în şcoala generală, Lucy ne ducea la Avalanche Snocones. Cu siropul curgându-ne pe degete, stăteam în lumina slabă a camerei, cu

ventilatorul din tavan rotindu-se deasupra noastră, în timp ce Lucy schimba canalele până când ajungea la talk-show-urile acelea proaste pe care mama nu ne lăsa niciodată să le urmărim.

Dai primul weekend de vară trece fără niciun eveniment deosebit. Luni dimineaţa, când mă trezesc, ledul telefonului meu se aprinde intermitent.

ELLEN: LA PISCINĂ. ACUM. VARĂ. SUPER. CALD.

ELLEN: ACUM.

ELLEN: ACUM.

Nu mă pot abţine să zâmbesc atunci când îi citesc mesajele. Ellen locuieşte într-un cartier mărginaş, cu o piscină de cartier prost îngrijită. Dar, în timpul verii, acel loc este oaza noastră.

Ştiu că fetele grase ar trebui să fie alergice la piscină sau ceva de genul ăsta, dar eu ador să înot. Adică, nu sunt proastă. Ştiu că oamenii se holbează la mine, dar nu mă pot învinovăţi pentru că vreau să mă răcoresc. Şi de ce ar trebui să conteze? Nu am de ce să îmi cer scuze pentru faptul că am coapse imense şi noduroase.

Când opresc pe aleea lui El, o găsesc stând pe verandă, în costum de baie, cu un prosop în jurul taliei.

Şlapii noştri lipăie de fiecare dată când se lovesc de trotuar, în timp ce parcurgem cele trei străzi până la piscină, şi chiar dacă este abia zece dimineaţa, suntem pline (sau cum ar spune mama

lac) de transpiraţie.

— Dumnezeule! exclamă El, cât timp aşteptăm la coadă. Sunt groaznic de mulţi oameni aici.

Îşi încrucişează braţele peste abdomen. Eu îmi trec braţul pe sub al ei.

— Haide.

Din cauza mulţimii nu reuşim să luăm decât un şezlong. El îşi desface prosopul din jurul taliei şi fuge la piscină. Îmi dezbrac rochia peste cap, îmi arunc şlapii din picioare şi alerg pe vârfuri.

El se scufundă până la umeri, iar eu intru până la talie şi răcoarea îmi face ochii să se dea peste cap. Ahh! acum e vară.

Plutim pe spate ca stelele de mare şi îmi aduc aminte de vremea când eram copii, ne puneam ochelarii de protecţie la ochi, ne scufundam şi ne strigam secrete una alteia. Numai că atunci nu existau secrete între noi şi, în mare parte, ne strigam lucruri pe care deja le ştiam. „CHASE ANDERSON ESTE AŞA DRĂGUŢ!” spunea El. „AM FURAT ZECE DOLARI DIN PORTOFELUL MAMEI!” ţipam eu.

Mă las să plutesc până când umărul meu atinge marginea piscinei şi simt o umbră deasupra mea. Când întredeschid ochii văd un băieţel ghemuit la marginea piscinei. Buzele lui formează cuvinte.

Mă ridic şi zgomotul îmi ajunge în urechi, aproape paralizându-mi creierul. Îmi strâng ochii pentru o secundă. Îmi simt capul de parcă ar fi

învelit în folie.

— Ce e?

Slipul de baie roşu al băiatului este ud fleaşcă şi formează o băltoacă sub el.

— Credeam că ai murit, spune el. Şi eşti roşie peste tot.

Se ridică şi fără nicio formulă de încheiere pleacă.

Îmi ating obrajii şi apa de pe degete mi se scurge pe faţă, ca picăturile de ploaie pe pământul crăpat şi uscat. Habar n-am de cât timp plutesc. Mă uit în jur după El şi o zăresc pe şezlongul nostru, stând de vorbă cu o fată şi un băiat. Mă mişc încet până la margine, în speranţa că vor pleca, dar după ce trag de timp câteva minute, ei tot acolo sunt.

Îmi fac curaj şi ies din piscină. El stă la capătul şezlongului nostru, în timp ce fata pe care nu am mai văzut-o până acum stă la celălalt capăt, cu un băiat în spatele ei, de parcă sunt pe motocicletă şi ea este cea care conduce.

— Bună, îi salut.

O fracţiune de secundă El nu spune nimic şi cealaltă fată se uită la mine cu o privire care parcă spune „Cu ce te pot ajuta? Ai nevoie de ceva? Poţi să pleci acum”.

— Hei, ea este cea mai bună prietenă a mea, Will.

El se întoarce spre mine.

— Ea e Callie. Şi prietenul ei…

Vocea i se lungeşte pentru o secundă, apoi pocneşte din degete.

— Bryce, completează Callie.

Bryce dă din cap din spatele ei. Poartă o pereche de ochelari din ăia de nemernic, de care poartă antrenorii, care arată aproape la fel ca ochelarii din *Star Trek.* Mâna lui o strânge pe Callie de umăr şi îmi pot da seama că sunt genul acela de cuplu care se atinge mereu.

— Încântată de cunoştinţă, bombăn eu.

El se uită urât la mine.

Nu e ca şi cum nu mi-ar face plăcere să cunosc oameni noi. Doar că, în general, nu-mi plac oamenii noi. Şi probabil că ăsta este lucru care îi displace lui El cel mai mult la mine. De când mă ştiu a tot încercat să atragă o a cincea roată la căruţă. Poate că asta mă face o morocănoasă totală, dar nu am nevoie de o altă cea mai bună prietenă. Şi în mod special nu am nevoie de fata asta, care se uită încontinuu la mine, de parcă aş fi un fel de accident de maşină.

Ellen îmi face loc să mă aşez lângă ea, dar eu rămân în picioare.

— Aşadar, Callie se înscrie la concursul de frumuseţe.

— Bryce o strânge de umeri pe Callie, iar ea chicoteşte gălăgios.

— Da, confirmă ea. Sora mea a terminat pe locul doi, acum câţiva ani. Bănuiesc că am asta în sânge.

— Bravo ţie.

Vocea mea e joasă şi răutăcioasă, deşi nu o fac intenţionat.

El zâmbeşte forţat.

— De fapt, Callie organizează tabăra de pregătire pentru concurs pe care am văzut-o săptămâna trecută după ore.

Nu ştiu ce răspuns crede ea că pot să dau la asta. Întreaga conversaţie e plină de semnale luminoase care avertizează că se apropie o FUNDĂTURĂ.

— Ăăă, Callie, continuă Ellen. Ştii că mama lui Will este organizatoarea concursului?

Jucătorii de fotbal american sunt zei în Sud. Nici majoretele nu se lasă mai prejos, dar aici, femeile la putere sunt reginele frumuseţii. Din nefericire, totuşi, să fiu fiica grăsuţă a celei mai iubite regine de frumuseţe din Clever nu îmi aduce prea multe beneficii.

Callie îşi foloseşte mâna pentru a bloca razele soarelui şi se uită în sus la mine.

— Stai, aceea este mama ta?

— Da.

Dacă aş putea schimba un singur lucru la mama, acela ar fi concursul de frumuseţe. De fapt, sunt sigură că toată viaţa mea s-ar potrivi ca un set de piese de domino dacă aş putea să şterg acest eveniment anual din existenţa mea.

Callie râde.

— Dar nu participi, totuşi, nu-i aşa?

Aştept o secundă. Două. Trei. Patru. Ellen nu spune nimic.

— De ce să nu?

Evident că nu aş participa niciodată la concursul acela depravat de popularitate. Dar totuşi. Ce fel de cap pătrat ar face o asemenea presupunere?

— Mi se pare că nu eşti genul acela de fată. Adică, nu o spun într-un sens negativ.

Dintr-odată îmi aduc aminte cât de minuscul este costumul meu de baie. Elasticul îmi lasă semne pe şolduri şi bretelele mi se afundă în umeri. Anxietatea mă cuprinde ca o plantă agăţătoare.

— Dar, spune Callie, Bekas Cotter este o competitoare serioasă. Tipa e cât se poate de tipic americană, din cap până în picioare.

Nevoia de a scăpa îmi îndeamnă tălpile să o ia la goană.

Şi, normal, Callie îmi foloseşte rochia pe post de prosop de plajă pentru ca pielea ei sensibilă să nu intre în contact cu plasticul fierbinte al scaunului.

Mă întorc spre Ellen.

— Fug până la tine acasă, vreau să merg la toaletă.

Îmi iau şlapii în picioare şi prind primul prosop pe care îl văd, apoi plec cât de repede pot.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Callie, ca şi cum ar vrea să spună, *Care-i problema ei?*

— Dar găseşti toalete aici! strigă El, peste mulţime.

Prosopul abia îmi cuprinde talia. Nu-mi pasă. Continui să merg.

O maşină cu băieţi trece pe lângă mine şi claxonează.

— Oh, duceţi-vă naibii! strigă El, din spatele meu.

Mă întorc. Îmbrăcată doar în costumul de baie, aleargă în spatele meu, cu rochia şi geanta mea în braţe.

— Am încercat să te ajung din urmă! spune ea.

Deschid gura să vorbesc, dar îmi aduc aminte că sunt supărată pe ea. Continui să merg. Noi nu ne certăm. Ştiu că cei mai buni prieteni ar trebui să se certe, dar eu şi El nu o facem. Normal, ne contrazicem pentru lucruri stupide, cum ar fi emisiunile de la televizor sau care dintre coafurile lui Dolly îi stă cel mai bine, dar nu ne-am certat niciodată cu un motiv serios. Şi totuşi sunt aşa supărată că m-a lăsat baltă de faţă cu acea Callie. Nu a spus nimic.

Poate exagerez şi dau o amploare prea mare situaţiei. Poate este genul de lucru pe care doar eu îl observ. Ca atunci când ai un coş pe faţă şi ai impresia că este singurul lucru pe care ceilalţi îl văd când se uită la tine.

Şi nu pot uita modul în care Callie m-a inspectat de sus în jos. De parcă aş fi un monstru. De fapt, ceea ce mă deranjează cel mai tare este

faptul că m-am simţit incomod pentru că nu ar fi trebuit să mă simt aşa. De ce ar trebui să fiu stânjenită pentru că vreau să înot sau să stau în costum de baie? De ce as simţi nevoia să mă ascund sau să fug din apă pentru ca nimeni să nu-mi vadă coapsele butucănoase?

— Will! La naiba, aşteaptă! Iisuse Hristoase!

Fără să mă opresc, îi spun:

— Trebuie să ajung acasă.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat mai devreme? Te-ai transformat într-o ţăcănită. Ce-a fost asta?

Mă opresc, pentru că am ajuns acasă la El şi acum picioarele mele nu mai au unde să se ducă, dar parcă nu-mi pot face gura să tacă.

— Cum adică „Ce-a fost asta”? ţip la ea. A fost minunata ta idee de a mă lăsa abandonată în piscină. M-ai lăsat baltă acolo. Şi cine naiba e scorpia aia băţoasă?

Regret cuvintele imediat ce le rostesc. Toată viaţa mea am fost vorbită de rău pentru felul în care arăt şi dacă am învăţat ceva trăind în pielea mea este că nu trebuie să faci comentarii la adresa siluetei altcuiva. Grasă. Slabă. Scundă. Înaltă. Nu contează.

Dar El spune doar:

— Păreai aşa de relaxată! De ce sunt o prietenă rea pentru că te-am lăsat singură în piscină? Ai şaisprezece ani şi te-ai supărat pe mine pentru că te-am lăsat singură în piscină?

I-am văzut pe El şi Tim certându-se de suficiente ori încât să îmi dau seama că asta e specialitatea ei. Simplifică situaţia până la punctul în care cel ce stă în faţa ei se simte absurd. Este genul de persoană pe care vrei să o ai de partea ta, nu împotriva ta.

Clatin din cap pentru că nu vreau să o spun cu voce tare. Nu vreau să îi spun că m-am supărat pentru că m-a lăsat fără stratul meu protector, adică ea. Sau că ar fi trebuit să îmi ia apărarea acolo.

— Şi scorpia aia băţoasă, continuă El, este colega mea de serviciu. Nu trebuie să te împrieteneşti cu ea, dar ai putea măcar să te porţi frumos.

Îmi ridic mâinile în aer.

— Bine, nu mai contează. Nu am chef de ceartă.

Îmi lasă geanta şi rochia pe capota maşinii.

— Bine.

Îmi trag rochia peste cap şi îi dau prosopul din jurul taliei, apoi scot din poşetă cheia de la maşină.

— Vorbim mai târziu.

Merg spre portiera şoferului, dar ea încă stă pe loc.

— Stai, îmi spune. Vino înăuntru.

Respir adânc.

— Hai, nu mai ofta. Am nevoie de ajutorul tău.

***

În camera lui Ellen, mă aşez pe podea şi îmi încrucişez picioarele.

— Lasă-mă să-l ţin pe Jake.

Încuie uşa de la dormitor şi se duce direct la şifonier.

— Data viitoare. Acum năpârleşte.

Ca orice persoană zdravănă la cap, am avut mereu o doză sănătoasă de frică de şerpi, dar apoi, când avea unsprezece ani, părinţii lui El s-au despărţit pentru o perioadă scurtă de timp, iar ea a luat-o razna de tot. Ca să o liniştească, domnul Dryver i-a promis un animal de companie. La ce nu s-a aşteptat el a fost ca fiică-sa să îi ceară un şarpe.

Când l-a luat pentru prima oară pe Jake, un şarpe alb cu corn, nu era mai lung decât un creion, însă eu tot am refuzat să vin la ea acasă. Nu suportam nici măcar gândul să fiu sub acelaşi acoperiş cu el. Dar apoi a venit ziua de naştere a lui El, când a împlinit doisprezece ani, şi nu am putut să lipsesc. Lucy m-a dus la un magazin de animale de companie, ca să pot vedea şerpi, ba chiar a aranjat să pot ţine unul în braţe. Când m-am înspăimântat, a ţinut ea şarpele. Puteam să-i văd mâinile tremurând, dar totuşi m-a calmat.

Acum pot sta ore întregi să ne uităm la filme, cu Jake împletit printre mâinile noastre, de parcă ne-ar lega una de alta.

Ellen scoate din spatele şifonierului o sacoşă de cumpărături de la Sweet 16.

— Trebuie să mă ajuţi să mă decid.

Mă ridic în genunchi în timp ce ea scoate din sacoşă şi înşiră în tot patul sutiene de dantelă şi chiloţei asortaţi.

— Pentru Tim, zice şi se aşază pe marginea patului. Vreau să arăt bine.

Ridic cu degetul mic o pereche de lenjerie mov.

— Ai cumpărat toate astea de la serviciu?

— Callie m-a ajutat să iau câteva, dar am nevoie de tine pentru a alege şi a le returna pe restul.

— Oh!

Vreau să o întreb dacă i-a spus lui Callie că toate cumpărăturile astea sunt pentru prima ei noapte de amor. Căutăm prin grămadă. Roz, alb, negru, roşu. Chiar şi verde. Normal că i-a spus. Ştiu că fac din asta o problemă mai mare decât e. Nu trebuie să deţin monopolul asupra discuţiilor ei despre sex cu El şi Tim, dar mă simt trădată.

— OK, îi spun, albul e exclus. Eşti virgină, ceea ce e super tare. Adică nu ar fi un lucru rău dacă nu ai fi, dar ceea ce vreau să spun este că nu ai nevoie să arăţi ca şi cum nu ar trebui să fii dezvirginată. Adică, scopul este să-ţi pierzi virginitatea, nu-i aşa?

— Aşa e.

Tonul ei e hotărât şi dă la o parte lenjeria albă.

— Oare ar fi trebuit să îmi iau… lenjerie mai sexy?

Clatin din cap.

— Cred că asta este exact ce ai nevoie. Spune: „Sunt gata să fac sex” fără a pune prea multă presiune pe Tim.

— Aş muri fără tine. Pur şi simplu aş înceta să exist.

Un zâmbet îmi răsare pe faţă.

— Negrul este prea intimidant. Adică, este super extrasexy, dar o poţi păstra pentru mai târziu.

O înghesuie în ultimul sertar al noptierei.

— Îmi place cea verde, dar nu prea se potriveşte.

Trec peste cele nude, roşii, mov şi bleu.

— Asta.

Întind mâna peste patul ei şi dau la o parte toate celelalte seturi, cu excepţia unuia în dungi bronz şi roz pal.

— Setul ăsta zice „virgină văratică, dar nu pentru mult timp”. El mă loveşte peste mână, apoi se întinde după el. Totul este din dantelă, accentuat cu câţiva năsturei perlaţi. Strânge setul la piept şi alunecă pe podea, lângă mine. Mă întorc şi mă las pe covor.

Îşi aşază capul pe umărul meu. Îmi place cum mirosim când venim de la piscină. A clor şi transpiraţie. Mirosul verii.

— În seara asta. O să o facem în seara asta, îmi spune.

ŞASE

După ce plec de la Ellen, sunt deja extenuată şi ideea de a încasa banii pe comenzi de fast-food toată noaptea mi se pare imposibilă.

Obosită, îmi pun şapca Harpy’s pe cap şi îmi scot coada prin gaura din spate, în timp ce îmi iau locul la casă.

— Bună, bună, Will, strigă Marcus, de la barul cu condimente. Arăţi puţin prăjită azi. Ai stat la soare?

— Cam da.

— Eşti puţin cam mototoală.

Verific grămezile de monede să văd dacă este nevoie să merg până la birou după mărunţiş.

— Hei, mă gândeam să încep un pariu pentru concurs. Crezi că-mi poţi da ceva informaţii din interior la momentul potrivit?

Clatin din cap şi închid sertarul casei de marcat.

— Ce e? întreabă Marcus. Nu mai vorbeşti? Ai luat lecţii de la domnul Puternic şi Tăcut? continuă, făcând referire la porecla pe care i-a pus-o lui Bo.

Inspir profund şi verific rezerva cu accesorii de sub casa de marcat.

— A fost o zi lungă. Am nevoie de puţin spaţiu.

Marcus bombăne ceva despre sindromul premenstrual şi spre surprinderea mea, din

bucătărie, răspunde Bo.

— Dar de ce n-ar putea şi ea să aibă doar o zi proastă? Nu trebuie să inventezi nişte motive anume pentru care se poartă aşa.

Ron scoate un fluierat gros din biroul lui.

Marcus râde.

— Fir-ar!

— Poate ţi-a văzut faţa, spune Bo, şi şi-a dat seama că ziua de azi este o cauză pierdută.

Îmi face cu ochiul prin geamul de serviciu. Întorc capul şi zâmbesc.

Îmi ţin mâinile ocupate în pauzele dintre clienţi, refăcând iar şi iar stocurile de şerveţele şi condimente. Bo ascultă muzică, dar doar cu o cască în ureche, în loc de două. Marcus se uită la telefon toată seara, şi din câte deduc, se ceartă cu Tiffanie prin mesaje text.

Bekah Cotter, cu părul ei blond lung şi rotunjimi bine definite, vine cu un grup mare de prieteni şi îşi fac un fel de camping afară, cu cartofi prăjiţi şi un munte de băuturi. Callie are dreptate. Bekah va participa la concurs şi probabil va câştiga. Este una dintre fetele frumoase pe care te străduieşti din răsputeri să le urăşti. Dar e drăguţă şi destul de talentată. Mă rog, dacă poţi numi învârtitul bastonului un talent.

Este rândul lui Bo să facă curat în sala de mese şi când dă cu aspiratorul fără fir printre ele, Bekah se grăbeşte să adune gunoiul rămas de la mesele din jur. Îi spune ceva. Nu pot să aud ce.

Dar el zâmbeşte şi eu nu pot să nu mă simt ca şi cum aş fi înghiţit un pumn de pietre. Nu ştiu de ce i se spune pasiune când seamănă mai degrabă cu un blestem.

Clopoţelul de la uşă sună şi intră Millie şi prietena ei, Amanda, cu pantofii lor ortopedici à la Frankenstein. Millie poartă un tricou galben deschis şi o pereche de pantaloni scurţi în aceeaşi nuanţă, cu strasuri mici în formă de inimă lipite pe gulerul bluzei. Mi-aş dori să existe un mod în care să-i pot spune că-şi complică viaţa fără să par o scorpie.

Are fruntea udă de transpiraţie, dar zâmbetul nu îi piere de pe chip.

— Oh, bună, Will! Nu ştiam că lucrezi aici.

Amanda dă din cap, părând impresionată. Ea poartă pantaloni scurţi de fotbalist şi un tricou cu poza frăţiorului ei mai mic în uniforma lui pentru Liga Mică. Acel tip de tricou pe care îl poartă părinţii la jocurile importante ale copiilor.

— Pun pariu că primeşti tone de mâncare gratis, spune Amanda, şi îşi îndreaptă degetul spre locul unde stă Bo, în sala de mese. Şi nici priveliştea nu e rea deloc.

Clatin din cap şi încerc să nu râd.

— Păi, da. O duc bine.

Îşi iau comenzile la pachet, iar Amanda merge cam încet pentru a-l admira pe Bo, care se îndreaptă spre bucătărie.

Îmi iau pauza după Marcus şi Bo. Când

deschid dulapul să îmi iau balsamul de buze, găsesc o acadea roşie. Este una din cele de fiţe, care stă în suportul din lemn de la casele de marcat din supermarket. Strâng din buze un moment, apoi o pun în buzunar şi încerc din greu să am o atitudine detaşată în cazul în care mă urmăreşte cineva.

Când eram mică, la şcoală obişnuiam să decorăm cutii de pantofi şi să le folosim pe post de cutii poştale de Sf. Valentin. Le lăsam pe bancă toată ziua. Nu-mi plăcea să mă vadă cineva când îmi verificam cutia. Nu de teamă că nu voi găsi nimic. Cu toţi ne dădeam unii altora felicitări. Era obligatoriu. Dar mereu speram la mai mult. Voiam să fiu acea fată cu o felicitare semnată *Admiratorul tău secret.*

Poate că nu e un bilet într-o cutie de pantofi, dar tot îmi face inima să îmi sară din piept, ca şi cum ar fi pe arcuri.

În timp ce desfac acadeaua, mă gândesc să îi trimit un mesaj lui Ellen, dar îmi întorc telefonul cu ecranul în jos când nu mă pot decide ce să-i spun. Mă trântesc pe scaun şi îmi savurez acadeaua. S-ar putea să facă sex *chiar în clipa asta.* Ar putea fi deja o non-virgină oficială şi eu nici măcar să nu ştiu.

Mă întreb dacă a vorbit cu Callie după ce am plecat eu. Probabil că da. Ea ar şti ce să-i spună lui El. După ce îmi termin acadeaua, arunc ambalajul şi băţul la gunoi. Îmi pun telefonul în

sutien şi, în timp ce trec prin bucătărie, sânii îmi vibrează. Mă opresc chiar acolo şi îmi verific telefonul înainte să mă duc în faţă.

Ellen: cam emoţionată, te sun mai târziu.

Ellen: adică după.

Eu: o să fii pisicuţă sexy. miaaau.

Ellen: eşti cea mai tare. poate vin să dorm la tine în seara asta, ca să vorbim, xo.

Buzele lipicioase mi se arcuiesc într-un zâmbet mic. Ridic privirea şi îl văd pe Bo cum se uită la mine, în timp ce îmi pun telefonul din nou în sutien, doar pentru a realiza două secunde prea târziu când de ciudat trebuie să pară să îţi bagi mâna pe sub tricou în faţa băiatului pe care îl placi.

Nu e prima dată când cineva se holbează la mine. Şi am destulă experienţă cât să ştiu că atunci când eşti prins, instinctul îţi spune să te uiţi în altă parte. Dar Bo continuă să privească, de parcă nu ar avea de ce să fie jenat.

Roşeaţa îmi invadează obrajii. Îmi şterg buzele cu dosul palmei, merg în faţă şi încep procedurile de închidere a magazinului.

Ron îl lasă pe Marcus să plece cu câteva minute mai devreme la sfârşitul serii pentru că Tiffanie îl aşteaptă şi e supărată dintr-un anumit motiv. Din biroul lui, Ron termină toate hârtiile pentru seară, în timp ce Bo spală pe jos în bucătărie şi eu şterg mesele.

— Ai grijă, îmi spune, tocmai am spălat în

spatele tău.

Păşesc uşor, atentă să nu cad, şi îmi spăl grăsimea de pe mâini în chiuveta industrială imensă.

Mi-am terminat toate treburile, dar mă trezesc făcându-mi de lucru, în timp ce Bo termină de spălat pe jos. Umplu chiuveta pentru el, ca mopul să stea îmbibat cu apă peste noapte, aşa cum îi place Lydiei.

— Voi doi mergeţi acasă, strigă Ron. Ne vedem mai târziu.

Mă grăbesc spre vestiar ca să-mi iau lucrurile, de parcă sunt speriată că Bo ar putea să plece fără mine sau ceva de genul ăsta. Îl urmez spre uşa din spate, iar el mi-o ţine deschisă, aşa că trebuie să mă strecor pe sub braţul lui. Care, apropo, nici nu miroase rău. Oare cum reuşeşte să prăjească burgeri toată seara şi să nu miroasă ca un meniu de fast-food?

În timp ce mergem în linişte spre maşinile noastre, mâna lui o atinge accidental pe a mea şi îmi imaginez cum ar fi dacă mi-ar prinde-o şi şi-ar împleti degetele cu ale mele.

Când ajung la maşină mă uit peste capotă şi spun:

— Mersi pentru acadea.

Nu se întoarce, dar îşi dă capul pe spate şi se uită la cer.

— Noapte bună, Willowdean!

ŞAPTE

Fără să trebuiască să întreb, Ellen îmi dă toate detaliile picante despre cum şi-a pierdut virginitatea. Au făcut-o în dormitorul lui Tom pentru că mama lui era plecată să o viziteze pe bunica lui, iar tatăl lui, ofiţer de poliţie, lucra tura de noapte.

Stăm nas în nas în patul meu, cu luminile stinse.

— Ce simţi? o întreb. Nu senzaţia în sine, ci cum te-a făcut să te simţi?

Închide ochii pentru o secundă.

— Am simţit… că deţin controlul. Adică, asupra vieţii mele.

Deschide ochii.

— Şi m-am simţit iubită. Dar mă simt şi ciudat.

— Ce vrei să spui?

— Am făcut lucrul ăsta matur. Chiar matur. Dar am fost tot noi. Încă râdeam şi făceam glume. Mă aşteptam să mă simt o cu totul şi cu totul altă persoană, dar de fapt nu eram decât eu, aceeaşi dintotdeauna, şi luam decizia asta pe care nu o mai pot schimba niciodată.

Încuviinţez din cap. Îmi clatin capul cu ardoare pentru că, explicat în termenii ăştia, înţeleg.

Cu vârfurile degetelor, El îmi atinge obrazul şi pentru prima dată îmi dau seama că lacrimile îmi

curg pe faţă. Îşi lipeşte fruntea de a mea şi nu ştiu care dintre noi adoarme prima.

***

În ciuda proviziilor pentru concurs care îmi înghit casă, următoarele săptămâni sunt destul de liniştite. Lucrez în mare parte cu Ron, dar uneori şi cu Lydia. Zilele de luni şi miercuri sunt mereu aglomerate, dar cele de vineri şi sâmbătă sunt cele mai grele. Mama nu suportă că ţinem deschis până la miezul nopţii, dar nu prea am ce să fac în privinţa asta.

Într-o vineri seara, când închidem, Ron vine în sala de mese cu o mulţime de cutii pline cu căni înfăşurate în plastic.

— Am luat căni noi, spune, şi le pune pe toate pe tejghea.

— Ce e în neregulă cu cele pe care le avem acum? întreb.

Rupe plasticul din jurul unei cutii şi îmi întinde o cană roşie.

Are încrustată emblema noastră, dar sub ea, cu litere italice scrie: *Sponsor oficial al Concursului de frumuseţe Miss Teen Blue Bonnet din oraşul Clover.* Uneori am impresia că acest concurs e precum Crăciunul şi noi tot încercăm să-l sărbătorim din ce în ce mai devreme, până când va cuprinde întregul an.

— Una din fetele alea din comitetul mamei tale a trecut pe aici şi, ei bine, mama mea a câştigat în '77. Nu puteam rata ocazia de a susţine perla

coroanei oraşului Clover.

Simt cum mi se încreţeşte fruntea.

— Deci vom arunca toate cănile perfecte pe care le avem şi le vom înlocui cu astea?

Ridică din umeri.

— Umple dozatoarele înainte să pleci, bine?

Mereu uit cât de oribilă este a doua jumătate a anului înainte de concurs. Chestia aia îşi face loc în viaţa mea şi abia îmi mai lasă spaţiu să respir.

După ce închidem, Marcus şi Ron sunt în maşinile lor şi demarează înainte ca eu şi Bo să ajungem măcar la ale noastre.

În timp ce îmi descui maşina, pentru că nu am una din alea care se descuie la o apăsare de buton, Bo îmi spune:

— Este o ploaie de meteoriţi în sera asta. Una mică.

Îmi arunc geanta pe scaunul din dreapta.

— De unde ştii?

— Mama mea vitregă. E mare fană a stelelor şi a astrologiei.

Nu ştiu mare lucru despre astrologie cu excepţia faptului că biserica mamei o numeşte vrăjitorie. Fără să mă gândesc închid uşa maşinii.

— Nu am văzut niciodată o ploaie de meteoriţi.

Dă din cap spre spatele camionetei lui, în timp ce lumina din parcare se stinge.

— Hai să o aşteptăm.

Trag adânc aer în piept. Asta este sentimentul pe care îl ai atunci când viaţa ta începe să se

întâmple, cel puţin aşa cred.

— Ai ceva pe care să ne aşezăm acolo?

Dă drumul la radio şi ia o geacă din cabina camionetei lui pe care scrie Holy Cross.

— Foloseşte asta.

Bo se dă în spectacol închizând ochii atunci când mă urc în camioneta lui. Sper că ochii lui chiar sunt închişi pentru că urcatul şi rochia mea din poliester nu au ce căuta în aceeaşi propoziţie, îmi oferă o mână şi nu mi-e ruşine să spun că mă prefac că am nevoie de ea.

Descopăr cu surprindere că degetele lui sunt pline de bătături. Îmi place că sunt în contrast cu pielea mea. Odată aşezată, mi-e greu să-i dau drumul.

Se strâmbă puţin în timp ce urcă.

— Te simţi bine?

— Genunchi prost.

Se aşază lângă mine, cu genunchiul întins.

— Ce e în neregulă cu el? Te-ai rănit sau aşa a fost mereu?

— Puţin din amândouă.

— Dar eşti bine?

Tuşeşte în pumn.

— Mda.

Ultimele lumini de pe stradă se sting. Poate că locuim în centrul oraşului, dar în fiecare noapte, când totul adoarme, e greu să uiţi cât de izolaţi suntem. Nu suntem pe un drum important sau o rută principală, aşadar este acel gen de loc care

nu poate fi găsit decât de cei care vor să îl găsească.

Bo se uită la ceasul telefonului.

— Ar trebui să fie suficient de întuneric pentru a o urmări. Pot vedea cu uşurinţă forma constelaţiilor.

— Ai spus că mama ta vitregă e fană a astrologiei? îşi freacă dosul palmei de bărbie.

— Da.

— Părinţii tăi sunt divorţaţi?

Clatină din cap, dar nu spune nimic.

— Îmi, îmi pare rău că am întrebat. Am manierele unei pisici prinse într-o cutie plină de folii cu bule. E o problemă serioasă.

— Nu, răspunde el. Nu e asta. Nu mă deranjează să vorbesc cu tine. Aşa că nu-ţi cere scuze, OK? Doar că nu prea vorbesc de felul meu. Trebuie să mă obişnuiesc.

Îmi sprijin capul de geamul din spate al cabinei lui şi îmi încrucişez picioarele de la gleznă.

— Eu, în schimb, vorbesc de parcă lumea ar continua să se învârtă doar dacă poate gravita în jurul meu.

— Îmi place să te aud vorbind, râde. E ca sindromul Stockholm.

La început a fost puţin înspăimântător, dar acum e reconfortant. De parcă lumea s-ar putea sfârşi, dar eu aş veni la serviciu şi tu ai vorbi de parcă ar fi datoria ta.

— Îmi pare rău, îi spun, dar ăsta a fost cumva

un mod indirect de a-mi spune că sunt captivantă?

— A fost cu direcţie, spune el.

Îl lovesc peste mână. Îmi prinde mâna şi nu îi dă drumul. Din radioul din spatele nostru răsună *„Creepin' In”,* acea melodie a lui Norah Jones şi Dolly Parton. Şi totul în oraşul ăsta e cuprins de întuneric, dar pot simţi cum privirea lui Bo o întâlneşte pe a mea.

— Începe, îmi şopteşte, şi în sfârşit îmi dă drumul la mână.

Dau drumul aerului pe care nu ştiam că îl ţineam în piept.

— E o ploaie mică de meteoriţi, şopteşte el. Îmi pare rău că nu e mai impresionant.

Sunt încă complet absorbită de tot. Dâre îndepărtate de lumină brăzdează cerul, lăsând urme ca o vânătaie. Clatin din cap.

— Nu. E prima dată când văd aşa ceva. Cred că asta o face suficient de specială, nu-i aşa?

Ne dăm capul şi mai tare pe spate, pentru a vedea mai bine cerul. Trec câteva minute înainte să spună:

— Prima ploaie de meteoriţi pe care am văzut-o a fost uriaşă. Nu voiam să se termine niciodată.

— Ei bine, îi răspund. Nu se pot întâmpla astfel de lucruri bune tot timpul. Te-ar transforma într-un răzgâiat.

Dă din cap. Şi stăm acolo mult timp, de parcă totul ar fi o melodie frumoasă de la radio, pe care nu o putem opri.

— Nu te simţi ca şi cum am fi singurii oameni din lume care urmăresc asta? îl întreb, după un timp, aproape speriată că voi distruge acest moment.

— Nu ştiu, vocea lui Bo este un murmur uşor. Mama a murit. Acum cinci ani. Şi îmi place să cred că oriunde ar fi, şi pe cerul ei sunt ploi de meteoriţi.

Fiecare cuvânt pe care îl rosteşte este o bucăţică din el şi îmi doresc atât de tare să pun cap la cap toate aceste frânturi pe care le am şi să-l înţeleg.

Aştept un fel de justificare din partea lui, cum că teoria lui e proastă sau să-şi ceară scuze pentru că este deprimat. Pentru că asta aş spune eu. Dar nu primesc nicio scuză din partea lui Bo. Şi îmi place asta. Îmi place că nu are pentru ce să-şi ceară scuze.

Vreau să îi spun că îmi pare rău pentru mama lui sau că îmi place să mă gândesc la Lucy în acelaşi fel, dar în schimb spun:

— Cred că e un cer al naibii de mare şi e păcat să nu-l împărţim.

OPT

A doua zi dimineaţă, când mama mă întreabă la ce oră am ajuns acasă, o mint şi îi spun că a fost şi mai aglomerat decât de obicei. Buzele îmi freamătă de fiecare dată când îmi amintesc cum

am stat cu Bo, pe bancheta din spate a camionetei lui.

Ştiu că ar trebui să o sun pe Ellen şi să îi spun fiecare detaliu. Dar încă nu vreau împărtăşesc asta nimănui. Îmi place ideea de a-mi păstra viaţa în aceste compartimente micuţe, unde nu există niciun risc să se întrepătrundă cu ce se întâmplă afară.

În seara asta de duminică pare mult mai aglomerat. Mereu e pustiu de la zece şi jumătate până la unsprezece şi jumătate, apoi, când ne pregătim să închidem, apare ultimul val de clienţi.

Ron este în spate şi ajută cu mâncarea, iar eu iau comenzile. Marcus este în zona maşinilor de gătit în seara asta. Boneta abia îi stă pe cap din cauza părului său aspru. Între comenzile la pachet se grăbeşte să mă ajute să aşez şi comenzile pe tăvi, dar coada este în continuare de peste zece persoane.

Nu mă mai obosesc să-mi ridic capul din casa de marcat până când aud:

— O, Dumnezeule! Am uitat cu desăvârşire că Ellen mi-a spus că lucrezi aici.

Umerii mi se lasă când recunosc vocea.

Callie se lasă peste tejghea şi spune:

— Îmi pare rău, dar uniformele astea sunt oribile.

— Bine ai venit la Harpy’s Burgers and Dogs. Cu ce te pot ajuta? o întreb.

Iubitul ei, Camdon sau Brandon sau oricare ar

fi numele lui, îi aruncă lui Callie portofelul lui şi spune:

— Tre’ să mă uşurez.

Se sărută, ceea ce, vreau să zic, de ce? Ori se duce să se înece în toaletă? apoi Callie se uită la mine cu un zâmbet compătimitor.

— OK, aşadar, poţi să ne dai un meniu numărul unu cu Dr. Pepper. Fără roşii şi cu mai multă ceapă călită. Înlocuieşte cartofii prăjiţi cu cartofi cilindrici gratinaţi, dacă nu te superi. Şi eu vreau un burger. Fără brânză. Şi o porţie mică de cartofi prăjiţi.

Zâmbetul ei devine conspirativ.

— Deja încalc dieta pentru concurs. Băieţii sunt o influenţă proastă.

— Zece dolari şi şaptezeci şi patru de cenţi în total.

— Probabil că e ciudat să întreb, dar poate că într-o zi eu şi El-Bell am putea veni la tine? Mi-ar plăcea, adică, doar să vorbesc cu mama ta despre concurs şi anul în care a câştigat. Într-un mod destins.

Nici nu o cunosc pe fata asta şi îşi face loc în viaţa mea de parcă totul este de drept al ei.

— Sunt destul de ocupată, îi răspund, sec.

Îşi mijeşte ochii la mine pentru o secundă, apoi zâmbeşte şi scotoceşte după o bancnotă de douăzeci de dolari în portofelul iubitului ei.

— La naiba! Nu ţi-a venit să întri în pământ când, îşi coboară vocea, când Ellen ţi-a povestit

despre peripeţia ei orală cu Tim?

— Poftim?

Ştiam că El vorbeşte cu Callie şi nu cu mine despre chestiile astea. Îmi alung mirarea de pe chip.

— O, da! Total dement, îi răspund. Comanda ta va fi gata imediat.

Sunt supărată. Ştiam că aşa se va întâmpla. Ştiam că sexul urma să creeze o prăpastie între mine şi Ellen. Dar mai mult decât orice mă simţeam inadecvată.

Ron iese din bucătărie şi spune:

— Închidem, oameni buni. Ori vă luaţi mâncarea la pachet, ori nu o mai luaţi deloc.

Îndes mâncarea lui Callie într-o pungă şi i-o dau, în timp ce iubitul ei iese de la toaletă.

După ce încuiem uşa din hol şi închidem casă, mă duc la bucătărie să strâng gunoiul.

— Îl duc în spate.

— Aşteaptă-mă câteva minute, spune Bo. Te ajut eu.

Când terminăm, şi Marcus a închis luminile din zona unde se comandă din maşină, Bo mă urmează la uşa din spate, cărând fiecare câţiva saci plini de gunoi. Când uşa este pe cale să se închidă în spatele nostru, Bo pune o piatră între uşă şi toc. Îşi lasă sacii jos, îi ia pe ai mei şi îi aruncă peste cap, direct în tomberon. Face acelaşi lucru şi cu sacii lui.

— Mulţumesc.

Mă întorc şi dau să intru.

— Stai.

Degetele lui îmi ating cotul şi îmi ţin respiraţia.

— Aseară, mi-a plăcut să stau cu tine.

— Ştiu, îi zic. Adică, şi mie. Mă întind să deschid uşa.

— Willowdean…

Vocea lui mă face să tresar. E atât de aproape, încât pot să-i simt mirosul pielii, pline de sudoare.

Îmi întredeschid buzele pentru a-i răspunde, dar el se apleacă, se opreşte pentru o secundă, apoi îmi dă cuvintele la o parte când gura lui o întâlneşte pe a mea. Nu am timp să mă gândesc la limba lui în gura mea şi la modul în care limba mea îi răspunde. Nefiind sigură ce să fac cu mâinile, le ţin pe lângă mine, cu degetele strânse în pumni. Are gust de esenţă de cireşe şi pastă de dinţi. Vreau să îl sărut până ce îmi vor cădea buzele.

Se retrage.

Primul meu sărut. Este cel mai rapid lucru care va dăinui pe veci.

Aerul de la miezul nopţii este cald şi uscat, dar asta nu mă opreşte din a-mi strânge braţele în jurul corpului. Aştept cuvintele, ale lui sau ale mele, dar nu vine niciunul. Şocul pe care îl simt este întipărit în expresia lui. Îmi trec degetul mare peste buza de jos şi intru. Nu mă opreşte.

***

Ne ia o eternitate să închidem. Sala de mese este un dezastru, la fel este şi bucătăria, dar abia observ pentru că gândurile mele sunt absorbite de Bo şi de primul meu sărut. Primul meu sărut, care a avut loc în spatele Harpy's Burgers and Dogs, lângă o pubelă plină cu gunoi.

Totuşi, a fost perfect. Fiecare os din corp mă doare, de parcă aş fi avut un accident de maşină, după care, din punct de vedere fizic nu e nimic în neregulă cu mine, dar încă pot simţi impactul peste tot.

La sfârşitul serii, sunt în maşină şi demarez înainte ca Ron să încuie uşa în urma lui.

Mă opresc la semaforul de la colţ şi îmi trec mâinile peste faţă, în timp ce încerc să procesez ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

O maşină claxonează şi mă uit în lumină, dar este roşu. Aud un strigăt înăbuşit din dreapta mea.

Bo e pe banda alăturată, dând din mâini, făcând semn spre fereastra mea. Nici măcar nu e drumul lui spre casă. O ia mereu în direcţia opusă. El, est. Eu, vest.

În secunda în care îmi cobor geamul, începe să vorbească.

— Îmi pare rău, îmi spune. Nu ar fi trebuit să…

Te sărut, umple golul mintea mea.

— … să fac asta. Doar că…

Se uită în sus, iar eu îi urmez privirea şi

vedem că semaforul din intersecţie se schimbă în galben.

— Vino după mine. Te rog.

Mă uit la ceas. Este deja ora unu şi treizeci şi cinci de minute dimineaţa.

Maşina din spatele lui claxonează.

— Te rog.

Porneşte şi schimbă benzile, pentru a fi în faţa mea.

Probabil nu ar trebui să urmez un băiat pe care abia îl cunosc, pe un drum întunecat, în plină noapte. Pentru că ar putea să mă omoare şi nu ar conta că sunt grasă sau că primul meu sărut a fost lângă un tomberon de gunoi pentru că aş fi super dusă.

Când drumul se bifurcă şi eu ar fi trebuit să fac dreapta, virez strâns la stânga şi continui să urmăresc un băiat pe un drum întunecat, în timp ce totul deasupra noastră doarme adânc.

NOUA

Conducem până la marginea oraşului, la vechea şcoală generală care a fost incendiată acum câţiva ani şi de atunci este abandonată.

Asta trebuie să fie unul dintre acele semnale de alarmă. Cred că probabil din mintea mea lipseşte un soi de instinct de autoapărare pentru că pe toată aventura asta scrie *periculos.*

Când parcăm, aştept ca el să coboare primul.

Dacă Ellen ar fi aici, mi-ar spune să apuc o bară de fier sau să pornesc farurile, dar nu e aici. Bâjbâi pe scaunul din dreapta după ceva ce aş putea folosi pe post de armă, dar tot ce găsesc este o cutie goală de unt de arahide, un dolar şi treizeci şi doi de cenţi în monede, şi nişte scrisori inutile pe care am uitat să le duc acasă acum câteva săptămâni. Îmi cântăresc cheile în mână pentru un moment.

Aha! Îmi iau cele trei chei de pe inel (de la maşină, de la casă, de la casa lui El) şi îmi strâng mâna în pumn ca fiecare cheie să îmi iasă printre degete. Îmi aduc aminte că am văzut asta într-o emisiune specială pentru auto-apărare la *Maury.* Televiziunea salvează vieţi.

Mă simt ridicol, dar fie ce-o fi.

Bo se sprijină de capota camionetei lui vechi. Pe o parte se văd urme de litere, de parcă ar fi cumpărat-o de la cineva care avea o afacere.

— Toată chestia asta e groaznic de stranie, îi spun, arătând spre şcoală cu mâna fără chei.

Întregul loc e ars, dar încă poţi vedea structura distinctă a unei şcoli, cu excepţia părţii din mijloc, care e complet distrusă. Natura nu i-a făcut structurii dezgolite nicio favoare. Pot vedea de aici conturul locului de joacă, fără niciun corp luminos în afară de lună. În întreaga curte nu se vede decât un singur stâlp de iluminat. Şi noi ne aflăm departe de raza lui.

— Îmi pare rău.

Şi-a dat jos cămaşa de la serviciu, pe care o pot vedea aruncată pe bancheta maşinii lui, şi acum a rămas în tricou. Lănţişorul pe care îl observ mereu pe sub cămaşa de serviciu are un pandantiv cu imaginea unui sfânt.

— Am învăţat aici. Înainte să ardă. Este singurul loc din oraş unde m-am gândit să vin la ora asta.

— Oh!

Vreau să-l întreb ce s-a întâmplat cu mama lui şi cine a fost profesorul lui preferat şi dacă mergea cu autobuzul sau dacă părinţii îl aduceau în fiecare dimineaţă. Dar nu o fac. Vreau. Vreau. Vreau.

Începe să râdă, şi nu e un chicotit uşor. Abia poate să respire.

— Ai venit pregătită, îmi spune, arătând spre pumnul meu.

Îmi ridic pumnul pregătit pentru auto-apărare.

— Păi, m-ai adus la o şcoală generală abandonată. Asta sună a „Vreau să te omor şi să mă joc de-a îmbrăcatul cu cadavrul tău”.

Se mai potoleşte din râs şi spune:

— OK. Ai dreptate. Bravo ţie!

Îmi pun cheile în buzunarul rochiei şi lovesc câteva pietre cu piciorul.

— Numai să nu mă omori.

Zâmbeşte preţ de un moment, înainte să zică:

— Nu ar fi trebuit să te sărut aşa. Fără să întreb.

— Atunci. De. Ce. Ai. Făcut-o?

Fiecare cuvânt răsună ca o picătură de apă într-o găleată goală.

— Ştii cum e când eşti mic şi ai o zi extraordinară. Îţi place profesorul tău. Prietenii tăi sunt OK. Nu eşti prost la şcoală. Dar apoi faci ceva ce nu ai putea niciodată să opreşti, chiar dacă te aştepţi să faci acel lucru?

Îmi vede confuzia pe faţă.

— Cum ar fi… să o strigi mamă pe profesoara ta.

Nu-mi pot controla expresia îngrozită.

— Stai. Ce? Scuză-mă, dar cumva tocmai ai comparat sărutul nostru cu a striga-o mamă pe profesoara ta?

Îşi pune mâinile în cap şi geme.

— Nu. De fapt, da. Dar reacţia pe care am avut-o e aceeaşi. A fost un lucru pe care nu l-am putut controla.

— Şi acum te-ai ruşinat?

— Nu, nu!

Îşi aruncă mâini în sus, de parcă aşa şi-ar putea retrage cuvintele.

— Vreau să spun că am simţit că nu mă pot abţine. Sunt doar jenat că nu mi-am acordat măcar timpul necesar pentru a te descifra. Că pur şi simplu am făcut-o. Şi îmi pare rău dacă tu nu ai vrut.

— E OK, îl liniştesc, în mare parte pentru că el, în mod normal, nu vorbeşte atât de mult şi sunt

puţin vrăjită de asta.

Face un pas în faţă.

— E OK, adică „să nu mai faci asta niciodată” sau… a fost OK? Ridic din umeri pentru că restul corpului meu e îngheţat. Face încă un pas în faţă. E linişte pentru un moment. Asta e şansa mea să fac un pas în spate şi să opresc orice e pe punctul de a se întâmpla. Simt cum autocontrolul îmi alunecă printre degete.

— Pentru că am impresia că m-ai sărutat şi tu.

Obrajii îmi sunt inundaţi de căldură. M-a prins aici.

— Nu a fost oribil. Doar că nu au fost aşa, ca o explozie, îl mint.

— Deci, mediocru?

Îmi muşc buzele, făcându-le să dispară. Fac trei paşi, micşorând distanţa dintre noi.

Îşi sprijină coatele de camionetă şi îşi lasă capul pe spate.

Fac la fel şi, pentru un moment, împărţim priveliştea cerului, până când eu rup tăcerea.

— Deci m-ai sărutat dintr-un impuls?

Tensiunea din muşchii mei scade şi încep să mă simt din ce în ce mai în largul meu cu el.

— Dar de ce?

Totuşi, încă aud acel zumzet. Vibraţia adrenalinei.

Picături de ploaie cad deasupra noastră. Bo se uită în sus, de parcă ar putea cumva să o facă să se oprească.

— Hai să urcăm în maşină.

Îmi deschide uşa pasagerului şi intru, în timp ce el ocoleşte partea din faţă pentru a ajunge pe partea şoferului.

Era cât pe ce să ne prindă ploaia torenţială. Picăturile cad supărate pe parbrizul lui. E atât de gălăgios că aproape trebuie să strige ca să-l aud.

— Pe o scară de la unu la zece, începe el, cum a fost?

— Chiar nu ai de gând să renunţi la subiectul ăsta, nu-i aşa?

— Sunt puţin egocentric.

Mă simt curajoasă. Sunt curajoasă.

— Poate ar trebui să încerci din nou. Cel mai bun din două.

Îşi drege vocea şi eu sunt cu ochii pe el.

— Ei bine, de obicei prefer să-mi iasă perfect din prima, dar nu-mi place să te privez de ce-i mai bun.

Se întinde peste volan, spre mine. Îmi cuprinde obrazul cu mâna. Îşi apleacă capul şi buzele aproape ni se ating.

— Eşti sigură?

Surprinzându-mă chiar şi pe mine, nu-i răspund. Îl sărut. Îl sărut pe Bo Larson. Şi când deschide gura peste a mea nu mă gândesc la asta. Pentru că pentru prima dată în viaţa mea simt că mă potrivesc. Mă potrivesc fără îndoială.

Îmi cuprinde ambii obraji în palme şi mă trage şi mai aproape de el.

Dacă El simte o zecime din asta cu Tim, nu ştiu cum a aşteptat atât de mult să facă sex, pentru că atunci când buzele lui Bo se mişcă peste ale mele nu mă pot gândi la altceva în afară de noi doi.

Mâinile îi coboară pe gâtul meu şi apoi pe umeri. Atingerea lui trimite prin mine valuri de emoţie. Entuziasm. Teroare. Bucurie. Toate dintr-odată. Dar apoi degetele lui îmi coboară pe spate şi ajung pe talie. Tresar. O simt ca pe un cuţit în spate. Mintea îmi trădează corpul. Realitatea faptului că el mă atinge. Că îmi atinge grăsimea de pe spate şi talia prea mare, mi se face greaţă. Mă văd în comparaţie cu toate celelalte fete pe care probabil le-a atins. Cu spatele lor neted şi talia subţire.

— Îmi pare rău.

Respiraţia lui e caldă şi accelerată.

— Nu, îi spun. Să nu-ţi pară. Să nu-ţi pară rău.

Nu sunt genul acela de fată. Nu petrec ore întregi în faţa oglinzii, gândindu-mă la moduri în care aş putea arăta mai bine. Faptul că mă feresc de atingerea lui mă ruşinează într-un mod pe care nu îl înţeleg.

Clatină din cap.

— Nu, vreau să spun că nu ar fi trebuit, nu cred, nu ar trebui să mă întâlnesc cu nimeni în perioada asta.

Cel mai amuzant este că până să menţioneze el asta, gândul, posibilitatea că am putea fi

împreună nici nu mi-a trecut prin minte.

— Oh, îmi iese ca un suspin.

— Am o mulţime de lucruri pe cap. Şi nu ar trebui. Sau cel puţin nu am făcut-o de ceva timp.

Dau din cap.

Dacă oricare altă fată ar fi auzit asta de la un băiat, i-aş spune să îi ceară o confirmare. Să tragă frânele. Pentru că sună ca un nesimţit. Doar că nu pot gândi aşa ceva despre Bo. Dar cred că aşa a fost jucată pe degete orice fată în istoria sexelor. Pentru că regulile se aplică oricărei situaţii, numai alei tale nu.

Deschid uşa camionetei lui.

— Ar trebui să mă duc acasă.

Ploaia stropeşte în interior.

— E târziu.

Atât. Asta e tot ce are de spus.

— Ne vedem la serviciu.

În doi timpi şi trei mişcări ploaia mă udă până la piele. Demnitatea mea s-a evaporat. Intru în maşină şi ies repede din parcare. Dau volumul radioului la maxim, în speranţa că va îneca tot ce se cutremură în interiorul meu. Lucy, mama, Ellen, Bo. Versiuni în miniatură ale tuturor par să trăiască în interiorul meu, una mai gălăgioasă ca alta. Singura voce care nu e acolo, cea de care am cea mai mare nevoie este a mea.

ZECE

Este în mod oficial prea cald pentru a înota. Chiar şi pentru Ellen. Jake alunecă prin mâinile noastre, în timp ce urmărim un talk-show despre o femeie îndrăgostită de fratele ei, dar care nu ştie că este fratele ei pentru că nu au crescut împreună.

— Mai mult ca sigur mint amândoi, spun eu.

El clatină din cap.

— Nu, nu, sunt ciudaţi, dar cred că spun adevărul. În plus, de ce ar minţi?

— Păi, pentru că sunt scârboşi, iar ei ştiu asta. Probabil că au fost prinşi şi au nevoie de o scuză sau ceva.

— Doamne, pufneşte ea. Eşti atât de sceptică! Ţi-e atât de greu să crezi că nu toată lumea are intenţii rele?

Jake se încolăceşte în jurul încheieturii mele. Abia a năpârlit şi are solzii moi.

— Nu sunt mereu sceptică, dar şansele ca ei să spună adevărul sunt practic inexistente. Vreau să spun, e ca şi cum Tim ar fi fratele tău.

E atât de prinsă de show că nici măcar nu răspunde.

Asta ar fi un moment potrivit să-i spun ce s-a întâmplat cu Bo. Mama dormea deja când am ajuns acasă, dar mi-a spus că m-a auzit urcând după ora două şi data viitoare când se va mai

întâmpla asta îl va suna pe şeful meu. O oră *nepotrivită pentru o domnişoară*, i-a spus ea. M-a cam omorât faptul că a presupus automat că vin direct de la serviciu. M-AM SĂRUTAT CU UN BĂIAT ÎNTR-O PARCARE ABANDONATĂ, am vrut să strig. Dar sună destul de incredibil. Chiar şi pentru mine. Şi eu am fost acolo.

Nu ştiu cum să-mi aleg cuvintele cu care să îi explic lui El nu doar că am avut parte de primul sărut, dar că s-a transformat într-o întreagă sesiune de săruturi. E deja supărată că nu i-am povestit despre sentimentele mele pentru el din capul locului. Şi chiar dacă niciunul dintre noi nu a spus că tot ce s-a întâmplat aseară e un secret, cam aşa pare.

E prostesc, bănuiesc, pentru că El nu ar crede asta, dar simt că noaptea trecută e de necrezut. Un băiat, un băiat super tare, la care se holbează fetele, m-a sărutat, m-a sărutat de-adevăratelea. A fost acel gen de sărut care te lasă fără aer. Nu ştiu cum să vorbesc despre asta cu cea mai bună prietenă a mea. Ca să nu mai vorbim despre faptul că dacă îi spun despre seara trecută trebuie să îi spun şi cum s-a terminat noaptea. Cu Bo promiţându-mi că nu se va mai întâmpla şi cu mine îngrozită la gândul că mâinile lui îmi ating corpul.

Nu vreau să-i spun nimic din astea, totuşi. Oricât de prostesc ar părea, vreau să-i păstrez impresia bună pe care o are despre el pentru că o

mică parte din mine crede că, în ciuda modului în care s-a încheiat noaptea trecută, el şi cu mine s-ar putea să mai avem o şansă.

Dar o şansă la ce? La a fi iubit şi iubită? Ideea e atât de ridicolă, încât nici nu îmi pot imagina cum este să ţii pe cineva de mână în public.

Nu simt că nu aş merita aşa ceva. Merit să am parte de un final fericit. Dar dacă pentru mine Bo este o ţintă mult prea înaltă şi pentru el eu sunt o greşeală de moment?

Am nevoie de Lucy.

Genericul emisiunii începe să curgă şi El îşi şterge câteva lacrimi de pe obraji.

— Dumnezeule mare! exclamă ea. Dumnezeule! A fost atât de trist! Se iubeau atât de mult şi nu se puteau abţine. Şi societatea nu va înţelege niciodată.

— Eşti pe stop sau ceva de genul ăsta?

— Eşti aşa un cap-pătrat uneori, ştii? se ridică cu Jake. Îl duc la locul lui. Vrei să rămâi la prânz?

Zâmbesc.

— Mai bine mă duc acasă. Vreau să mă uit prin lucrurile mătuşii Lucy, înainte să ajungă mama acasă. A început să-i cureţe camera de câteva săptămâni.

O urmez pe El în camera ei şi aştept să îl pună pe Jake în cuşcă. Se face ghem sub lampa lui cu căldură. Lumina i se reflectă pe solzi şi el se delectează cu ea.

După câteva minute, El spune:

— Will?

— Da.

— Când eram mici, Luce obişnuia să poarte o broşă cu albină. Îţi aduci aminte? Cea pe care o purta pe haina de iarnă, când ne lua de la şcoală?

Gura mi se usucă. Dau din cap. O purta pe gulerul hainei de iarnă. Asta se întâmpla înainte să ajungă la dimensiunile maxime, dar totuşi era destul de mare. Haina era neagră şi obişnuită şi evident cumpărată din motive de utilitate, nu cu gândul la modă. Este genul de sacrificiu pe care îl faci când eşti o persoană corpolentă. Broşa ei, totuşi, era ca razele soarelui printre norii negri. Spunea că suntem fetele ei frumoase ca albinele şi ne ducea să bem ciocolată caldă numai lunea pentru că i se părea că vinerea nu merita atât de multă atenţie.

Era amuzant. Credeam că eu sunt lunea şi Ellen vinerea. Dar lunea şi vinerea sunt doar două intervale de douăzeci şi patru de ore ce poartă nume diferite.

— Dacă vezi broşa, şi doar dacă nu o vrei, te-ai supăra dacă ai păstra-o pentru mine? Nu că ai fi obligată să mi-o dai sau ceva, dar am iubit-o mereu.

— Da, îi răspund. O să mă uit după ea.

Din ziua în care a murit, am simţit că numai eu trebuie să mi-o amintesc pe Lucy şi dacă nu aş reuşi, aş dezamăgi-o în cel mai crunt mod posibil. Dar acum, când realizez că nu e doar a mea, simt

o uşurare dureroasă.

UNSPREZECE

Nu-l voi săruta pe Bo Larson. Nu mă voi gândi la Bo Larson. Nu-l voi săruta pe Bo Larson. Nu mă voi gândi la Bo Larson. E o mantră care se repetă la nesfârşit în capul meu, iar când sunt sigură o spun chiar şi cu voce tare.

Luni după-amiază, cu câteva ore înainte să plec la muncă, mama îmi cere să îi cumpăr o reţetă deoarece se teme că farmacia va fi închisă când va ieşi ea de la serviciu.

Conduc până în centru, la farmacia Luther & Sons. Pentru că locurile de parcare sunt limitate, trebuie să las maşina în faţă la All That Shines, un magazin de bijuterii aproape la fel de bătrân ca oraşul Clover, care a fost singurul furnizor de coroane pentru concursul Miss Teen Blue Bonnet pe întreg teritoriul statului Texas.

Căldura îmi apasă pe umeri şi închid uşa maşinii.

— La naiba, bombăn.

În faţa locului meu de parcare, ancorat în ciment este un semn pe care scrie: DOAR PENTRU CLIENŢI.

Verific din nou, dar nu văd niciun alt loc liber, aşa că trag o fugă până înăuntru. În spatele tejghelei din sticlă, aşezată pe un scaun care scârţâie este Donna Lufkin. Cei din familia Lufkin

sunt aşa mândri de ei, încât nici tradiţia conservatoare nu poate determina o femeie Lufkin să-şi schimbe numele de familie când se căsătoreşte. Dar Donna nu s-a căsătorit niciodată.

Donna este rotundă, cu o construcţie robustă. Pantalonii ei scurţi sunt zdrenţuiţi pe margini şi saboţii de grădinărit miros de parcă au făcut exact lucrul pentru care au fost concepuţi. Este exact opusul a ceea ce ai aştepta de la o femeie care vinde coroane pentru concursuri de frumuseţe. Desigur, vinde şi alte lucruri, dar coroanele sunt cele care fac din locul ăsta un punct de atracţie turistică.

— Willowdean Dickson, spune ea. Nu te-am mai văzut de la…

Se opreşte.

— Înmormântarea lui Lucy, termin eu în locul ei.

Dă din cap, dar nu încearcă să zâmbească, lucru pe care îl apreciez mai mult decât îşi poate da seama.

— Te-a trimis mama ta după ceva? Tocmai au venit noile coroane.

— Nu, doamnă. Doar că nu prea am unde să parchez şi mă întrebam dacă pot lăsa maşina aici cât mă duc la farmacie?

Dă din mână.

— Oricum semnele alea sunt degeaba puse.

— Mulţumesc, îi spun, cu o mână pe uşă.

— Vrei să le vezi?

— Ce să văd?

Râneşte.

— Coroanele, normal.

Poate că nu pare mare lucru, dar coroanele cu zirconiu cubic pentru concursul de frumuseţe sunt păzite mai bine ca banca de peste stradă. Oricât aş detesta acest concurs, nu pot refuza să văd aşa ceva.

Donna încuie uşa de la intrare şi o urmez pe după perdeaua care duce în camera de depozitare. Trebuie să trecem prin două birouri înainte să deschidă un mic dulap plin cu cutii. Fiecare casetă e marcată cu numele oraşelor din tot statul. Dar în faţă şi în centru sunt trei pe care scrie ORAŞUL CLOVER.

— Stai, îi spun. De ce avem trei?

Le numără pe degete:

— Una este cea originală. Uneori e expusă în holul central. A doua pentru câştigătoare. A treia ca rezervă în cazul în care cea de-a doua lipseşte.

Scoate toate cele trei casete şi le aşază pe biroul ei. Cea pentru câştigătoare şi cea de rezervă sunt aproape identice, dar originala… ei bine, arată ca o bijuterie pe care ai găsi-o în cutia de bijuterii a bunicii. Pietrele sunt puţin înceţoşate şi peste metal au trecut anii, dar are totuşi un aer regal. Îmi place că nu este prea strălucitoare sau prea de prinţesă ca noile coroane, dar totuşi are o anumită prezenţă.

Donna mă surprinde privind-o pe cea

originală.

— Şi mie tot aia îmi place cel mai mult.

Pentru un moment, concursul de frumuseţe are sens şi îmi dau seama de ce mama şi-a dedicat jumătate din viaţă pentru organizarea lui şi de ce majoritatea fetelor din oraşul ăsta visează la rochii de seară şi lumina reflectoarelor sub cerul plin de stele.

— Le probezi vreodată?

Obrajii ei se colorează uşor în roz.

— Fie vorba între noi două şi aceşti patru pereţi: din când în când.

Cu mare grijă bagă mâna în cutie şi scoate coroana originală.

— Încearc-o.

— Eşti sigură?

Cu norocul meu, voi fi cea care va distruge coroana originală. Se uită direct la mine.

— Ţi se pare că sunt acel gen de persoană care nu e sigură de ceea ce zice?

Clatin din cap că nu.

Mă poziţionează în faţa oglinzii de pe spatele uşii. Îmi ţin respiraţia în timp ce îmi aşază coroana pe cap. Ştiu că e doar o bijuterie falsă şi că nimic din toate astea nu e real, dar asta nu mă opreşte din a simţi greutatea coroanei ca pe o responsabilitate. Mi-aş dori ca Lucy sau Ellen sau chiar mama să fie aici şi să mă vadă cu uniforma alb-roşie de la Harpy’s şi cu cea mai de preţ comoară a oraşului Clover pe cap.

— Ca să fiu sinceră, nu cred că mama ta a probat-o. Aşa că mai bine să nu spui nimănui despre asta.

Spun da din ochi pentru mi-e prea frică să încuviinţez din cap.

— De ce mi-ai dat voie să o probez?

Ridică din umeri.

— Poate pentru că nu întotdeauna trebuie să câştigi un concurs de frumuseţe ca să porţi o coroană.

***

Nu-l voi săruta pe Bo Larson. Nu mă voi gândi la Bo Larson.

Marcus a anunţat că este bolnav, de parcă ar fi presimţit cât de ciudată va fi seara asta.

Strălucirea coroanei a dispărut, şi localul este plin. Bo a fost nevoit să iasă din peştera din bucătărie pentru a mă ajuta la casă. Din câte îmi pot da seama, singurele fraze din vocabularul lui sunt: „Aici sau la pachet?” şi „Asta face (spune totalul)”.

Din când în când, mâinile ni se ating sau ne lovim unul de altul. Şi fiecare atingere îmi încarcă trupul cu electricitate. Dar când se ceartă cu un client pentru rest, Ron îi spune să se ducă înapoi în bucătărie.

La sfârşitul serii, Ron ne trimite pe toţi acasă mai devreme şi promite că va veni mâine dimineaţă să facă închiderea. Aş vrea să protestez pentru că mama m-a învăţat că o domnişoară din

sud întotdeauna comentează atunci când altcineva se oferă să facă curăţenie, dar sunt mult prea pregătită să mă duc acasă.

Încerc să fiu rapidă şi să-l depăşesc pe Bo la uşă, dar el mă urmează la fiecare pas.

Trebuie să îmi găsesc alt job.

Mâna mea e pe uşa maşinii şi sunt aproape liberă să mă duc acasă.

— Willowdean.

Mă întorc.

Vine atât de repede spre mine încât simt că mă mişc şi eu.

Nasurile ni se ating şi buzele i se opresc foarte aproape de ale mele. Ochiul minţii mele încă nu a înţeles şi procesat faptul că este aici, în spaţiul meu personal, redefinind tot ce ştiam despre mine. Discreţia mea. Mândria mea. Ambele au dispărut şi e de parcă mi-am tras nişte jaluzele uriaşe.

Îl sărut pe Bo Larson. Mă gândesc la Bo Larson.

Pentru prima dată în viaţa mea, mă simt mică. Minusculă. Şi nu în genul unei domniţe la ananghie. Acest sentiment îmi dă putere.

— Vreau să te sărut, îmi spune, şi cu fiecare cuvânt, buzele lui le mângâie pe ale mele.

Îmi pierd cuvintele şi, în schimb, îmi împletesc degetele în părul lui şi îi apropii gura de a mea.

DOISPREZECE

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

Mă ridic pe vârfuri pentru a ajunge la raftul de sus şi simt cum nodul cordonului mi se desface din talie şi sortul îmi cade. Mă uit în spate, apoi în dreapta şi în stânga, unde îl văd pe Bo zâmbind.

Îmi face cu ochiul.

Bo a devenit pentru mine cea mai bună şi cea mai proastă parte a zilei.

Ceasul de la mână arată ora optsprezece şi două minute. E timpul pentru pauză. Pun ultima pungă de chifle pe raft, strivindu-le probabil din lipsă de atenţie, şi mă întorc să-l urmez. Picioarele mă poartă fără ca mintea să aibă vreun cuvânt de spus. În spatele meu zgomotele se sting şi tot ce aud este ecoul de la Harpy's. Comenzi strigate. Clienţi care se plâng. Pe Marcus fluierând. Carnea sfârâind. Totul dispare treptat şi se face linişte.

Până la începutul acestei veri nu am avut niciodată parte de aşa ceva. Este momentul dinainte de a lua ultimul sac de gunoi pus deasupra lăzilor din spate şi de a lovi cu piciorul uşa din spate deja întredeschisă.

Este secunda dinainte de a lăsa sacul de gunoi lângă tomberon, în timp ce Bo mă striveşte de uşa din fier şi nu mă atinge nimic altceva decât buzele lui. Este acea milisecundă fără mâini. Doar buze.

Apoi ca un baraj ce lasă apă să curgă, mâinile

lui se plimbă pe corpul meu şi momentul s-a pierdut. Şi îmi aduc aminte cât de incomod mă simt când îmi atinge corpul moale.

Când realizez, mintea îmi devine lucidă de parcă ar fi sunat alarma. Fiecare moment pare să se repete la nesfârşit, pentru că în timp ce lucrurile progresează între noi, consum din ce în ce mai multă energie încercând se prevăd ce va face în continuare. Şi acum ştiu. Ştiu că vrea să mă ridice, atunci când mă împinge câţiva centimetri spre coşul de gunoi mic cu capac şi îşi ţine mâna în jurul taliei mele. Aşa că mereu mă împing în spate şi mă ridic singură pentru că gândul că el va încerca să mă ridice şi nu va putea mă face să mă cutremur de fiecare dată. Când degetele îi trec peste pieptul meu şi peste abdomen, trag adânc aer în piept şi sug burta. Ceea ce e stupid pentru că în poze nu are nici cel mai mic efect şi nu cred că are nici acum.

În aceste momente simt că sunt doar o umbră a ceea ce am fost. A felului în care Lucy ar fi dorit să devin.

Dar când îmi rosteşte numele, mereu este o surpriză.

— Willowdean, îmi spune, şi fiecare literă mă gâdilă până în tălpi.

În fiecare noapte, când Ron ne trimite acasă, mergem spre maşină la câţiva metri distanţă unul de altul. Când suntem înconjuraţi de întuneric, departe de strălucirea roşie de la Harpy’s, Bo îşi

trece degetele peste ale mele, înainte să se ducă spre uşa din stânga.

— Urmează-mă.

Nici nu mă obosesc să dau din cap pentru că mereu îl urmez şi el ştie asta.

Îşi porneşte maşina şi eu o pornesc pe a mea. Chestia asta care e între noi e ca un roller-coaster. Frânele ar putea fi stricate, şinele ar putea fi cuprinse de flăcări, dar nu mă pot convinge că ar trebui să cobor din vagon.

TREISPREZECE

Am învăţat atât de multe despre Bo! Şi totuşi e încă un mister pentru mine. La fel ca obsesia lui cu acadelele roşii. Obişnuia să aibă probleme comportamentale când era copil, aşa că mama lui îi dădea câte o acadea roşie şi îi spunea: *Dacă* încă *eşti nervos după ce ai terminat de supt această acadea, poţi să ţipi şi să loveşti cât vrei.* Dar mai sunt şi lucruri precum lanţul de la gâtul lui, pe care îl ascunde sub tricou, de fiecare dată când iese afară. Atunci când îl întreb despre el, mereu îmi spune că e nu ştiu ce pandantiv sfinţit de la Holy Cross.

Cred că aş putea spune că vechea şcoală generală a devenit „locul nostru”. Eram îngrozită când am venit pentru prima dată aici. Dar această veche şcoală generală pe jumătate arsă s-a transformat în sanctuarul nostru.

Parchez lângă el, îmi scot cheile din contact şi deschid portiera, toate în acelaşi timp. Se întinde şi mi-o deschide pe a lui.

Mă urc la el în maşină.

Mă sărută pe nas. Scoate de sub scaunul lui o cutie roşie de cadouri şi o pune pe bord.

— La muţi ani!

Ziua mea a fost acum trei zile. Nu am spus nimănui la serviciu. Nu pentru că nu am vrut să ştie nimeni, ci pentru că dacă le-aş fi spus (în special lui Bo), ar fi însemnat să pun presiune pe ei să facă ceva pentru mine. Iar eu şi Bo nu suntem genul acela de cuplu. Nu avem angajamente sau responsabilităţi unul faţă de altul.

— Cum ai aflat?

Ridică din umeri.

— L-am auzit pe Ron când ţi-a urat la mulţi ani.

— Pot să-l deschid?

— Nu, spune. Asta e cadoul tău. Primeşti doar sacoşa.

Îmi dau ochii peste cap şi iau plasa de pe bord. Îi simt greutatea în poală. O sacoşă mică, în care se află istoria unei veri întregi.

Îşi drege vocea.

— Nu am avut şerveţele.

Privirea lui îmi încălzeşte pielea. Îmi închid ochii şi scot ceva la întâmplare din plasă.

— O bilă magică cu numărul 8, spune el.

Zâmbesc. Mă simt ca o prostuţă.

— Ei bine, nu o să mai simt niciodată povara unei decizii.

— Mai caută.

Îl ascult. Un curcubeu cerc din metal, Silly Putty[4] şi o pungă de caramele cu sare.

Bo face baloane în Silly Putty şi îl foloseşte pentru a şterge cerneala de pe manualul de instrucţiuni, în timp ce eu cântăresc curcubeul şi îl las să îmi alunece pe mâini ca pe Jake.

— Mulţumesc, îi spun. Chiar nu trebuia să-mi cumperi ceva.

Ridică din umeri şi studiază lucrurile întinse între noi.

— Ai uitat ceva, mă anunţă, şi se întinde spre pungă. Închide ochii.

O fac.

Îi simt mâinile pe obraji în timp ce îmi pune la ochi o pereche de ochelari. Părul mi se prinde în ramă, dar are grijă ca ochelarii să îmi fie bine fixaţi după urechi.

— OK, continuă. Acum deschide-i.

Orientează oglinda retrovizoare în direcţia mea şi văd o pereche de ochelari în formă de inimă de un roşu aprins. Lentilele sunt închise la culoare şi îmi ia un moment să mă recunosc. Îmi trag părul de unde este prins.

Ar trebui să fie amuzanţi. Înţeleg asta. Dar îi

4 Jucărie din silicon.

ador. Mă transformă. În oglindă văd o fată pe care nu cred că am întâlnit-o vreodată.

— Sunt extraordinari, îi spun şi imediat mă simt prostuţă.

Sunt ochelari ieftini, pe care îi găseşti în orice magazin. Ceva ce probabil a aruncat la întâmplare în coş.

Corpul lui se apleacă spre al meu, în timp ce îşi lipeşte buzele de ale mele. Întreaga mea fiinţă se topeşte lângă el.

— Ar trebui să te duci acasă, şopteşte printre sărutări.

Dau din cap. Continuăm să ne sărutăm.

***

Stau cu Bo în parcare mult prea mult timp, dar când ajung acasă am norocul să descopăr că mama doarme dusă, cu uşa dormitorului ei închisă. Toată vara am găsit scuze pentru orele mai târzii decât de obicei la care am ajuns acasă după „lucru”. Nu îi place deloc situaţia, dar nu se îndoieşte de mine. În plus, a început să facă bannere, să intervieveze noi juraţi şi să caute sponsori pentru concurs, ceea ce înseamnă că şi-a pus pe pauză datoria de părinte pentru câteva luni.

Uşa lui Lucy e închisă, aşa cum a fost în ultimele două luni. Ating clanţa când trec pe lângă ea, dar nu o deschid. Din ziua în care mama a început să îi strângă lucrurile şi ne-am certat, a lăsat-o mai moale, de parcă a uitat de ea. Nici eu

nu o aduc în discuţie, de frică să n-o luăm de la capăt.

Când sunt pe punctul de a adormi, îmi vibrează telefonul.

ELLEN: mincinoaso.

La naiba! Ştie. Adică, nu e ca şi cum ea nu ar păstra niciun secret faţă de mine. Nu o pot asculta vorbind despre Tim fără să-mi aduc aminte ce a spus Callie în seara aia la Harpy's despre „peripeţia orală". Ştiu că e ceva minor şi că pe termen lung nu ne afectează cu nimic, dar nu mă pot abţine să nu mă întreb ce altceva îmi mai ascunde. Acum sunt prietena ei virgină, care nu are cum să înţeleagă.

ELLEN: eşti o mare mincinoasă! trebuia să treci pe la tim după serviciu.

Oh, mulţumesc lui Dumnezeu! Am uitat complet de petrecerea lui Tim, dar va trece peste asta mult mai uşor decât ar face-o dacă ar şti despre mine şi Bo.

Telefonul îmi vibrează din nou.

ELLEN: ai ratat o D-R-A-M-Ă pe cinste

Mă întorc pe o parte şi îi răspund scurt la mesaj, spunându-i că îmi pare rău şi că vorbim mâine dimineaţă. Apoi îmi caut celălalt mesaj necitit.

BO: noapte bună.

Suspin. Nici măcar nu îmi pasă că o fac.

PAISPREZECE

Mă trezeşte soneria de la intrare.

Înainte să mă dau jos din pat, îmi verific telefonul.

ELLEN: sunt afară, lasă-mă să intru

Trag pe mine o pereche veche de pantaloni scurţi şi cobor scările să deschid uşa din spate. O găsesc pe Ellen cu faţa lipită de geam, făcând sunete de pârţuri din gură.

Întreaga vară a fost bizară, un teritoriu nou pentru noi. Întotdeauna am fost foarte diferite. Lucy spunea mereu că prietenii cei mai buni au totul şi nimic în comun. *Voi, fetelor, sunteţi versiuni diferite ale aceleiaşi poveşti,* ne zicea ea. Dar în ultimele două luni simt că suntem trase în direcţii diferite şi sunt singura care pare să observe asta.

Deschid uşa şi, pentru o secundă, faţa lui El o urmează. Se poticneşte în timp ce intră şi se aşază pe un scaun la masa din bucătărie.

— Iisuse, Will! Mă topeam acolo.

Mă uit cât e ceasul pe afişajul cuptorului cu microunde.

— E devreme, bombăn, trântindu-mă şi eu pe un scaun. Nu adaug că am stat până la două dimineaţa cu domnul Şcoală Particulară Bo.

— La mine e ziua de salariu. Nu e niciodată prea devreme pentru a fi plătită.

Se ridică şi deschide câteva dulapuri în care caută ceva de ronţăit.

— Şi e unsprezece. Deci nu e devreme. Mama ta ar face pe ea dacă ar şti că ai dormit până la ora asta.

— Mă rog.

Îmi încrucişez mâinile pe masă şi îmi aşez capul pe ele.

— Eşti fericită. De ce eşti aşa de fericită?

— Nu ştiu. Sunt vie. Viaţa nu e oribilă. Şcoala începe într-o săptămână.

Trânteşte uşa unui dulap şi se întoarce pe călcâie.

— Şi poate nu mai sunt aşa de îngrozitoare la sex?

— Nu are ce să fie atât de complicat, nu?

Dar, de fapt, numai gândul de a face AŞA CEVA este terifiant.

— O să vezi tu într-o zi, îmi spune, şi întăreşte afirmaţia încuviinţând din cap.

Ba nu, gândesc eu. *Virgină pe viaţă. Susţin echipa himenului intact.*

— Îmbracă-te. E timpul să fiu plătită!

— Sunt nişte chipsuri în cămară, îi zic, şi mă îndrept spre scări. Lasă-mă trei sferturi de oră.

— Ai noroc că trebuie să ajung la zi cu toate mizeriile de la TV, strigă ea după mine.

Fac un duş rapid şi îmi usuc părul cu un prosop, pe care apoi îl arunc la întâmplare în coş. Mă uit în dulap şi decid că este prea cald pentru a

încerca să arăt bine, aşa că optez pentru o pereche de pantaloni scurţi sport şi un vechi tricou de la unul din concursurile mamei.

— OK, spun, alergând pe scări. Trebuie să-i pun mâncare uscată lui Riot…

— Deja i-am pus eu, îmi răspunde Ellen.

Mă învârt prin bucătărie şi o găsesc ascunzând o pungă de chipsuri pe jumătate mâncată.

— Mama o să creadă că eu am mâncat toate alea, îi spun.

Nu mi-ar spune niciodată ceva. Dar nici nu ar fi nevoie.

— Mama ta are nevoie să şi-o tragă.

Riot se caţără pe dulapul din bucătărie şi Ellen îl răsfaţă cu o scărpinătură între urechi.

— Am luat maşina mamei şi am ajuns aici practic într-un nor de fum. Putem să o luăm pe a ta?

— Da. Sigur.

El mă urmează la uşa din spate şi în timp ce încui uşa în urma noastră o întreb:

— Ce legătură are punga de chipsuri cu nevoia mamei de a face sex?

Ridică din umeri şi trage de mânerul portierei, aşteptând să descui maşina. De când şi-a pierdut virginitatea se crede doamna doctor. Ruth, doamna aceea bătrână care este şi medic sexolog şi care e de părere că leacul tuturor problemelor este să ai parte de mai multe momente sexy. Mă

înnebuneşte. Sunt virgină. Nu sunt proastă.

Deblochez uşile maşinii, mă urc în spatele volanului şi ne strâmbăm involuntar amândouă când ne loveşte căldura stătută din interior.

— Dumnezeule, spune El, deschide geamurile.

***

Ceea ce mi s-a părut mereu ironic la Sweet 16 este că nu au haine mai mari de mărimea 44. l-am menţionat asta lui El odată, dar cred că s-a prefăcut că nu aude.

Prima dată când am fost la Sweet 16 cu El, am încercat din răsputeri să nu fiu o nesimţită totală cu privire la cât de neplăcut m-am simţit. Dar când am început să vin cu ea în fiecare joi, ca să-şi ridice salariul, pot spune cu încredere că am destule informaţii pentru a-mi forma o părere ştiinţifică despre acest loc.

Opinia Mea Ştiinţifică: locul ăsta este de rahat şi toate fetele care lucrează aici sunt nişte javre insipide, care mă tratează de parcă aş fi cazul caritabil al lui El.

Pereţii de la Sweet 16 sunt acoperiţi cu oglinzi şi manechine cu şolduri legănate, blugi cu talie joasă şi tricouri minuscule, care spun lucruri de genul *sunt prea drăguţă ca să fac treabă în casă.* O urmez pe Ellen printre rafturile înghesuite, atentă să nu dărâm întregul magazin cu şoldurile mele.

— El-bell! ţipă ascuţit Callie, care am decis s-o socotesc duşmanul meu de moarte.

— Momo, strigă în spatele ei, cu o mână căuş în jurul gurii. El-efant a venit să îşi ia bănuţii!

Bagă mâna într-o cutie de sub casă şi îi dă lui El un plic alb imaculat.

— Bună, Willow!

Aplecându-se spre mine, adaugă:

— Dumnezeule! Tabăra de pregătire pentru concurs a fost un miracol. Am aproape şase pătrăţele. Dar totuşi nu vreau să devin prea musculoasă. Ar fi oribil.

— Mă cheamă Willowdean, bombăn, dar ea nu mă aude, pentru că Morgan, managerul ei de magazin, o tipă prea bătrână pentru a fi la liceu şi prea tânără pentru a-ţi fi mamă, apare din camera din spate. Este înaltă şi suplă, exact aşa cum o să devină El.

— Dumnezeule mare, am primit un stoc super drăguţ şi mor ca M mare aici. Salariul meu deja a dispărut. Cui îi mai pasă de facturi.

El râde. Ceea ce mă enervează pentru că nu e nimic amuzant în asta.

— El, continuă ea, folosind porecla *mea* pentru cea mai bună prietenă a *mea,* trebuie să încerci toate lucrurile astea.

El se întoarce şi se uită la mine.

Dau din cap, în ciuda a ceea ce simt.

Bate din palme.

— OK, dar trebuie să ne mişcăm repede, se întoarce spre mine. Promit că va dura puţin. Pun pariu că oricum n-o să-mi vină nimic.

Zâmbesc strâmb. Urmând-o în spate, mă opresc, îngheţată de privirea lui Morgan, cu o sprânceană ridicată.

— Scuză-mă, îmi spune, cu buzele arcuite în genul acela de zâmbet care spune că de fapt nu îţi pare rău. E o zonă doar pentru angajaţi.

— Eşti în regulă dacă rămâi afară? întreabă El, cu ochii fixaţi asupra mea.

— Da. Dar grăbeşte-te.

O urmează pe Morgan în spate, în timp ce Callie se aşază în spatele tejghelei, dând din şolduri în ritmul muzicii poppy care răsună din difuzoare, în timp ce se preface interesată de nu ştiu ce raport de vânzări.

Strecurându-mă printre rafturi, mă gândesc la cât de groaznic trebuie să fie locul ăsta în zilele de sâmbătă. Callie dă muzica mai tare atunci când ritmurile se schimbă într-un beat hyper-techno, iar eu iau asta ca pe o invitaţie să mă strecor într-una dintre cabinele de probă. Fiecare încăpere este separată de câte o perdea şi au înăuntru câte un scaun mic. Singura oglindă este cea comună de afară. Este probabil al naibii de enervant să trebuiască să ieşi de fiecare dată când vrei să vezi cum îţi vine ceva.

De cealaltă parte a cortinei se aude sunetul umeraşelor frecându-se pe metal.

— Unde s-a dus prietena lui El? întreabă Morgan.

— Nu ştiu, spune Callie, nu am văzut-o

plecând, dar este destul de greu să o ratezi.

— Vai, fii drăguţă, o atenţionează Morgan.

Şi pare a fi un lucru frumos de spus, dar din vocea ei pare că râde de mine.

— El-bell a găsit ceva?

— Probează câteva rochii în spate.

Mai multe umeraşe se lovesc de metal.

— Este foarte drăguţ din partea lui El să umble cu o fată ca ea, dar tot ce face este să o urmeze pe El ca un căţeluş. Vreau să zic, fă-ţi rost de o viaţă, nu-i aşa? E trist.

Doar de atât am nevoie pentru ca întregul corp să mi se încordeze de furie.

Trag de draperie şi mă împiedic de ea în acelaşi timp.

Cei patru ochi ai lor mă urmăresc până la banca din faţa magazinului, unde mă fac cât de mică pot pentru a nu le mai vedea.

Dacă aş putea să-mi desfac pielea şi să ies din mine, aş face-o.

Toate vitrinele din mall sunt pline cu mesaje pentru bal şi concursul de frumuseţe. Vizavi de Sweet 16 este un magazin numit Frills, care are în vitrină o rochie sclipitoare de un albastru deschis. Pe geam, cu litere lucioase, scrie: *Oraşul Clover nu poate avea decât o singură Miss Teen Blue Bonnet. Asigură-te că eşti tu. Probează rochiile noastre unicat!*

Urăsc cât de mult detest concursul, dar pare a fi o boală. Şi, acum, întregul oraş este contaminat.

— Bună!

Mă întorc şi îl văd pe Bo stând pe partea din spate a băncii.

— Ce faci aici? îl întreb, dar sună mai mult a acuzaţie.

— Fac cumpărături cu mama mea vitregă şi cu fratele meu.

Arată spre magazinul de lângă Sweet 16.

— Te-am văzut când te-ai aşezat pe bancă. Fratele meu mai mic încearcă tenişi pentru baschet de trei sferturi de oră.

Zâmbeşte şi îşi lasă capul în piept.

— Ce faci aici, Willowdean?

Vreau să-l ating. Vreau să mă întind şi să-l sărut în semn de salut. Dar nu o fac. Pentru că nu suntem înghesuiţi în întuneric în spate la Harpy's, nici îmbrăţişaţi în camioneta lui şi pentru că deşi niciunul dintre noi nu a spus-o, legătura dintre noi este secretă.

— Sunt aici cu prietena mea. Îşi ridică salariul.

— Ellen?

Dau din cap. Am vorbit despre El cu Bo, dar cumva la timpul trecut. Nu ştiu cum să explic prăpastia care a apărut între noi, aşa că mi-e mai uşor să vorbesc despre ea în acelaşi fel în care vorbesc despre Lucy. De parcă e ceva din viaţa pe care am avut-o înainte să apară el.

Observ că poartă un vechi tricou a unui turneu de baschet şi pantaloni scurţi de baschet.

— E ciudat să te văd fără uniformă. Aproape

nu te-am recunoscut.

— Oh, eu te-am recunoscut.

Îşi întinde picioarele pe lângă bancă. Şi ce picioare! Nu i-am văzut picioarele fără pantaloni lungi până acum.

— Şi unde lucrează prietena ta?

Arăt în spate, spre Sweet 16.

Gura i se deschide şi ştiu că îl voi judeca mereu pe baza reacţiei lui la această informaţie, dar o voce îl întrerupe.

— Bo, strigă o femeie înaltă, slabă, cu păr lung, şaten strălucitor. Este prea tânără să-i fie mamă şi prea bătrână să-i fie soră.

Bo se uită peste umăr şi înapoi la mine.

— Mama mea vitregă, îmi şopteşte.

Îmi pică faţa. Mi-a fost mereu frică de momentul în care lumile noastre se vor ciocni.

În spatele mamei vitrege a lui Bo este fratele lui. E la fel de înalt ca Bo, dar obrajii rotunzi îmi spun că este cu cel puţin un an mai mic.

— Am pierdut noţiunea timpului, nu-i aşa? întreabă ea. Sammy are baschet la unu. E timpul să plecăm.

Ochii ei se îndreaptă spre mine, de cealaltă parte a băncii.

— Şi ea cine este?

— Doamnă.

Mă ridic şi îi întind mâna pentru că sunt sudistă şi chiar dacă mama nu crede asta, am maniere.

— Ea este Willowdean, spune Bo.

O face din nou: îmi spune întregul nume.

— Suntem colegi de serviciu.

— Willowdean. Ce nume lung!

Zâmbesc cu jumătate de gură, pe punctul de a-i mulţumi, pentru ce, habar nu am, când Ellen apare lângă mine şi spune:

— Dar puteţi să îi spuneţi Will.

Înghit în sec şi încuviinţez din cap.

Capul mamei vitrege a lui Bo se lasă într-o parte, de parcă ar fi văzut cel mai adorabil lucru.

— Şi tu eşti?

— Ellen, răspund eu pentru ea. Cea mai bună prietenă a mea.

Inspir adânc.

— Ellen, el e Bo. Colegul meu de serviciu.

Bo îi face scurt cu mâna, dar ea îl atinge pe braţ şi spune:

— Sunt încântată să te cunosc.

Mama vitregă zâmbeşte.

— Eşti aşa drăguţă!

Ştiu că Ellen îl iubeşte pe Tim. Şi totuşi gelozia îmi urcă pe şira spinării şi mă paralizează. Pe parcursul verii am găsit suficiente motive pentru care nu ar trebui să-i spun lui Ellen ce se întâmplă între mine şi Bo. Dar oricum aş lua-o, ştiu că pentru Ellen faptul că nu i-am spus este egal cu orice altă minciună. De fapt, ar putea chiar să fie mai rău.

— Presupun că mergeţi la Liceul Clover City?

Dăm amândouă din cap.

— Ce minunat că Bo va avea feţe cunoscute în prima lui zi!

— Poftim? îmi scapă.

Sunt multe lucruri în neregulă cu relaţia dintre mine şi Bo. Dar singurul lucru care este corect este faptul că lumile noastre în afara serviciului nu se intersectează. Şi atâta timp cât situaţia rămâne aşa este uşor să mă prefac că sunt o fată normală care se sărută cu un băiat normal.

— Da, Bo şi Sammy nu se mai întorc la Holy Cross anul ăsta, se încruntă puţin. O să fie bine. Schimbarea e bună, nu-i aşa, băieţi?

Niciunul nu răspunde. Buzele lui Bo se strâng şi îmi dau seama că a ştiu asta toată vara şi nu mi-a spus.

— Loraine, îi spune mamei lui vitrege, mai bine ne-am grăbi. Sam are antrenament.

Ia el toate plasele şi mama lui o ia înainte, legănându-şi şoldurile dintr-o parte-n alta. Şi asta e tot. Nici măcar o privire sau o ridicare din umeri. Nimic care să-mi promită o explicaţie.

Furia îmi urcă din tălpi până în obraji.

— Pe bune! scrâşneşte El. E chiar mai atrăgător decât mi-ai spus.

— Să mergem, o iau în faţa ei, spre parcare.

— Ai observat că avea părut aranjat de parcă tocmai s-a ridicat din pat? Şi barba?

Am observat. Normal că am observat. Dar nu contează. Pentru că asta va trebui să se termine.

Iluziile mele despre relaţia în afara şcolii se risipesc în aer ca vaporii.

Am avut în mintea mea o viziune despre cum voi supravieţui în acest an şcolar. Vom veni amândoi la serviciu şi ne vom lăsa vieţile reale la uşă. Nu ne vom pune întrebări, vom fi doar noi. Dar există un motiv pentru care Bo nu mi-a spus că îşi schimbă şcoala. Trebuie să fie. Şi chiar dacă nu există, eu şi el trebuie să o terminăm pentru că nu pot lăsa aventura asta să pătrundă în viaţa reală.

Nu vreau să fiu ridiculizată. Nu vreau să fac parte dintr-un cuplu la care se holbează toată lumea şi se întreabă, *Cum naiba a pus mâna pe el?*

CINCISPREZECE

Toată vara mi-am petrecut fiecare seară liberă acasă, ghemuită în camera mea, cu laptopul în faţă şi cu cărţile mele de vară înghesuite pe rafturi. Dar în seara asta mama este categorică: vrea să mă uit cu ea la televizor în timp ce confecţionează recuzita pentru dansul de deschidere al concursului.

Stau pe canapea, în cealaltă parte faţă de locul unde stătea mereu Lucy, cu laptopul proptit pe pernă. Mama şi-a mutat coroana, pe care o ţine într-o cutie de sticlă, de pe mijlocul raftului, pentru a face loc urnei lui Lucy. E un lucru mic, dar este suficient pentru a-mi aduce aminte că

mama mai are sentimente şi pentru altceva în afară de concursul ăla de frumuseţe.

Foloseşte hârtie cerată pentru a călca nişte cute de pe faţa de masă din dril, pentru masa oficială a concursului, sunt sigură.

— Am văzut o reclamă pentru emisiunea asta ieri.

Mută canalele până ajunge la MTV.

Camera urmează o fată din spate, în timp ce merge pe stradă într-un cartier plin de zăpadă. Este foarte lată şi burta îi atârnă peste pantaloni. Îmi dau imediat seama care e scopul.

Urăsc să văd fete grase la televizor sau în filme pentru că singurul mod în care lumea pare să fie de acord cu ele este dacă nu se suportă pe ele însele sau dacă au rolul de cea mai bună prietenă glumeaţă. Ei bine, eu nu sunt niciuna, nici alta.

O voce apare pe filmare, deasupra fetei care face lucruri perfect normale, cum ar fi să meargă sau să mănânce.

„Priscilla, de şaisprezece ani din Bridgepot, Connecticut, s-ar putea să aibă o slăbiciune pentru dulciuri, dar asta nu înseamnă că viaţa la şaisprezece ani este una nespus de dulce. Şicanată şi ridiculizată întreaga ei viaţă, Priscilla s-a săturat să ducă această greutate în plus. Nu ştie încă, dar aici la MTV i-am ascultat rugămintea”.

Camera dă zoom pe fundul ei, care este acel

gen de fund care face cute în partea de jos şi te face să arăţi de parcă ai purta chiloţi prea mici care ţi-au intrat între fese. Apoi camera se depărtează şi apare un fundal mov cu titlul emisiunii, aranjat ca o ştampilă de respingere. TRANSFORMAŢI-MĂ: ÎMI URĂSC CORPUL GRAS.

Mă uit la mama, dar îşi lasă ochii în jos la proiectul ei. Vreau să mă ridic şi să mă închid în cameră, dar mi-aş cam dori să aflu şi destinul Priscillei celei jalnice, aşa că decid să rămân. Poate că viaţa Priscillei este o mizerie mai mare ca a mea şi voi pleca simţind că măcar mi-e mai uşor decât sărmanei fete.

Nu e teritoriu nou pentru mine şi mama. M-a supus la mai multe regimuri de slăbit decât pot ţine minte până să împlinesc unsprezece ani. A fost mereu un punct sensibil între ea şi Lucy. Le auzeam jos, certându-se mult după ce mă duceam la culcare.

— E un copil, spunea Lucy.

— Vreau să fie sănătoasă, o întorcea mama. Sigur înţelegi ce vreau să fac, Luce? Nu vreau să crească şi să ajungă…

— Ca mine? Doar spune-o, Roşie. Nu vrei să ajungă ca sora ta mai mare. Mă vede în fiecare zi, pentru numele Domnului. Cred că existenţa mea este suficient de intimidantă.

— Ştii cum ne era când eram mici. Îţi aduci aminte.

Mama nu a vorbit niciodată despre viaţa ei

dinainte de liceu.

Era corpolentă. Ca mine. Şi nu e ceva de care să se simtă mândră.

Dar în vara dinainte de clasa a noua, mama s-a lepădat de corpul gras ca de pielea moartă. Lucy era în clasa a unsprezecea pe atunci şi nu a fost la fel de norocoasă. Dietele s-au oprit când am trecut în clasa a cincea. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar nu putea fi decât mâna lui Lucy.

La televizor, Priscilla e pândită de o femeie micuţă, dar agresivă, care se dovedeşte a fi antrenorul ei personal. În ciudat faptului că s-a înscris singură în emisiune, Priscilla o ia razna şi se baricadează în baie şi plânge prosteşte. În cele din urmă, antrenoarea intră în baie şi îşi arată partea sensibilă, în timp ce îi oferă cel mai tare discurs. Adică, serios, aproape că m-a făcut şi pe mine să mă ambiţionez. Pentru ce, habar n-am.

Nu trebuie să mă uit la mama ca să ştiu că lăcrimează. Momentul aceasta care strigă „e viaţa ta, nu mai sta în calea eului tău mai slab” este partea preferată a mamei din orice emisiune pentru slăbit.

Moţăi mai mult de o oră, dar nu mă pot uita în altă parte atunci când în timpul unui exerciţiu de dimineaţă pe pista şcolii, antrenoarea Priscillei o forţează atât de tare, încât fata vomită peste băncile de pe teren, de faţă cu întreaga echipă de fotbal a şcolii.

După asta, antrenoarea mută activitatea la o

sală locală. Dar fata refuză să intre înăuntru. Antrenoarea îşi pierde răbdarea şi o face în toate felurile.

„O să mă simt foarte singură, spune Priscilla, printre lacrimi. Ai intrat vreodată într-o clădire dedicată tuturor lucrurilor care nu te vor reprezenta niciodată? Vreau să fiu sănătoasă, dar vreau să fiu şi fericită”.

La final, Priscilla slăbeşte cinci kilograme. Antrenoarea o aplaudă la ultima cântărire, dar poţi să-i vezi dezamăgirea în ochi. În timpul genericului de sfârşit, subtitrarea ne spune că şase luni mai târziu, Priscilla încă duce un mod de viaţă sănătos, dar s-a împăcat cu faptul că greutatea va fi o problemă cu care se va confrunta întreaga viaţă.

Dacă El ar fi aici, am vorbi despre cât este de ridicol faptul că tipul acesta de emisiuni este considerat divertisment.

— Ei bine, spune mama, a fost o sursă de inspiraţie.

Nu am nimic de spus din ce ar vrea ea să audă.

— Mă duc sus. Ai terminat aici?

Ia telecomanda şi dă la ştirile de seară.

— Nu, nu. Am tone de lucruri de făcut înainte de întrunirea de mâine pentru concurs.

— Mă duc la culcare.

— Noapte bună, Gogoşică!

Sus, stau în faţa uşii lui Lucy mai mult decât

ar trebui, înainte să intru în camera mea. Îmi scot telefonul de la încărcat şi văd că nu am niciun mesaj de la Bo. Mă aşez pe pat şi iau cu ambele mâini bila Magică 8 pe care mi-a dăruit-o. Am prea multe întrebări de pus unei singure bile. O clatin de trei ori în palme şi ca *ut* răspunsul. *Perspectivele nu sunt bune.*

Telefonul îmi vibrează.

ELLEN: tocmai am ieşit de la serviciu, eşti bine? ai fost ciudată după ce am plecat de la mall.

Aleg să îi spun o minciună, pentru că am zis prea multe pentru a mă opri acum.

EU: sunt bine. doar concursul care pare că mi-a ocupat casa. sânii în sus! fundul înapoi! e aşa enervant.

ELLEN: scârbos, vrei să vin pe la tine?

EU: cred că vreau să dorm.

ELLEN: în regulă, tim a adus ulei de masaj, e prea pervers?

Mă gândesc o secundă.

EU: doar dacă are aromă de vată pe băţ. sunteţi dezgustători, noapte bună.

Șaisprezece

Furia vie de ieri este acum doar o frustrare tristă. Nu am niciun motiv să cred că Bo îmi datorează ceva.

Sărutările din spatele tomberonului şi din

parcarea unei şcoli abandonate nu valorează nimic. Dacă în asta constă totul, în acele momente din umbră şi o pungă de cadouri amuzante, atunci cât de prostesc din partea mea să cred că îmi datorează ceva!

Asta e conversaţia pe care o am cu mine însămi în drum spre serviciu.

Îmi las lucrurile în dulap şi trec prin bucătărie cât de repede pot. Iau comenzile cât mai rapid şi eficient posibil, fără să mă obosesc să mă uit în sus la clienţi. Privirea lui Bo îmi face găuri în ceafa, în timp ce pune sandvişurile la încălzit sau le acoperă ambalajele cu autocolante fără rost, ceva ce mă face mereu să îi zâmbesc. Dar eu rămân concentrată, cu ochii fixaţi pe orice altceva în afară de el.

Pot simţi schimbarea dintre noi, grea şi palpabilă, dar Marcus şi Ron nu ne tratează diferit pentru că, pentru ei, nimic vizibil nu s-a schimbat. Visul meu de-o vară se prăbuşeşte peste mine şi nimeni nu vede asta. *Asta se întâmplă*, mă gândesc, *când un secret se transformă într-o minciună.*

După aglomeraţia de la restaurant, întreaga bucătărie e un dezastru, de parcă a avut loc o bătălie cu mâncare fără luare de ostatici. Când Ron cere un voluntar care să realimenteze raftul de condimente, mă ofer cu plăcere.

Aştept ca uşa de la camera cu provizii să se închidă în urma mea, dar atunci când nu o face,

ştiu care este motivul.

— Hei, spune Bo.

Nu mă întorc.

Luând de pe rafturi diferite, încep să formez o grămadă de provizii pe care să le duc în faţă.

— Hei, ascultă, spune. Aveam de gând să îţi spun.

Îl aud cum face câţiva paşi şi îi simt respiraţia pe gât. Îmi acoperă mâna cu a lui şi pielea lui e uscată de la mănuşile de plastic de bucătărie, dar totuşi, mă absoarbe.

— Nu a venit niciodată vorba.

Îşi freacă nasul de ceafa mea. Nasul lui trece peste şuviţele de păr care mi-au scăpat din coadă.

— Nu te supăra.

— Eu – nu pot să vorbesc despre asta acum.

Nici măcar nu ştiu cum să vorbesc cu el. Nu atunci când nu avem buzele lipite.

Îmi sărută gâtul, porţiunea de piele moale de sub ureche.

— Te rog. Te rog, opreşte-te.

Îmi eliberez mâna, apăs cutiile cu şerveţele, ustensilele şi condimentele la piept şi trec pe lângă el.

— Willowdean.

Vreau să îmi iau numele înapoi. Să şterg momentul în care ne-am sărutat pentru prima oară, iar el l-a luat şi l-a însuşit.

— Haide, îmi spune, puţin prea repede, de parcă s-a resemnat să piardă o luptă care nici

măcar nu a început.

La sfârşitul serii încep să umplu solniţele cu sare şi piper. Clopoţelul de deasupra uşii sună, aşa că îl las pe Marcus să ia comanda.

— Hei, strigă el. Bo, băiatul tău e aici.

Îmi strecor capul pe după colţ şi îl văd pe Collin, acelaşi tip care l-a vizitat pe Bo la începutul verii.

— Ce vrei, frate? îl întreabă Bo.

Pare extenuat. Cearcăne adânci îi înconjoară ochii.

— Îmi vizitez un vechi prieten. Holy Cross nu va mai fi la fel fără tine.

— O să supravieţuieşti, i-o taie Bo.

— Apropo, Amber îţi transmite salutări. E mult mai bine. Distanţa i-a făcut bine, scutură Collin din umeri. Câteva distracţii nu pot face rău.

— Bravo ei, spune Bo, printre dinţi.

— Ar trebui să vii pe teren într-o seară. Să stăm pe margine sau ceva de genul ăsta.

Ceva mă gâdilă pe mână. Mă uit în jos şi văd că am pus sare pe masă.

— La naiba.

Collin zâmbeşte.

— Ah, îmi aduc aminte de tine. Cum spuneai că te cheamă?

Deschid gura să răspund, dar…

— Will, numele ei e Will, spune Bo.

Mă taie în carne vie să îl aud spunându-mi în orice alt fel în afară de Willowdean. Las sarea şi

piperul pe tejghea şi mă duc în spatele bucătăriei să iau coşul de gunoi. Paşii lui mă urmează.

— Te rog, vorbeşte cu mine, spune Bo.

Deschid uşa din spate fără să îi răspund. Mă întind la tomberonul mare, încerc să îi deschid capacul o dată, de două ori, de trei ori. Se întinde lângă mine şi îl deschide dintr-o singură încercare.

— Trebuie să vorbim.

Îmi ia sacii din mâinile încleştate şi îi aruncă în vârf.

Îmi şterg mâinile transpirate de coapse.

— Despre ce? Ce-ar fi să vorbim despre fata aia, ce zici? Ce sunt eu? Pansamentul tău emoţional de-o vară?

Face un pas spre mine şi aproape mă dau un pas în spate pentru a păstra distanţa, dar nu sunt dispusă să-mi arăt slăbiciunea în faţa lui.

— Nu ai fost un pansament, OK? Nu despre asta a fost vorba. Este. Cum să-ţi spun… Vocea lui scade cu un ton. Doar pe comunicare s-a bazat relaţia noastră?

— Ai fi putut cel puţin să-mi spui că nu te mai duci la Holy Cross.

Tace pentru un minut, şi îi iau tăcerea ca pe o concesie.

— De ce nu mi-ai spus asta, Bo? Ce credeai? Că nu voi observa?

— Nu, pur şi simplu…

— Nu contează, oftez eu. Pentru ce ne certăm? Ne-am sărutat în spatele tomberonului şi într-o

parcare abandonată. Nu pare ceva pentru care merită să te cerţi.

Şi mai e şi modul în care totul înăuntrul meu se prăbuşeşte, de fiecare dată când pune mâna pe mine. De parcă nu aş fi suficient de bună. Nu destul de frumoasă. Nu destul de slabă.

— Am crezut că nimeni nu te înţelege. Că oamenii nu te pricep. Dar am greşit. Eşti un adevărat nemernic, Bo Larson.

Fac un pas în spate şi restabilesc distanţa dintre noi, pe care am încălcat-o toată vara. Mi-ar plăcea să-i spun lui Ellen despre asta.

— Şi nu mai vreau să fiu secretul tău.

ŞAPTESPREZECE

Abia dacă arunc un ochi pe orar înainte de prima zi de şcoală.

O aştept pe El în faţa sălii pentru ora a doua. Este singura oră pe care o avem împreună semestrul ăsta. Soneria de intrare se aude a doua oară şi sunt pe punctul de a intra fără ea, când o văd alergând pe hol spre mine cu Tim în urma ei.

— Scuze, scuze! îmi spune, gâfâind. Tim o strânge de mână, apoi trece în fugă pe lângă ea spre clasa lui.

— Ce tot făceaţi?

Sprâncenele i se ridică şi i se lasă. Ridică din umeri.

Clatin din cap şi o urmez înăuntru.

Sunt doar două locuri libere. Unul în spatele lui Callie, colega lui El, care îi face semn să vină lângă ea. Şi celălalt e pe banca lungă din spate, lângă Mitch Lewis.

El se întoarce spre mine şi şopteşte:

— Îmi pare rău, Will. Data viitoare o să ajungem mai devreme. Îţi promit.

Mă târăsc până în spatele clasei, ca să ocup locul de lângă Mitch.

În timp ce mă aşez, Mitch îşi pune rucsacul înăuntru, ca să facă mai mult loc pe partea mea de masă. Mitch e mare. Are un pic de burtă şi umeri mai laţi decât majoritatea tocurilor de uşă, dar nimeni dintre cei care se uită la el nu consideră că e gras. Toţi cred că e atletic. Ceea ce are sens, fiind înaintaş defensiv pentru echipa CCHS Rams.

— Bună, îmi şopteşte.

Are un accent tipic sudist pe care îl folosesc actorii de la Hollywood. Este aproape şarmant.

— Will, corect?

Dau din cap în timp ce stau cu ochii pe domnul Krispin, de parcă nu pot suporta să pierd ceva din strigarea catalogului.

— Ei bine, cred că aş putea să pun pariu că nu am mai avut nicio oră împreună dintr-a şasea.

— Doamna Salisbury, zâmbesc eu, surprinsă că îşi aminteşte.

A fost cea mai bună profesoară pe care am avut-o. Îmi aduc aminte de Mitch pentru că punea cele mai prosteşti întrebări, cum ar fi, „De ce nu

putem vedea aerul?” şi în timp ce toată lumea chicotea, ea îi răspundea la întrebare. Şi răspunsul ei era atât de inteligent, încât începeai să crezi că întrebarea lui nu a fost atât de tâmpită.

Domnul Krispin ţine primul curs şi în timp ce sună clopoţelul, spune:

— Sper că niciunul dintre voi nu are probleme în a-şi lua un angajament. Unde staţi azi va fi locul vostru întregul semestru.

În timp ce restul clasei se împinge spre uşă, El se luptă cu mulţimea să ajungă la mine.

— Îmi pare aşa de rău! îmi spune.

— Este singura noastră oră împreună, îi răspund. Şi nici măcar nu stăm una lângă alta.

Callie se strecoară prin mulţime şi ne întrerupe.

— El, vii în corpul C, nu-i aşa? Se întoarce spre mine. Bună, Willow.

Îmi întind pe faţă cel mai fals zâmbet cu putinţă.

Ellen mă strânge de mână.

— Vorbim mai târziu, OK?

Şi e cu trei paşi în direcţia opusă când se întoarce şi adaugă:

— Şi hei, o să discut cu Krispin despre locurile noastre.

***

Nu văd nicio urmă de Bo toată ziua, cu excepţia fratelui său mai mic, atunci când trec pe culoarul bobocilor. Chiar dacă îl voi vedea pe Bo la

serviciu în seara asta, simt o dulce uşurare că trec prin parcare spre maşina lui Tim.

— Will!

Ridic privirea. Capul lui Mitch iese deasupra mulţimii.

— Hai pe jos cu mine.

Îi zâmbesc în timp ce se apropie de mine.

Îşi potriveşte pasul cu al meu.

— Deci, ăăă, ce faci?

Aproape râd, dar apoi o simt pe domnişoara Salisbury stând pe umărul meu, ca o pasăre micuţă.

— În afară de şcoală?

— Da.

— Ei bine, lucrez.

Umerii mi se lasă, ca un semn de întrebare.

— Ori mă uit la TV.

— Unde lucrezi?

— La Harpy’s. De ce?

Face un pas în faţa mea şi îmi ţine deschisă uşa care duce afară.

— Păi vreau să ştiu unde ar trebui să te duc la prima noastră întâlnire şi m-am gândit că ar trebui să aflu mai multe despre tine înainte să iau o decizie.

— Întâlnire?

Aştept să ţină uşa şi pentru un grup de boboace.

Maniere. Iisuse Hristoase! Are maniere.

— Da. Întâlnirea la care sunt pe punctul de a

te invita. Deci, îmi vei face onoarea de a-mi permite să te scot la o întâlnire?

— Eu… de ce?

— De ce te invit în oraş?

Încuviinţez din cap.

— Păi, pentru că eşti drăguţă. Şi mă mai ţii minte din clasa a şasea.

— OK, nu sunt prea încântată de apelativul drăguţă, dar e mai bine decât altele cu care am fost strigată. Ai mai invitat vreo fată să iasă cu tine?

— Câteva.

— Şi a spus vreuna da?

Mă opresc şi mă întorc spre el, cu mâinile în aer.

— Stai. Nu. Ştii ceva?

Imaginea lui Bo în magazie îmi apare în minte. Îl aud cum mă strigă pe nume şi gândul îmi pare a fi o fundătură.

— Da. Da. O să merg la o întâlnire cu tine.

Îşi întinde mâna să i-o strâng şi o accept. Mă aşteptam ca palma lui să fie transpirată, dar nu este. Ca fata cu bucle de aur şi cel de-al treilea pat. Exact aşa.

Mitch memorează numărul meu în telefon şi îmi promite că îmi va trimite un mesaj ca să am numărul lui, apoi îşi schimbă direcţia spre vestiarele stadionului.

Posibil să fie o idee proastă, dar există o multitudine de posibilităţi. Şi trebuie să îl uit pe

Bo. Asta pare un început promiţător.

— Will, strigă Ellen.

Merge apăsat printre rândurile parcării pentru elevi, iar şoldurile ei se balansează dintr-o parte în alta, ca atleţii de la proba de marş de la Olimpiadă.

— Ce. A. Fost. Aia?

Ridic din umeri.

— Paraşuto. I-ai dat numărul tău.

Tim vine în spatele ei, cu telefonul într-o mână.

— Stai, spune. Ala era Mitch Lewis?

Ellen răspunde înainte să mă gândesc ce să spun.

— Oh, chiar a fost. Şi uşuratica asta mică i-a dat numărul ei de telefon.

— Tipul ăla e o bestie. Am auzit că toţi impresarii l-au abordat.

Povestea care i se aplică fiecărui jucător modest de fotbal din oraşul Clover. Din când în când devine mai mult decât o poveste. Singurul lucru care se poate compara cu fotbalul este concursul de frumuseţe. Acestea sunt cele două activităţi care marchează viaţa din acest loc. Şi nici măcar nu o spun într-un mod răutăcios. Concursul de frumuseţe şi fotbalul ajută acest loc să-şi depăşească limitele şi îl transformă în ceva mai mult. Pentru că atunci când luminile stadionului sunt pornite sau se deschide cortina, suntem cea mai bună versiune a noastră.

— Nu contează cât este de bun, spune Ellen. Este prieten cu Patrick Thomas.

— Oh, Dumnezeule! Nu cu măgarul ăla.

Încă îl văd cum se uita fix la mine, după ore, în ziua în care i-am distras atenţia lui Millie. Tim dă din cap.

— Este adevărat. Sunt prieteni de când erau mici.

Mergem spre maşina mea, iar Tim ne urmează, cu ochii în telefon.

— Deci, poate că, până la urmă, aranjamentul din clasa lui Krispin nu va fi aşa de naşpa, spune El.

Dacă ar şti tot ce s-a întâmplat între mine şi Bo, ar fi conştiinţa mea şi mi-ar spune că e prea devreme. Că mai întâi trebuie să-l uit pe Bo.

Îmi scot cheile din buzunarul din față al rucsacului.

— Da, posibil, dar aş prefera să stau lângă tine, îi răspund lui El.

— Nu staţi una lângă alta la a doua oră?

— Nu, îi confirm. Mulţumită ăsteia, şi arăt spre El, am ajuns prea târziu.

— Îmi pare rău, spune ea din nou. Nu ţi-am spus că îmi pare rău?

— Păi, cel puţin tu o ai pe Callie, îi spun.

— Oh, haide. Nu fi aşa.

— Dar serios, iubito, spune Tim. Tu realizezi că e cea mai enervantă persoană din lume?

— Ia mai terminaţi cu atitudinea asta. E

prietena mea, OK?

— Dar noi suntem singurii tăi prieteni, spune Tim, şi un zâmbet îi apare pe faţă. Nu poţi avea alţi prieteni.

O sărută pe obraz.

— Da, intervin. Doar noi. Şi o spun aproape serios.

El îşi loveşte umărul de al meu.

— Mi-a fost dor de tine azi.

— Şi mie.

În ciuda faptului că stă chiar aici, lângă mine, simt că e departe. Mai departe decât pot vedea.

OPTSPREZECE

Sunt la serviciu, îmi sună telefonul. Îl las pe Marcus în faţă şi răspund în drum spre vestiar.

— Alo?

— Bună. Hei. Sunt Mitch.

Pentru o secundă nu se mai aude nimic.

— Te sun în legătură cu întâlnirea.

La telefon nu pare nici pe departe la fel de încrezător. Într-un fel e înduioşător, dar totodată pare artificial. Totuşi, e destul de drăguţ din partea lui să facă mai mult decât să trimită un mesaj.

— Oh. Aşa e. Desigur.

— Ce zici de sâmbătă? mă întreabă. Primul nostru meci e vineri.

— Da, e bine.

— Sigur, îl aud zâmbind. Super!

— OK, deci rămâne pe sâmbătă. Dar ne vedem la şcoală înainte, îi aduc aminte.

— Corect. Da, ne vedem înainte de întâlnire. Din cauza şcolii. Şi pentru că ar fi ciudat dacă te-aş evita până atunci.

Râd.

— Corect. Da. Ciudat.

După ce închid, merg înapoi, prin bucătărie, unde Bo se sprijină de aragaz cu braţele încrucişate la piept. Îşi muşcă buza de jos şi mă urmăreşte cu privirea până ce dispar după colţ.

Mă simt bine. Faptul că lumea mă doreşte, dar nu mă poate avea mă face să mă simt bine.

La sfârşitul serii ies cu Bo şi Marcus pentru că Ron încă numără banii. Marcus se urcă în maşina iubitei lui şi dispare în câteva secunde.

Bo nu spune nimic, dar nu pleacă decât după ce ies eu din parcare.

Maşina mea trece peste *bumper-ul* de la ieşire şi farurile mele luminează geamurile de la Chili Bowl, de peste stradă. În geam e o pancartă imensă pe care scrie „Angajăm personal”. Chili poate că este o specialitate sudistă, dar Opinia Oficială a lui Willowdean este că arată ca mâncarea pentru câini, miroase ca mâncarea pentru câini şi probabil că este mâncare pentru câini. Am o listă foarte lungă de lucruri pe care le-aş face înainte să mă angajez acolo.

Bo trece pe lângă mine. Îmi ţin capul

nemişcat. Şi privesc drept în faţă.

* * *

Şi uite-mă aici, aşteptând să vorbesc cu managerul de la Chili Bowl.

Întregul loc a fost construit să arate ca o cabină Lincoln Logs. Pereţii sunt plini de rame asimetrice, cu poze ale localnicilor oraşului Clover din ultimii şaizeci de ani, făcând tot felul de lucruri, cum ar fi: să conducă prea aproape de maşina din faţa lor, să bea bere pe verandă, să stea întinşi pe iarbă la parada de 4 Iulie.

Mă aşez într-un separeu ca să-l aştept pe manager, cu Harpy's stând sarcastic peste stradă.

Este vina lui Bo. Totul a fost bine până la ora a cincea. Ziua mea a fost grozavă. La serviciu a fost OK cu o seară înainte şi poate eram prea mulţumită de mine. O primă zi de şcoală OK. O primă întâlnire în plan. Şi o relaţie de muncă amicală cu Bo.

Dar după cincisprezece minute de la începutul orei de istorie universală a apărut Bo cu o hârtie galbenă. Un formular de transfer.

— Clasă, a spus domnişoara Rubio. Uraţi-i bun venit lui Bo Larson. Ni se va alătura pentru restul anului.

Cea mai bună prietenă a lui Millie, Amanda, lângă care stau, scoate un fluierat uşor.

Bo s-a aşezat la un rând distanţă şi cu două bănci în faţa mea. Când şi-a ocupat scaunul, s-a uitat peste umăr şi mi-a făcut cu ochiul.

— Nu e ăsta băiatul cu care lucrezi? îmi şopteşte Amanda.

— Ba da.

Golul care mi s-a format în stomac îmi provoacă greaţă.

— Cum poţi să lucrezi? Fundul lui arată ca o piersică.

— Ce?

— Ca fundul unei piersici, spune. Fund de Piersică.

După ore aveam o misiune clară. Nici nu m-am oprit să-i aştept pe El şi pe Tim. M-am urcat în maşină, am lovit schimbătorul de viteze şi am plecat în trombă din parcare, cât de repede am putut. În mod miraculos, nu am doborât niciun pieton în drumul meu.

În concluzie, asta m-a adus la Chili Bowl.

— Eşti aici pentru job? Un băiat care nu are mai mult de douăzeci şi cinci de ani, cu părut negru dezordonat, apare în faţa mea. Eu sunt Alejandro.

Încuviinţez din cap.

— Da.

— Salariul e de rahat.

— Am nevoie de un job.

— OK.

Se apleacă în faţă, de parcă i-ar fi frică să nu ne audă cineva, deşi localul e pustiu. Cred că este acel tip de băiat cu anxietate, care vrea să lucreze de bunăvoie într-un astfel de loc liniştit.

— Deci, uite cum stă treaba: ai fost vreodată arestată?

— Nu.

— Ai mai lucrat cu mâncare?

— Într-un fel. Am fost casieriţă la Harpy’s.

— Destul de aproape. Şi nu în ultimul rând, ai fost dată afară de la ultimul job?

— Nu.

Îşi mişcă degetele mari şi inspiră controlat.

— Când poţi să începi?

Şi ăsta a fost interviul meu.

Mă las pe spătarul băncii din separeu. În faţă la Harpy’s, Ron stă pe bordură, la o pauză de ţigară. Mă simt foarte prost că plec aşa, fără preaviz, dar nu pot să-l văd pe Bo patru seri pe săptămână.

— Acum, îi răspund.

* * *

Uşa lui Ron e deschisă. Stă acolo în spatele biroului său, în pantaloni scurţi kaki şi un tricou polo de rezervă a clubului CCHS.

— Will.

— Ăăă, putem să stăm de vorbă? deschid uşa mai tare şi balamalele scârţâie.

— Ce s-a întâmplat?

Inspir adânc şi expir.

— Vreau să-mi dau demisia.

Îşi strânge buzele, şi sprâncenele groase i se încruntă. Îi văd întrebările pe faţă, dar tot ce spune este:

— S-a întâmplat ceva?

Clatin din cap.

— Returnez uniforma după ce o spăl.

Dă din cap.

— Nu e grabă.

Şi la fel ca în cazul lui Bo, îmi doresc să fi luptat mai mult. Niciunul dintre noi nu spune nimic.

— Dar îţi mulţumesc, adaug, rupând liniştea. Pentru oportunitate.

— Ei bine, îmi va fi dor să-ţi văd faţa pe aici, îmi spune.

Conduc până acasă în linişte cu geamurile jos şi gândurile înghiţite de vânt.

NOUĂSPREZECE

Vineri după ore mă duc la El. Stăm la masa din sufragerie şi împărţim o pungă de chipsuri, în timp ce mama ei despachetează cumpărăturile. Împrăştiate pe masa din faţa noastră sunt poze cu doamna Dryver îmbrăcată în diverse ţinute ale lui Dolly Parton. După ce îmi şterg degetele de blugi, studiez o poză a ei îmbrăcată într-o haină din piele întoarsă, cu franjuri atârnându-i de mâneci, şi o fustă lungă, strâmtă din denim. Părul ei e moale şi rotund, ca în primii ani ai lui Dolly.

— Îmi place asta, îi spun.

Îşi pune mâna pe umărul meu.

— Oh, şi mie. Cred că este coafura mea

preferată. O travestită din Odessa mi-a făcut peruca. I-a luat o săptămână până i-a ieşit bine.

El alege o poză cu mama ei într-o rochie roşie cu paiete, lungă până în pământ.

— Frumos permanent, mamă. Foarte şic.

— Ellen Sadie Rose, nu ai şti ce înseamnă şic nici cu dicţionarul lângă tine.

Îi gâdilă ceafa lui El cu unghiile ei lungi.

Unde Ellen e înaltă şi subţire, mama ei e micuţă şi cu forme. Dar poţi vedea asemănarea dintre ele în modul în care îşi ondulează părul sau cum îşi muşcă buzele sau cum sorb din cana cu pai.

— Uite, spune doamna D. Pe asta poţi să o păstrezi.

Îmi dă o poză cu ea şi Lucy, făcută acum mulţi ani. Stau în faţa unui semn luminos, pe care scrie THE HIDEAWAY. În spatele lor e o mulţime mare, plină de fum. Pare că e un fel de club sau bar, dar orice ar fi, nu e un loc unde Lucy s-ar fi dus singură. Doamna Dryver poartă o salopetă cu un tricou roşu mulat pe dedesubt, în timp ce Lucy e într-una din rochiile ei caracteristice în formă de sac, dar cu o urmă de fard albastru la ochi. Nu am mai văzut-o pe Lucy machiată. Ştiu că Lucy a fost importantă pentru doamna Dryver, dar pentru Lucy, doamna D. a fost însăşi linia vieţii.

Pun poza în buzunarul din faţă al rucsacului. Îmi place poza foarte mult, dar în acelaşi timp mă doare. Doamna Dryver este o Dolly perfectă şi e

imposibil pentru Lucy, cu picioarele ei groase şi palide şi cu părul ei drept să nu pară tristă în comparaţie. Urma ei de fard albastru este un strigăt neauzit către cea care şi-ar fi dorit să fie. Nu contează cât de sus îşi ţinea capul, nu pot să nu văd ceea ce nu este. Mă simt ca o trădătoare.

— Mamă, spune El. De ce nu ai participat niciodată la concursul de frumuseţe?

Şi eu mi-am pus mereu aceeaşi întrebare. Toată viaţa doamnei D. este de fapt un concurs de frumuseţe pe steroizi. Şi-ar fi distrus orice adversar.

Ridică din umeri.

— M-am gândit să o fac. Cred că fiecare fată din oraşul ăsta se gândeşte la asta. Dar nu eram la fel cum sunt astăzi. Nu mă credeam capabilă atunci să mă prefac că sunt suficient de încrezătoare în mine pentru a participa la un concurs de frumuseţe.

Cuvintele ei mă marchează. Mă întreb dacă din cauza asta ediţia de anul ăsta m-a afectat mai tare decât cele din anii trecuţi. Fetele care se înscriu trebuie să fie suficient de mândre de ele încât să poată spune că *merită* să participe. Acel gen de încredere nezdruncinată mă face nesigură într-un mod în care nu am mai fost.

El bagă un pumn de chipsuri în gură.

— Să mergem sus.

Iau bolul cu chipsuri şi o urmez în camera ei. Pe pat stăm în direcţii opuse, cu capul ei la

picioarele patului şi al meu pe mormanul ei de perne.

— Deci, de ce ţi-ai dat demisia de la Harpy’s? Aşa, dintr-odată? întreabă cu gura plină.

— Făceau angajări la Chili Bowl.

— Tot timpul angajează la Chili Bowl, mi-o întoarce ea.

Mă întind după nişte chipsuri.

— Nu ştiu. M-am săturat de uniformă.

Cred că motivul ăsta o mulţumeşte pe El pentru că schimbă *i* repede subiectul cu unul mult mai tentant.

— Şi când e întâlnirea ta?

— Mâine.

— Ai emoţii?

— Bănuiesc? Dar nu chiar.

— Mitch. Nu m-aş fi gândit niciodată, îmi spune. Chiar îţi place de el?

— Da. Adică, am nevoie de ceva nou.

Îmi pun una dintre pernele ei peste cap, înăbuşindu-mi cuvintele.

— Nu aş fi acceptat dacă nu mi-ar fi plăcut de el.

— Ceva nou? Nici măcar nu te-ai sărutat vreodată. Îmi leagă şireturile unele de altele cu un nod neglijent. Nu pare genul tău.

Stomacul mi se strânge de vină. Nu-i pot spune despre Bo? acum. E prea târziu şi nu mai e nimic de spus.

— Nu am un gen anume.

— Nu încă.

***

Mai târziu, când ajung acasă, primul lucru pe care îl observ este fereastra luminată de la camera lui Lucy.

Ar trebui să aştept un moment şi să mă pregătesc pentru orice face mama în camera aia, dar nu o fac. În schimb, îmi smulg cheile din contact şi o iau repede pe aleea care duce în spate. Riot îşi freacă întregul corp de uşa glisantă din sticlă. Primul lucru pe care îl aud este vocea Oliviei Newton-John de la etajul al doilea.

Îmi las poşeta pe dulap şi Riot fuge pe scări, cu câţiva paşi înaintea mea.

Nu ştiu la ce m-am aşteptat, dar nu la mama aşezată în spatele unei mese pentru cărţi de joc, cu toată mobila mătuşii Lucy împinsă la perete.

— Ce faci? mă răstesc la ea.

Discurile înrămate ale lui Dolly Parton, care au împodobit de când mă ştiu pereţii acestei camere, sunt depozitate lângă şifonier, iar peste casetofonul roz pastel al mătuşii Lucy stă iPodul mamei.

Asta este cel mai rău scenariu.

— Ei bine, spune mama, încruntându-se la maşina de cusut, în timp ce coase tivul. Am avut mereu nevoie de o cameră pentru croitorie. Am vorbit despre asta. Şi camera mea nu mai e potrivită.

— Dormitorul tău? Ai ocupat întreaga casă.

Îşi împinge ochelarii de citit până la rădăcina nasului.

— Ştiu că eşti supărată, Gogoşică. Ştiu. Dar nu putem lăsa camera asta să zacă precum un mormânt. Trebuie să mergem mai departe. Luce ar fi înţeles.

Eu nu înţeleg.

— Dar ai mutat totul. Nu poţi să lucrezi aici fără să schimbi total aspectul camerei? I-ai dat până şi discurile jos. De ce ai făcut aşa ceva?

— Oh, iubire, discurile alea sunt foarte vechi. Va trebui să dăm jos tot tapetul, din cauza semnelor pe care chestiile alea le-au lăsat pe pereţi.

Iau cât de multe discuri pot căra şi le duc de cealaltă parte a holului, în camera mea. Dacă aş mai avea mână libere, aş trânti şi uşa. După ce las discurile pe pat, mă întorc să mai iau.

— Gogoşică…

Mă întorc pe călcâie, cu discurile prăfuite strânse la piept.

— Parcă încerci să scapi de ea.

— Ştii că nu e adevărat, murmură mama, cu un ac între dinţi.

— Şi la ce tot lucrezi?

— La materialul care va sta pe fundal. Tema de anul ăsta este Texas: Nu-i aşa că e înălţător?

Înseamnă cu un creion satinul roşu.

— Nu trebuia să fii la lucru?

— Mi-am dat demisia.

— Ţi-ai dat demisia?

Vocea ei este mai ridicată decât de obicei.

Netezeşte o bucată lungă de satin prin maşina de cusut, cu piciorul deasupra pedalei.

Concursul ăsta de frumuseţe mi-a invadat toată viaţa, fiecare colţişor intim, cu excepţia acestei camere. Pentru că, în lumea în care trăiam împreună cu Lucy, nimănui nu-i păsa de coroane şi panglici.

— Pare lipsit de respect să-ţi faci costumele tâmpite aici. Adică, nu înţeleg ce e atât de complicat la un costum al Statuii Libertăţii? Doar aruncă o bucată de material peste umăr şi gata.

Vocea mi se frânge. Îmi ţin ochii larg deschişi, de teama că atunci când voi clipi, un râu de lacrimi îmi va inunda obrajii.

Maşina de cusut scoate un sunet ritmic, fără să se oprească vreodată, doar devine din ce în ce mai puternică. Loviturile constante ale acului îmi răsună în cap şi aşteaptă să clachez.

— Gogoşică, strigă mama, încercând să acopere zgomotul maşinii de cusut, nebăgând în seamă ce am spus. De ce nu te duci jos să bei un pahar mare de apă cu gheaţă?

Disperarea îmi creşte în piept şi cred că aş face orice să o scot din camera asta.

Mă duc la şifonier şi deschid primul sertar. Fără să ezit, îl umplu cu tot ce apuc, în mare parte discuri.

— Willowdean Dickson, mai bine ai spera să

nu fi distrus şina sertarului.

— De parcă nu e suficient că e moartă! ţip la ea. N-o să fii fericită până ce nu o să dispară tot ce îţi aminteşte de ea şi o să umpli camera asta cu toate lucrurile care nu o reprezintă.

În cele din urmă, maşina de cusut se opreşte. Mama se ridică, dar nu spune nimic.

Iau sertarul şi trântesc uşa de la dormitor în urma mea. Praful se ridică şi îmi gâdilă nasul. Strănut peste albume.

— Sănătate, spune mama, de peste hol.

Sunetul e atât de înfundat, încât aproape că nu o aud.

DOUĂZECI

Pregătirile pentru întâlnirea cu Mitch seamănă cu o şedinţă foto pentru o schimbare de look care are loc în camera mea. Ellen mă pune să probez totul, începând cu rochia de absolvire dintr-a opta, până la tunica din sifon înflorat pe care mi-a cumpărat mama anul trecut de Crăciun.

— Te face să pari aşa matură, a spus mama atunci.

Nu am luat-o ca pe un compliment.

Ne oprim la o pereche de blugi şi o cămaşă în dungi albe şi negre, cu părul meu blond închis desfăcut.

I-am spus lui Mitch să mă ia la cinci pentru că mama este la o întâlnire a consiliului de

organizare a concursului până la şase şi nu am chef de un discurs despre cum să te comporţi ca o doamnă sau despre ce vor băieţii de la o fată. Şi, desigur, mai e şi faptul că sunt supărată pe ea.

După ce închid uşa în urma mea, stau pe bordura de lângă cutia poştală. Pot în acelaşi timp să aud şi să miros de după colţ. Conduce un Suburban maro, care probabil că nu a trecut de inspecţia tehnică în ultimii cinci ani. Parchează în faţa mea şi coboară imediată ce se opreşte motorul.

— Am întârziat?

Îmi întinde o mână să mă ridic, vreau să spun, chiar mă trage în sus.

— Nu. Nu, deloc.

— M-am gândit pentru că stai aici şi presupun că, în general, băieţii se duc la uşa din faţă ca să-şi ia partenerele la întâlnire.

— Oh, exclam, arătând cu degetul la uşa din faţă. Nu folosim uşa aceea. E stricată de câţiva ani.

Îşi lasă capul într-o parte.

— Ei bine, arăţi foarte bine.

— Şi tu la fel.

Chiar arată bine. Poartă o cămaşă cu nasturi, prea lungă până şi pentru el, şi blugi de cowboy care arată ca din reviste, adică sunt călcaţi la dungă. Şi cizme. Nu din acelea cu botul ascuţit, pe care le vezi în filmele cu cowboy, ci din acelea de lucru, cu botul rotund. Bunica spunea că nu

trebuie să ai niciodată încredere într-un bărbat cu cizmele curate.

Scaunul din faţă al maşinii lui Mitch e curăţel, adică plin de praf şi cu scame prinse adânc în fiecare crăpătură. Dar partea din spate se scufundă sub o mare de haine. Munţi de pantaloni tip camuflaj, cizme şi pahare de fast-food.

Mă duce la un restaurant chinezesc numit Restaurantul chinezesc al Domnului Chang, un local aflat într-un vechi centru comercial, cu birouri de credite, locuri pentru plătit asigurări şi unul din acele locuri unde se achită taxele şi impozitele, în care angajaţii sunt obligaţi să se îmbrace ca Statuia Libertăţii.

Suntem aşezaţi într-un separeu fluorescent, care arată ca o scoică gigantică din *Mica Sirenă,* pe care stăteau Ariei şi sora ei. Spre surpriza mea, Mitch nu se aşază în faţa mea, ci lângă mine, iar eu nu îmi pot stăpâni un sunet de surpriză care îmi scapă de pe buze.

Chelneriţa vine să ne ia comanda de băuturi, şi Mitch o întreabă:

— Hei, ştii chestiile alea mici şi crocante? Ne poţi aduce din alea şi sosul ăla portocaliu?

— Ăăă, OK, spune chelneriţa, o fată care era în clasa a douăsprezecea când eu eram a nouă.

Când pleacă, Mitch se întoarce spre mine.

— Când eram mic nu îmi plăcea să vin la restaurante chinezeşti pentru că nu aduceau pâine şi nu puneau gustări pe masă, aşa că mama cerea

mereu saleurile alea crocante…

— Wonton strips, îi spun, înăbuşindu-mi un zâmbet. Aşa se numesc.

— Mda. Ei bine, sunt delicioase.

Ne uităm la meniu în linişte. Când fata se apropie din nou să ne aducă băuturile, Mitch se apleacă şi îmi şopteşte la ureche:

— Poţi să-ţi comanzi ce vrei.

Sunt tentată să îi răspund că tot ce este în meniu are aproape acelaşi preţ, dar în schimb îi mulţumesc.

După ce dăm comanda, Mitch îmi întinde un wonton.

— Vrei?

Clatin din cap.

— Am văzut că aţi câştigat aseară.

Încuviinţează din cap.

— La limită, dar da. Victoria e victorie.

Stăm în linişte pentru un moment, în timp ce postul de radio local se aude din difuzoare şi picioarele ni se ating.

Mitch tuşeşte în pumn.

— Deci, să înţeleg că Ellen Dryver este cea mai bună prietenă a ta, aşa e?

Mă întind după paharul meu cu apă şi îmi mişc gura ca şi cum nu îmi pot găsi paiul.

— Da. Este.

Îi povestesc despre Lucy şi doamna Dryver şi cum Dolly Parton ne-a adus pe toate împreună.

— Eşti una dintre fanele alea nebune ale lui

Dolly Parton? De fapt, nu este o cântăreaţă foarte bătrână.

Nu ştiu dacă există un manual de buzunar despre cum să te comporţi la prima întâlnire fără să te faci complet de râs, dar sunt destul de sigură că să-ţi mărturiseşti obsesia ciudată pentru Dolly Parton nu e pe lista cu lucruri pe care trebuie să le faci. Dar am pentru ea un sentiment puternic de loialitate, pe care nu mi-l pot înlătura.

— OK, uite care-i treaba. Sunt un mare fan Dolly Parton. Dar e ceva ce trebuie să înţelegi despre toţi fanii Dolly Parton: suntem ţicniţi. Şi pentru că e un nivel ridicat de nebunie printre noi, eu, în comparaţie cu alţii, nu sunt aşa de dusă. Adică sunt oameni care şi-au dedicat viaţa pentru a face păpuşi ceramice după chipul lui Dolly Parton. Unii chiar îşi abandonează locurile de muncă şi familiile pentru a fi aproape de ea.

— Bine, îmi răspunde.

Sprâncenele i se încruntă şi pot să-mi dau seama că face un adevărat efort pentru a înţelege.

— Bine, dar pe o scară de la unu la zece?

— Pe o scară de la unu la zece, zece fiind complet nebun, presupun că eu şi Ellen suntem pe la patru. Poate cinci? Doamna Dryver e un opt total, dar încă nu nouă pentru că nu şi-a făcut nicio operaţie estetică. Încă. Şi cred că Lucy era pe la şapte.

— Era? mă întreabă.

Amintirea ei trece prin mine şi îmi pătrunde

adânc în oase.

— Era. A murit în decembrie, anul trecut.

Se lasă pe spate.

— Oh, uau. Hei, îmi pare cu adevărat rău.

— Mersi. E în regulă.

Mă întind după un wonton.

— Dar tu? Care e cel mai bun prieten al tău?

Te rog nu spune Patrick Thomas. Te rog nu spune Patrick Thomas.

Îşi trosneşte toate degetele de la mâna dreaptă şi apoi pe cele de la stânga.

— Sunt apropiat de toţi băieţii din echipă. E greu să nu fii. Dar cred că va trebui să spun Patrick Thomas.

Îmi muşc buza de jos şi îmi iau o pauză de cinci secunde ca să găsesc ceva de spus. Unu… doi… trei…

— Te-ai strâmbat, remarcă el.

— Ce? Ba nu, n-am făcut-o.

Râde.

— Ba da. Ai făcut-o. E în regulă, serios.

Umerii mi se lasă.

— OK.

Mă răsucesc în scaun pentru a-l vedea mai bine.

— Doar că e un mare…

— Bou.

— Da. Exact. Şi tu nu eşti.

— Îl cunosc de o eternitate. Uneori încă mai cred că e acelaşi copil ca atunci când eram foarte

mici… după care, îmi aduc aminte că mereu a fost un bou.

Înţeleg ce spune. Când cunoşti pe cineva de aşa mult timp, nu vezi în el aceleaşi lucruri pe care le vede restul lumii. Dar atunci când rămâneţi prieteni pentru ceea ce aţi fost şi nu pentru ceea ce sunteţi, e greu să nu găseşti un element comun care să vă apropie. Totuşi, nu cred că e treaba mea să-i analizez viaţa socială.

— OK, pot să înţeleg asta.

Ridică din umeri, apoi loveşte ritmic cu degetele în masă.

— Ăăă… aşadar, care este sărbătoarea ta preferată?

— 4 Iulie, cred?

Îşi şterge transpiraţia de pe frunte cu un şerveţel.

— Mie îmi place Halloweenul.

Apare chelneriţa şi pune câte un castron cu supă de ou în faţa fiecăruia.

— Eu urăsc Halloweenul.

Nu mi-a plăcut niciodată.

Ellen iubeşte Halloweenul şi în fiecare an mă târăşte după ea la câte o petrecere. Dar, când eram mică nu încăpeam niciodată într-un costum şi întotdeauna trebuia să mă mulţumesc cu ce puteam încropi din dulapul mamei şi al lui Lucy. Probabil că magia de a te transforma în altcineva se pierde atunci când nu poţi niciodată să te lepezi de propria piele. Am pus stop atunci când mama

m-a trimis la şcoală ca versiunea modernă a reginei Angliei, în vechiul ei costum galben, cu părul ondulat în sus şi dat cu vopsea albă. Toate fetele din clasa mea au venit costumate în prinţese, vedete pop sau vrăjitoare. Copiii graşi întâmpină destule probleme în a-şi cumpăra haine. E inutil să mai adaugi la asta şi presiunea costumului de Halloween.

— Pierzi distracţia de Halloween. Păcat!

Vreau să îi spun lui Mitch de ce urăsc Halloweenul pentru că poate, fiind destul de mare şi el, va înţelege, dar nu prea ştiu cum să formulez sau dacă sunt măcar pregătită să-i dezvălui această parte a mea. Doar pentru că e un băiat mare nu înseamnă că pot să-i spun toate secretele mele de fată grasă.

Stăm în linişte până ce chelneriţa ne aduce comanda. După ce terminăm de mâncat, Mitch plăteşte toată consumaţia noastră numai cu bancnote de cinci dolari.

Când ajungem în faţa casei mele, Mitch coboară din maşină pentru a-mi deschide uşa.

— Mulţumesc pentru masă, îi spun.

— Mi-a făcut plăcere să te hrănesc.

Îmi întinde mâna şi mă holbez la ea pentru un moment, apoi mi-o scutură cu putere pe a mea.

— Ăăă, noapte bună.

Şi asta este prima mea întâlnire. Dolly Parton, mătuşa mea moartă, sărbătorile noastre preferate, cei mai buni prieteni şi o mână strânsă. Acum

trebuie să stau lângă el la oră pentru tot restul anului.

Nici nu îmi vine să o sun pe Ellen ca să îi povestesc totul, de la un capăt la altul. Să mă sărut cu Bo lângă un tomberon de gunoi a fost mai romantic decât întâlnirea asta. Îmi place să cred că nu am standarde foarte înalte, dar oare e atât de rău să îţi doreşti un strop de chimie? O scânteie minusculă, care, pentru zece minute, să mă facă să simt că suntem singurii oameni de pe pământ.

Înăuntru, mama stă la masa din bucătărie şi vorbeşte la telefon, luând notiţe într-un carneţel uzat.

— Doar că nu putem să pregătim coregrafia înainte de înscrieri.

Face o pauză.

— Da, am încredere în abilităţile tale, dar anul ăsta e vorba de prea multe noutăţi, Judith. Iar eu… aşteaptă un moment.

Acoperă receptorul cu mâna.

— Cine era băiatul ăla care te-a adus acasă?

— Un prieten.

La celălalt capăt al firului, Judith încă bolboroseşte despre coregrafia concursului, care nu a fost niciodată mai complexă decât nişte paşi măsuraţi.

— Mă duc la culcare.

Sus, caut printre teancurile de discuri ale lui Lucy şi pun unul în pick-up. Privesc cum acul

urmăreşte făgaşele vocii lui Dolly.

DOUĂZECI ŞI UNU

Seara trecută a fost prima mea tură la Chili Bowl. Nimeni, vreau să spun chiar *nimeni*, nu vine la Chili Bowl. Dacă e să mă orientez după aglomeraţia de aseară este matematic imposibil ca să nu ne fi tăiat curentul până acum.

La sfârşitul serii, când Alejandro a închis în urma noastră, a oftat pe nas şi a spus:

— Nu a început încă sezonul pentru chili.

Nu-mi pot imagina care perioadă din an ar putea influenţa vânzările, când toată lumea ştie că sudul Texasului are doar două anotimpuri: al naibii de cald şi nu chiar aşa al naibii de cald.

Pentru că aseară nu am avut nimic de făcut decât să retrăiesc fiecare moment din cea mai stânjenitoare întâlnire care a avut loc vreodată, am întocmit o listă cu puncte pro şi contra în ceea ce priveşte cea mai recentă decizie referitoare la viaţa mea.

Puncte PRO și CONTRA pentru a lucra la Chili Bowl:

PRO

- Pot purta blugi. Gata cu rochiile din poliester care se încheie în faţă.
- Nu-mi place chili, deci nu o să mă îndop

niciodată cu el.

- Bo nu e aici.
- Nu apar puşti beţi care să vrea chili cu cinci minute înainte de închidere.
- Curăţenie minimă, pentru că nimeni nu intră aici.
- E linişte.

CONTRA

- Miros a chili.
- Mai puţine ore = mai puţini bani.
- Bo nu e aici.
- E prea linişte.

***

Bo e peste tot. Cu buzele lui roşii ca întotdeauna. La a cincea oră, îi simt privirea asupra mea ca o umbră. Uneori mă trezesc cercetând coridoarele şi nu îmi dau seama de ce o fac, până când nu dau de el.

Dar nu e numai asta. Toată conştiinţa mea s-a răzvrătit. De fiecare dată când clipesc, tot ce văd sunt defectele mele. Corpul meu e o casă plină cu oglinzi. Şoldurile sunt prea late. Coapsele prea groase. Şi am capul prea mic pentru restul corpului. Înainte de vara asta, mereu m-am simţit bine în pielea mea. Am fost chiar mândră de mine.

Dar apoi a apărut Bo. De prima dată, când ne-am sărutat în spatele camionetei lui, am simţit cum totul se schimbă. Ceva din modul în care am simţit textura pielii lui peste a mea mi-a adus la

suprafaţă toate aceste îndoieli, pe care nici nu ştiam că le am.

Am crezut că dacă îl îndepărtez pe el vor dispărea şi aceste sentimente. Dar au rămas aici şi cel mai bun lucru pe care pot să îl fac este să le ignor.

Îi cer voie domnişoarei Rubio să merg până la toaletă, dar de fapt nu am nevoie decât de o gură de aer. A cincea oră a devenit un iad de nesuportat, în care volumul din capul meu este dat la maximum.

Mă deplasez pe coridor, spre cea mai apropiată toaletă şi las mirosul combinat de metal şi transpiraţie să îmi adoarmă simţurile.

Îmi stropesc faţa cu apă, când uşile se deschid şi o voce strigă:

— Hei?

— Ăăă, da?

Trag un şervet din suport.

— Willowdean?

Bo ţine uşa deschisă şi se uită înapoi pe coridor.

— Mai e cineva aici?

— Glumeşti? Asta e baia fetelor!

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Intră în toaletă.

— Ar putea fi fete aici.

Clatină din cap şi părul şaten se mişcă odată cu el.

— Dacă ar fi fost, sigur ar fi spus ceva până

acum.

— Nu ai ce căuta aici.

— Lasă-mă cinci minute.

Scot un suspin prelung şi mă reazem de uşă, pregătindu-mă să opresc pe oricine ar încerca să intre.

— Ce e?

— Ţi-ai dat demisia, îşi încrucişează braţele la piept şi se menţine drept. Ce ţi-am făcut?

Îmi desfac părul din coadă ca să-mi las buclele să respire.

— Vrei să mă faci să te sărut? mă întreabă.

— Ce? Nu. De ce ai spune aşa ceva?

— Atunci strânge-ţi părul la loc.

Cu maxilarul încordat, îl privesc fix şi aştept să mai spună ceva. Nu îşi mută privirea.

— Vorbesc serios.

Îmi las capul în faţă când îmi adun părul pentru a-l prinde la loc în coadă, ca să nu-mi poată vedea cum roşeaţa din obraji mi se întinde în jos, pe piept. Trag cu dinţii de elasticul de la încheietura mâinii şi îmi ridic din nou capul, sperând ca îmbujorarea să fi dispărut. Sau poate o să creadă că e din cauza capului aplecat.

— Ascultă, avem o oră împreună. Lucrurile nu au mers bine între noi. Dar nu pot şi să lucrez şi să merg la aceeaşi şcoală cu tine.

— Cum adică lucrurile nu au mers între noi? Tu ai terminato cu mine. Eu nu am avut niciun cuvânt de spus.

— Ba da, ai avut. Ai avut toată vara la dispoziţie.

Dar şi eu am avut-o.

— Uite care-i treaba, nu pot să fac asta. Bine? Nu pot.

Clatină din cap, dar asta nu-l opreşte să plece.

Mă spăl de mai multe ori pe mâini şi încerc să îmi opresc zgomotul din cap.

Uşa pentru cei cu dizabilităţi se deschide şi inima îmi tresare în piept. Este Hannah Pérez, cu gura ei plină de dinţi prea mari. Bocancii ei de armată lovesc pardoseala, până când ea ajunge lângă mine. În timp ce mă priveşte în oglindă întinde mâna şi opreşte robinetul.

Ar trebui să-mi fie teamă că Hannah ar putea spune cuiva despre mine şi Bo. Dar tristul adevăr este că nimeni nu ascultă ce spune o fată ca Hannah Pérez. Totuşi, asta nu mă face să mă simt mai puţin expusă.

Plec fără să-mi usuc mâinile şi mi le şterg de blugi. Odată ajunsă în hol, trag aer în piept de parcă m-aş fi sufocat.

DOUĂZECI ŞI DOI

— Nu. Nu. Nu.

Îmi las capul pe volan şi mai încerc o dată să pornesc motorul.

— Haideee!

Mă ridic şi lovesc cu mâna în volan, dar

singurul răspuns al maşinii este un zgomot de claxon.

Nu porneşte. Iubita mea Jolene s-a înecat şi a murit. Este marţi dimineaţa şi universul mă urăşte.

O urmăresc pe mama cum merge pe alee, trece pe lângă maşina ei şi pleacă mai departe, cu pachetul pentru prânz şi geanta în mână. Îmi bate în geam cu unghia degetului arătător, tare, din acrii. O dată. De două ori.

Când vede că nu mă mişc deschide larg portiera.

— Să mergem. Te duc eu la şcoală.

Îmi las capul pe spate până ating spătarul scaunului şi scot un suspin prelung.

— Ei bine, nu cumva faci o criză de nervi? strigă mama, peste umăr. O să-l sun pe Bruce să vină să se uite la maşină, dar între timp, suspinele tale pline de durere nu-ţi folosesc la nimic.

Tot drumul spre şcoală, mama schimbă de la muzică veche la postul creştin de radio. Nu suntem religioase, dar mersul la biserică face parte din personalitatea mamei. Nici măcar nu joacă teatru sau ceva de genul ăsta, doar o evadare din societate, bănuiesc.

La şcoală, mă lasă în parcarea acoperită, unde pierd vremea toţi bobocii şi cei fără maşini.

— Poţi să vii acasă cu Ellen? Am o întâlnire pentru concurs.

— Da, mă descurc eu.

Sunt la jumătatea drumului când aud:

— Gogoşică! Gogoşică! Ţi-ai uitat telefonul!

Tot corpul îmi rămâne ţeapăn, ca o bară din oţel. Câţiva băieţi plini de coşuri pufnesc în râs. Numele de alint pe care îl foloseşte mama pentru mine este… nici nu mai contează. Nu îmi amintesc să fi existat vreo perioadă în care să nu îmi spună Gogoşică. Iar asta nu mă deranjează, cel puţin aşa cred. Dar nu mă strigă aşa când suntem în public, din motive evidente. Adică, cine vrea să fie strigat minge de aluat de faţă cu toată lumea?

Mă întorc repede la maşină şi mama îmi dă telefonul.

— Te rog să nu mă mai strigi aşa în public, bine?

Zâmbeşte.

— Aşa te alint eu, asta-i tot. Hei, te descurci singură cu cina în seara asta?

Încuviinţez din cap.

— E sezonul concursului, adaugă, ca o explicaţie.

Iau telefonul şi parcurg aleea în viteză. Aproape de intrare, sprijinit de un stâlp e Patrick Thomas. Rânjeşte la mine, dar e mai mult ca o strâmbătură dispreţuitoare. Mi-aş dori să fiu invizibilă. Dar mă vede. Şi oricare ar fi decizia pe care a luat-o în privinţa mea, nu poate fi schimbată.

***

După a doua oră, Mitch mă urmează pe

coridor.

— Bună, ţi-am trimis câteva mesaje ieri. Mă gândesc că am putea să ne întâlnim duminică? Am putea să vedem un film sau ceva de genul ăsta. Aş spune sâmbătă, dar antrenorul vrea să venim şi să ne uităm la o înregistrare pentru meciul de săptămâna viitoare.

Continui să merg. Mă prinde de mână şi mă opreşte.

— Cine e iubita ta, Mitch? strigă un boboc, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

— Nu suntem împreună, îi strig înapoi.

Obrajii lui Mitch se înroşesc.

Îmi trag mâna şi o iau în direcţia opusă. Mă simt îngrozitor. Dar azi am o zi proastă, aşa că nu mă simt în stare să-i fac jocul şi să mă prefac că suntem mai mult decât prieteni.

Totuşi, îi datorez scuze.

— Will, strigă el după mine.

Nu mă întorc. Când ajung la colţ aud:

— Oh, bună! Gogoşică!

Patrick Thomas lungeşte fiecare literă. Rânjeşte şi face semn cu capul peste umărul meu.

— Şi Mitch! Fratele meu. În sfârşit ţi-ai găsit o domnişoară pe măsura ta.

Am fost şicanată suficient de mult în viaţa mea cât să ştiu că sunt mai multe metode de a răspunde unui golan. Nu mi-a trebuit decât să plâng o dată, în clasa a doua, apoi mi-am dat seama că lacrimile conduc la şi mai multă

batjocură.

Lucy mi-a spus mereu să ignor golanii. Că ei se hrănesc cu atenţia ta şi dacă nu îi bagi în seamă îşi pierd interesul. Cred că în cea mai mare parte e adevărat. Dar Patrick Thomas e unul dintre acei oameni josnici care nu au nevoie de un motiv anume pentru a continua să comenteze. Atât de mult îi place să se audă vorbind.

Faţa lui Patrick trădează un şoc uşor, când observă că fac câţiva paşi intenţionaţi în direcţia lui. Îmi aduc aminte de el imitând guiţatul unui porc, lângă maşina lui Millie Michalchuk. Îmi aduc aminte cum a decis că pantofii ortopedici ai Amandei Lumbard o fac să arate ca Frankenstein. Nimeni nu se apără în faţa lui Patrick Thomas. Nici măcar Hannah Pérez, care e cea mai dură persoană din lume. Tipul ăsta îţi pune o poreclă şi aşa rămâne. Dar nu o să-i permit să mă strige Gogoşica. Categoric, nu.

Patrick e total nepregătit când genunchiul meu face contact cu boaşele lui. Expresia i se transformă, iar tot sângele din obraji îi dispare şi se lasă în jos. Urlă, dar seamănă mai mult cu un scheunat de câine. Îmi duc mâinile la gură.

Sunt la fel de şocată ca şi el. Mi-am imaginat cum va fi. M-am văzut mergând spre el, fluturându-mi degetul în faţa lui şi spunându-i ce cred cu adevărat despre el. Dar apoi corpul meu a preluat controlul şi acest mecanism defensiv instinctiv a spus *Nu, nu vom suporta aşa ceva.*

Mitch mă trage înapoi de umeri. Profesorii ajung la faţa locului, iar eu sunt trasă în direcţia opusă.

Cel mai probabil, asta e de rău.

DOUĂZECI ŞI TREI

Mama e livid㠂. Şi ruşinată. Şi multe alte lucruri. Dar am obosit să ţin contul.

Degetele ei strâng volanul atât de tare, încât sunt surprinsă că nu i-au sărit unghiile false. După ce am plecat din biroul domnului Wilson, a mers spre parcarea pentru vizitatori de parcă ar fi fost o cursă. Am alergat să ţin pasul cu ea.

Conduce până acasă în linişte. Mama abia încetineşte când ajunge pe alee şi se opreşte la câţiva centimetri de gard.

Maşina nu e nici măcar în viteză şi eu am deja uşa deschisă şi mă îndrept spre curtea din spate. Deschid uşa din sticlă şi apoi o închid în urma mea, deşi mama e doar cu câţiva paşi în urma mea.

Mă trântesc pe canapea şi în câteva secunde Riot se ghemuieşte în poala mea.

— Eşti pedepsită.

Mama nu m-a pedepsit niciodată. Niciodată. Nici nu m-a bătut. Nimic. Nu sunt un îngeraş, dar nici nu am făcut vreodată ceva atât de grav încât să merite o pedeapsă.

Îl iau pe Riot şi îl pun pe perna de lângă mine,

după care mă ridic. Nu vreau să fie prins la mijloc în orice urmează să se întâmple.

— Pentru ce?

Vocea mea e prea mare pentru casa noastră.

— Pentru că am ripostat când un tip oarecare m-a strigat cu porecla hidoasă pe care tu ai folosit-o toată viaţa mea?

Îşi strânge braţele în jurul taliei şi clatină din cap. Observ la tâmpla ei o şuviţă de păr alb, pe care nu am mai văzut-o până acum.

— Faci prea mare caz din asta.

— Mamă, poate tu nu ai observat, dar este vorba de mult mai mult decât porecla aia idioată. Nu o s-o spui niciodată, dar ştiu că nu suporţi faptul că fiica ta arată aşa.

Gesticulez rapid cu braţele.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu te face că nu ştii. O văd de fiecare dată când mă pui să urmăresc emisiuni despre slăbit sau când îmi povesteşti despre vreo prietenă care a slăbit o tonă, folosind cea mai nouă dietă la modă sau când faci în fiecare seară inventarul cămării ca să te asiguri că nu am mâncat-o pe toată.

Bărbia îi tremură şi faptul că e posibil să plângă chiar în momentul ăsta mă umple de furie.

— Vreau să fii fericită.

— *Sunt* fericită, îi spun, pe un ton echilibrat.

Nu ştiu cât de adevărată este această afirmaţie, dar nu-mi pot imagina că şase sau

douăzeci de kilograme mai puţin mi-ar putea alina dorul de Lucy sau mi-ar clarifica sentimentele pentru Bo sau ar micşora distanţa tot mai mare dintre mine şi Ellen.

— Aşa ai tu impresia, pentru că nu ştii cum e altfel. Pierzi atât de multe!

Face un pas spre mine.

— Băieţi, întâlniri şi alte lucruri de genul ăsta.

Îmi frec mâinile de faţă.

— Cred că glumeşti! Mamă, nu eşti la curent cu ştirile? Băieţii nu-mi vor rezolva problemele.

— Dar eu… se opreşte.

— Mamă, vreau să merg la întâlniri. Vreau să am iubiţi. Merit asta. Chiar dacă tu crezi că nu.

Vreau să fie la fel de adevărat pe cât sună.

Îşi aruncă mâinile în sus.

— Faci exact acelaşi lucru pe care obişnuia să-l facă Luce când eram mai mici. Îmi răstălmăceşti cuvintele.

Îmi clatin capul dintr-o parte în alta fără să ezit.

— Nu, mamă. Tot ceea ce făcea Lucy era să-ţi arate cât de ridicol este ceea ce spui.

— Asta nu are nimic de-a face cu Lucy, bine? S-a dus şi asta numai din cauza felului în care şi-a trăit viaţa. Mi-aş dori să nu o mai idolatrizezi atât.

Ochii i se umplu de lacrimi care nu vor să curgă.

— Ar fi fost încă printre noi, ştii? Dacă ar fi slăbit.

Corpul meu e personajul negativ. Aşa vede ea lucrurile. E o închisoare, care tine întemniţată acea fată mai bună şi mai slabă a mea. Dar greşeşte. Corpul lui Lucy nu a stat în calea fericirii ei. Oricât de mult o s-o iubesc mereu pe Lucy, a fost decizia ei să stea închisă în casă.

— Şi eu am fost grasă. Ştii asta. Am fost, şi eu, şi Lucy.

— Am auzit, bine? Am auzit toate poveştile despre cum ai slăbit înainte de liceu. Bravo ţie! Ai participat la concursul de frumuseţe dintr-un orăşel oarecare şi l-ai câştigat. Este literalmente cea mai mare realizare a ta. Nu tu facultate, nu tu un loc de muncă unde să nu ştergi bătrâni la fund. Nimic din toate astea nu e important. Pentru că ai slăbit suficient cât să pui mâna pe un rahat de coroană din plastic! Cred că eşti mândră de tine!

O lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Ei bine, e mai mult decât ai realizat tu.

Îşi şterge lacrima.

— Lucy a fost mamă pentru mine mai mult decât o să-mi fii tu vreodată.

Strânge din buze.

— Nu mergi la serviciu. Nu ieşi în oraş. Până nu ţi se termină suspendarea de la şcoală. Ajung acasă la şase.

Urc scările şi Riot e pe urmele mele. Pe pat, mă ghemuiesc pe o parte şi ascult cum telefonul vibrează pe birou, când primesc mesaj după mesaj. Toate de la El, bănuiesc. Iau mingea

Magică 8, cu toate răspunsurile la toate întrebările mele nerostite, şi o strâng la piept.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Stau toată ziua în camera mea. Ţevile vechi îmi dau de ştire când mama se apucă de spălat vasele după serviciu şi parchetul mă anunţă când urcă scările. Înainte să se închidă în camera ei, îi văd umbra în faţa uşii mele, întunecând spaţiul dintre capătul de jos şi podea.

Riot îşi întinde membrele şi împinge cu labele în pieptul meu, apoi sare de pe marginea patului şi se freacă de tocul uşii dormitorului. Când vede că nu mă clintesc, miaună, dându-mi de înţeles că mila lui pentru mine a ajuns la sfârşit.

Întredeschid uşa şi îl las să iasă, după care aprind lumina.

În oglindă văd o versiune a mea moleşită şi murdară. Iau un creion de pe birou şi îmi notez pe mână, să nu uit să îl sun pe Alejandro şi să îl anunţ că o să lipsesc două zile. Judecând după primele mele ture, nu cred că absenţa mea o să îl deranjeze prea mult.

Cu grijă să nu fac zgomot, navighez pe întuneric spre bucătărie şi termin un pahar mare de apă din trei înghiţituri. Mă simt aiurea, dar mama m-a condiţionat să beau apă ori de câte ori plâng. Asta a fost mereu remediul ei. *Calmează-te, Gogoşică, şi bea un pahar cu apă.* De parcă aş

avea nevoie să-mi umplu din nou butoiul cu lacrimi înainte să se golească.

Sus, bila Magică 8 stă pe pat, exact unde am lăsat-o. Telefonul îmi vibrează, aşa că îl ridic.

ELLEN: Dumnezeule! Eşti bine?

ELLEN: Te-am sunat de vreo opt ori şi ştii că nu îmi place să vorbesc la telefon. SUNĂ-MĂ. TRIMITE-MI MESAJE. SEMNALE DE FUM. CODUL MORSE.

ELLEN: E adevărat ce am auzit despre Patrick Thomas? l-am spus lui Tim să îl omoare.

ELLEN: Mi-a spus că s-ar putea să o facă după cină.

ELLEN: OK. Acum chiar sunt îngrijorată.

Sunt bine, îi scriu. *Doar…*

Mă opresc şi apăs pe butonul de apel pentru că, acum, singurul lucru de care am nevoie este cea mai bună prietenă a mea. Nici nu apucă să sune o dată, că îmi răspunde.

— La naiba! Dumnezeule! La naiba!

— Bună, îi răspund, şi vocea mea zgârie receptorul.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Suspin în telefon şi e aşa de bine să nu fiu criticată pentru asta! apoi îi spun. Îi spun cum m-a strigat mama Gogoşică în faţa şcolii, cu toţi bobocii şi Patrick Thomas în jur, aşteptând să sune de intrare. Îi spun despre incidentul din hol şi despre cum nimeni vreodată nu m-a făcut să mă

simt atât de mică pentru faptul că sunt atât de mare. Înjură, apoi gângureşte în receptor şi face toate lucrurile pentru care decizia de a o suna a fost cea mai bună din lume.

Începe o tiradă despre „mucoşii ăia de clasa a noua, cu penisurile lor micuţe” şi despre cum Patrick a picat de atâtea ori examenul şcolii de şoferi, încât nu mai poate să-l dea până nu împlineşte optsprezece ani.

Ei îi povestesc despre cearta cu mama.

— Şi sunt exmatriculată pentru restul săptămânii. Să sperăm că va fi suficient timp pentru ca toată şcoala să uite şi să lase situaţia să se liniştească.

Sunetul de la televizorul mamei se opreşte brusc.

— Şi, de asemenea, sunt pedepsită.

— Uau! OK, asta e cea mai rea zi din viaţa ta, nu-i aşa? Dar vestea bună e că dacă asta e cea mai naşpa zi din istorie, mâine nu poate fi decât mai bine. Chiar şi cu puţin.

Râd. Mă simt bine când râd.

— Cred că rămâne de văzut.

Casc.

— Nu înţeleg de ce plânsul te oboseşte aşa de tare.

— Este din cauza adrenalinei sau ceva de genul ăsta.

— Inteligent.

— Hei, ştiu că probabil nu vrei să vorbeşti

acum despre asta, dar nu mi-ai dat nici cel mai mic detaliu despre întâlnirea ta.

— Da, păi nu e mare lucru de spus. A fost incredibil de… banală.

— Of, frate! Aveam aşteptări mai mari de la Mitch.

— Vorbim mâine-dimineaţă.

— Hei, îmi spune. Te iubesc. Ascultă nişte Dolly. Ea o să te facă să te simţi mai bine.

DOUĂZECI ŞI CINCI

În zilele mele de suspendare pierd vremea pe canapea. După ore, Ellen vine să-mi aducă temele, înainte să ajungă mama. Ne uităm în tăcere la televizor şi deşi vreau să o întreb despre şcoală şi dacă a auzit pe cineva vorbind despre mine, nu o fac. Tim o aduce şi vine să o ia, dar nu intră niciodată. Îmi place de Tim, dar îl plac şi mai mult pentru că nu se autoinvită în casă şi mi-o lasă pe Ellen pentru câteva ore.

La început, eu şi mama funcţionăm fiecare după orarul ei, iar seara parcă vine cineva şi împarte casa în două cu bandă roşie. Când ies din cameră, ea nu iese şi când iese ea, eu stau într-a mea. Dar, încet, încet, drumurile noastre se intersectează din ce în ce mai mult, până când sâmbătă dimineaţa îmi spune:

— Am toată ziua întâlniri pentru concurs. Ne pregătim de înscrieri. Ai salată de ton în frigider.

Nu e un armistiţiu, dar rupe tăcerea.

Mitch îmi trimite câteva mesaje, în care îmi spune că îi pare rău pentru scena pe care a creat-o şi pentru gura mare a lui Patrick. Îi răspund că nu vreau să vorbesc despre asta, dar ştiu că eu sunt cea care ar trebui să îşi ceară scuze.

Ellen lucrează toată ziua de sâmbătă şi apoi merge la o petrecere, deci sunt singură. Sunt blocată în casa asta de atât de mult timp, încât îmi pare că se mişcă tapetul.

Detest că nu e nimic bun la televizor sâmbătă după-amiază. De parcă şi posturile de televiziune vor să te facă să-ţi faci rost de o viaţă. Probabil că persoana care se ocupă de programul TV nu a fost niciodată pedepsită.

Poate plictiseala e de vină, dar camera lui Lucy mă cheamă ca o sirenă.

Patul ei e perfect făcut, cuvertura verde cu alb a bunicii, cea matlasată, lucrată manual, stă împăturită la marginea patului, iar maşina de *cusut* a mamei e în colţ.

În noptiera lui Lucy găsesc alte tăieturi din ziare, dar astea sunt în mare parte despre mama. Mama apărea mereu în *Ziarul Clover City Tribune.* Cred că a fost şi cuplată cu redactorul pentru o perioadă, dar el a ajuns să se căsătorească cu fata care îi ducea rufele la spălătorie.

Grămada de decupaje este plină cu poze alb-negru neclare, cu mama în rochie de seară şi cu coroana pe cap. Aceeaşi rochie în fiecare an,

pozând cu diferite Miss Teen Blue Bonnet. Caut mai adânc în sertar şi găsesc un dosar cu documente vechi îngălbenite. Contracte, pamflete, facturi. Până când găsesc un formular necompletat de înscriere la concurs. Este din 1994, cu trei ani înainte ca mama să câştige în ’97. Mama era prea mică să candideze. Dar asta nu poate fi adevărat. Lucy era de părere că tot concursul ăsta nu e decât o glumă. Sau aşa am crezut eu.

Mătuşa mea nu era o femeie timidă, dar chiar şi în varianta ei cea mai slabă, tot nu mi-o pot imagina participând la concurs. Simt că acest formular este alcătuit din promisiuni a ce ar fi putut fi. Mă uit la el şi mi-l imaginez completat cu scrisul ei. Are câmpurile clasice: nume, data naşterii şi adresa. Dar are şi câmpuri care mă fac să tresar, cum ar fi înălţimea, greutatea, culoarea ochilor, culoarea părului, planurile de carieră şi ce talente ai.

Încerc să rezolv în minte acest puzzle, dar fără rost. Nu există niciun răspuns.

Singurul lucru rămas în acest sertar este o cutie de catifea cu un ornament de Crăciun în interior. Un glob alb fluorescent, cu buze roşii care îl înconjoară şi cu semnătura aurie a lui Dolly. Un suvenir de la Dollywood, un loc pe care Lucy şi-a dorit mereu să îl viziteze. Mama lui El a câştigat două bilete de avion la serviciu şi i-a oferit imediat unul lui Lucy. Ar fi urmat să meargă

împreună la Dollywood, aşa cum au visat mereu.

Şi-au făcut planuri. Au căutat hoteluri şi maşini de închiriat. Au făcut drumul de trei ore până la cel mai apropiat aeroport şi acolo au descoperit că Lucy trebuia să cumpere un bilet în plus pentru că nu încăpea pe un singur scaun. Compania aeriană a fost drăguţă, ne-a povestit ea, dar fermă. În cele din urmă, Lucy s-a simţit prea umilită şi a decis să se întoarcă acasă decât să ocupe două scaune în avion. Doamna Dryver i-a adus ornamentul. Îţi dai seama că e scump, pentru că în loc să aibă o agăţătoare din metal e prins cu o panglică de catifea.

Îmi târăsc picioarele în camera mea cu vechiul formular şi ornamentul. Îmi petrec restul după-amiezii studiind formularul şi sunt surprinsă să descopăr că singurele cerinţe serioase sunt ca viitoarea concurentă să aibă între cincisprezece şi optsprezece ani şi să participe cu aprobarea părinţilor. Cu toate cerinţele pe care mi le-am imaginat, mi-e greu să realizez cât de uşor este de fapt să concurezi şi cât de multe fete îndeplinesc condiţiile.

Un gând obscen îmi trece prin minte şi, înainte să se transforme în mai mult, arunc formularul la fundul sertarului.

Vocea mamei umple casă, când intră pe uşa din spate.

— Nu cred că e în starea de spirit necesară pentru a fi un membru activ al acestui comitet. Îmi

pare rău, dar acest oraş nu e pregătit pentru încă un număr de deschidere făcut pe muzica lui Beyoncé.

Nu mă pot abţine. Pufnesc în râs când mama pronunţă Baionsai.

— Chiar dacă e una dintre melodiile ei mai potolite, sau aşa spune ea, nu îmi asum răspunderea pentru asta.

Mă aşez pe pat. Riot vine în fugă de jos şi se lungeşte în faţa mea, până îl scarpin sub bărbie.

— Ei bine, cu totul pregătit sau nu, înscrierile încep săptămâna asta, spune mama.

Iau bila Magică 8 de pe noptieră şi o scutur bine.

Semnul indică da.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Duminică dimineaţă mă trezesc indispusă. Noaptea trecută am luat o decizie, o decizie foarte stupidă. Îmi spun că nu trebuie să duc lucrurile până la capăt pentru că nimeni nu ştie în afară de mine. Dacă dau înapoi, eu voi fi singurul martor.

E ca atunci când îţi cade tava cu mâncare la şcoală, dar nimeni nu observă. Nimeni nu va şti dacă nu îi ajuţi. Dar tu vei şti.

Mă hotărăsc şi mă răzgândesc toată ziua, fără să bag de seamă că eu şi mama am fost destul de civilizate azi.

După cină, mă hotărăsc să mă închid în

cameră, ca să ajung la zi cu lectura obligatorie. Dar, în loc de asta, mă trezesc uitându-mă din nou pe formularul de înscriere. Nu cred că s-a schimbat din 1994. Ideea de a mă îmbrăcată într-o rochie pufoasă şi de a defila pe scenă de parcă ar fi a mea e ridicolă.

Sunt atât de multe lucruri pe care Lucy nu le-a făcut! Nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că şi-a spus că nu poate şi nimeni nu a făcut-o să creadă că de fapt ar fi putut. Nu o să mă mint şi să spun că Lucy a fost sănătoasă tun în ultimii ani, dar ăsta este un motiv cumplit de urât pentru a se lipsi de lucrurile care îi plăceau cel mai mult. Nu cred nici măcar că voia cu disperare să participe la concurs. Dar mă doare să ştiu că oricum nu ar fi făcut-o, chiar dacă şi-ar fi dorit.

Îmi ridic telefonul şi apăs butonul de apel.

— Bună! Pedeapsa ta e aproape de sfârşit, spune El.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— OK.

Aş putea să dau înapoi şi să-i spun că nu contează. Sau aş putea să-i povestesc despre Bo şi cum anumite părţi din mine nu pot să renunţe la el. Chiar şi atunci când mintea mi-e plină de atât de multe lucruri. Dar, în schimb, îi zic:

— Mă înscriu la Concursul de Frumuseţe Miss Teen Blue Bonnet din Clover City.

E linişte pe linie pentru o secundă, aproape suficient pentru a putea adăuga, „Glumeam!”

— Oh! La naiba! Da!

— Nu crezi că sunt nebună?

— Păi, eşti complet dusă, dar asta va fi super mişto!

— Nu ştiu ce să cred despre asta.

— I-ai spus mamei tale?

Îmi frec fruntea.

— Dumnezeule! Nu. Încă nu m-am gândit la un plan. Ştiu doar că vreau să particip la concurs. Oricum, n-aş putea să-i ascund asta.

— O s-o ia razna.

— Da, ei bine, mereu i-a fost ruşine cu mine. De ce să nu-i dau un motiv serios?

Ellen nu-mi spune că greşesc, deşi crede asta.

— Trebuie să încropim un plan de bătaie. Ce faci mâine?

— Lucrez, dar nu cred că lui Alejandro îi va păsa dacă vei veni să stai cu mine.

— OK. Eu. Tu. Mâine seară.

Închid şi las formularul vechi la o parte. Acum că i-am spus lui El, nu mă va lăsa să renunţ.

Încerc să dorm, dar nici măcar Dolly nu mă mai linişteşte.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Ellen şi Tim mă iau de acasă dimineaţă ca să nu trebuiască să înfrunt grupul celor din parcarea acoperită, acum când sunt oficial inamicul public numărul unu al lui Patrick.

Dar în afară de câteva şoapte, şcoala e destul de liniştită. Par să fi uitat cu toţii sau să fi trecut peste incidentul de săptămâna trecută.

Cel puţin aşa cred până la prânz. Oamenii se adună în grupuri şi îşi trec telefoanele de la unul la altul. Cei mai mulţi râd. Unii clatină din cap în dezgust. La coada pentru mâncare, mă uit peste umărul unei fete. Se întoarce spre mine, râzând în hohote şi spune:

— Ai văzut asta?

Cu braţul întins, ţine telefonul la câţiva centimetri de faţa mea.

Hannah Pérez. Poza ei de la şcoală stă pe ecran, lângă poza unui cal cu gura deschisă şi dinţii imenşi la vedere. La fel ca Hannah. Doar că ai ei sunt chiar mai strâmbi. Pe poză scrie: *HaaaAAAAaaannnah.* Aud cuvântul alungit în mintea mea, cu vocea lui Patrick *Rahat în loc de* creier Thomas.

— Nu e amuzant, îi spun, printre dinţi.

Fata întoarce telefonul, îl strânge la piept şi faţa i se schimonoseşte de nedumerire.

— Ăăă. Bine.

Ştiu foarte puţine lucruri despre Hannah, doar că e tăcută şi încăpăţânată. În clasa a treia, la ora de desen, coloram cu toţii curcani pentru Ziua Recunoştinţei. Nu o auzisem pe Hannah vorbind tot anul, dar când am luat carioca din faţa ei, una pe care nu părea să o folosească, mi-a smuls-o din mână şi a ţipat că ar fi trebuit să cer voie mai

întâi. Cealaltă amintire pe care o am cu ea este din clasa a cincea, când a urlat la un profesor pentru că îi spunea mereu că e afro-americană. Ceea ce chiar avea sens pentru că este dominicană.

În timp ce merg spre următoarea oră, aud pe hol şoapte de genul, „Aşa oribilă” sau „îmi pare rău, dar e hidoasă” sau „De ce nu-şi pune aparat dentar?”

Pe ultima o păstrez în minte întreaga zi pentru că Hannah are nevoie de aparat dentar. Poate nu şi-l permite sau îi este frică. Oricum, nu ar trebui să fie nevoită să-şi umple gura cu metal pentru ca nişte capete pătrate să o lase în pace.

Dar nu e treaba mea, îmi amintesc.

Când mă vede, sprâncenele i se încruntă şi buzele i se strâmbă, stricându-i imaginea de ticălos. Îşi trage mâneca tricoului peste pumn, apoi se loveşte uşor cu el peste gură.

***

După ore, mă întâlnesc cu Ellen în parcare.

— Ai văzut tot rahatul ăla despre Hannah?

Dau din cap că da.

— Probabil că a luat-o razna când a aflat. Ştie cineva cine a făcut-o?

— Tim spune că echipa de golf, dar nu pot fi pedepsiţi, pentru că nu se poate dovedi nimic şi nu s-a întâmplat în timpul orelor.

— Asta e o tâmpenie.

Tim şi El mă duc acasă şi aşteaptă să mă

schimb în uniforma de la Chili Bowl. Mă lasă la serviciu şi Ellen promite să vină după mine mai târziu cu maşina mamei ei.

Mă pregătesc pentru Alejandro. Trebuie să fie foarte supărat că am lipsit atât de mult de la serviciu, dar când intru mă întreabă:

— Nu mai eşti pedepsită, nu-i aşa?

Clatin din cap.

— Bine. Că eu nu trec peste cuvântul mamelor. Al oricărei mame. Aşa că dacă minţi, poţi să te duci acasă.

— Nu mint, îi răspund. Sunt complet liberă.

Pe la ora şapte intră Ellen.

— Scuze, mama m-a lăsat să iau maşina numai dacă mănânc cu ei.

— E în regulă.

Se caţără pe celălalt capăt al tejghelei şi şopteşte:

— Locul ăsta miroase a ceapă şi a transpiraţie. Nu înţeleg de ce ai renunţat la Harpy’s pentru porcăria asta.

— Salariul e mai bun, mint şi mă aplec, rămânând practic cu partea de sus a corpului pe tejghea.

— Cât crezi că o să mă coste înscrierea? Concursul ăsta nu o să fie ieftin.

Ridică din umeri.

— Poate câteva sute de dolari. Ai putea să încerci şi Goodwill.

Clopoţelul de deasupra uşii sună. Mă ridic,

complet surprinsă de posibilitatea unui client. Ellen nu se mişcă.

Millie Michalchuk ne face cu mâna când intră. Îmi zâmbeşte şi mă cuprinde vinovăţia pentru toate lucrurile nu prea drăguţe pe care le-am gândit despre ea.

— Bună, Millie.

Ellen îi face scurt cu mâna.

— Cu ce te servesc? o întreb.

Îşi lasă cheile pe tejghea şi observ că are cel puţin douăzeci şi şase de brelocuri prinse pe inelul de metal, împreună cu cele două chei.

— O porţie de chili, specialitatea casei, face o pauză. Şi nişte crutoane.

— Imediat.

După ce plăteşte, Millie îşi ia tacâmuri de plastic de pe barul de condimente, în timp ce îi pun chili din oală.

— Aşadar, spune Ellen, înscrierea nu poate să coste mai mult de două sute de dolari, nu-i aşa?

— Presupun că nu. Am cinci sute şaizeci şi opt de dolari economisiţi, deci dacă mă va costa mai mult de atât va trebui să-mi iau un al doilea job.

Închid capacul recipientului din plastic, ca Millie să-şi ia mâncarea la pachet.

— Poftim.

Ochii ei se plimbă de la El la mine şi înapoi, înainte să îşi ia porţia de chili şi să plece.

El o priveşte pe Millie când porneşte şi pleacă din parcare.

— Asta a fost ciudăţel.

— Da, îi răspund. Păi, e cam ciudată în general.

Stăm toată seara împreună şi când Alejandro iese din birou, Ellen coboară de pe tejghea şi se preface că e un client. Închide registrul casei pentru azi şi în timp ce se întoarce în biroul lui, strigă peste umăr.

— Spune-i prietenei tale că angajăm personal!

DOUĂZECI ŞI OPT

Alerg spre clădirea şcolii, cu rucsacul deasupra capului, ca să mă protejez de ploaie. Mă opresc să-mi şterg pantofii la intrare.

— Will?

Millie stă într-o parte, rezemată de dulapuri, îmbrăcată cu o pereche de colanţi înfloraţi şi o tunică asortată.

Păşesc spre ea pentru a mă feri din calea elevilor care intră.

— Bună. Ce mai faci, Millie?

Trage de bretelele rucsacului până îi intră în umeri.

— Te-am auzit vorbind aseară cu Ellen. Despre concurs.

Sunt surprinsă.

— Da, noi…

Se apleacă şi îmi şopteşte:

— Te înscrii, nu-i aşa?

— Păi, eu… da. Mă înscriu.

Un zâmbet larg i se întinde pe faţă. Bate din palme, de parcă aş fi făcut vreun fel de truc.

— Este extraordinar!

Mă întorc spre ea, astfel încât să stau cu spatele spre mulţimea de elevi.

— Ascultă, îi spun. Nu e un secret, dar nu vreau să fac o aşa mare scofală din asta, bine?

— Da. Corect, desigur.

Ceva din zâmbetul ei mă nelinişteşte.

— OK.

Mai târziu, când mă întâlnesc cu Ellen, îi spun despre convorbirea ciudată pe care am avut-o cu Millie.

Mă apucă de umeri şi se apleacă spre mine.

— Will, tu eşti modelul ei în viaţă.

Clatin cu vehemenţă din cap.

— Ba nu sunt.

— Vai, Dumnezeule, ai un mic fan club!

— Vorbeşti prostii.

O mică parte din mine se umflă de mândrie.

***

Ploaia aduce câţiva clienţi în căutare de chili. E cea mai aglomerată zi pe care am avut-o de când lucrez aici. Servesc câteva farfurii şi, fără să mă uit cine e următorul client, spun:

— Vreţi să încercaţi noul nostru chili cu fasole albă?

— Ăăă, da. Dă-mi un castron sau o farfurie sau ce-o fi.

Vocea aia.

Nu îmi ridic privirea.

— Ce vrei, Bo?

— Am venit să-mi cumpăr nişte chili. Aici se serveşte chili, nu-i aşa?

Cuvintele mi se adună în piept, dar niciunul nu e potrivit. Niciunul nu exprimă exact ceea ce vreau. Pentru că nu ştiu ce vreau.

— Te mai pot servi cu altceva?

Îşi muşcă buza. Şi îi dispare sub dinţi. Îi ador dinţii. Sunt aşa perfecţi, cu excepţia celor doi din faţă. Se suprapun. Doar puţin. De parcă universul a decis că e prea perfect şi a trebuit să-i dea şi un mic defect.

— Nu, îmi răspunde.

Privesc cum traversează strada, cu recipientul de chili la pachet. Îşi scoate şapca din buzunarul de la spate şi şi-o pune pe cap, în timp ce aleargă spre Harpy's.

***

În următoarele două zile dau să deschid gura de cel puţin doisprezece ori să-i spun mamei că mă înscriu la concursul de frumuseţe. Dar nu reuşesc să rostesc cuvintele. Nu pot să port conversaţia asta cu ea. De parcă aş avea încă un dram de speranţă că mă voi duce să mă înscriu şi ea va fi încântată. Că îmi va spune că mereu a visat să mă vadă înscrisă şi să calc pe urmele ei. Va spune că nu a vrut să mă forţeze. Că a vrut să-mi găsesc propriul drum.

E un vis din care nu vreau să mă trezesc.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Am ştiut mereu că acest concurs reprezintă o parte uriaşă din viaţa mamei, dar pentru mine nu a fost niciodată mai mult decât un zgomot de fond. Când eram mică şi ea avea întâlniri sau repetiţii la care trebuia să se ducă, stăteam acasă cu Lucy sau mă duceam la El. Concursul şi tot ce e legat de ei au fost întotdeauna doar ale ei.

Înscrierea are loc în centrul oraşului, la căminul din Clover. Centrul oraşului este format dintr-o piaţă pitorească şi un foişor în mijlocul ei. Zona miroase mereu a pui prăjit, de la Frenchy’s Fried’n'Such, care este restaurantul restaurantelor.

— Nu ai pus-o cumva pe mama ta să îţi semneze formularul, nu-i aşa?

— Nu.

Pentru a intra în concurs ai nevoie de acordul părinţilor. Şi în acest moment, cea mai mare frică a mea este că mama o să spună nu. În faţa tuturor.

De cealaltă parte a pieţei, o persoană scundă şi durdulie îşi scutură cu putere mâinile deasupra capului.

— El, îmi îngustez privirea. El, cine e aia?

Se uită în sus. Rămâne cu gura căscată.

— Hei! Încă n-aţi intrat! strigă Millie. Am ajuns la fix!

— Te iubeşte, spune El. E îndrăgostită de tine.

Se ridică şi îşi pune mâna la frunte, pentru a se proteja de soare.

— Cea de lângă ea… e cumva Amanda Lumbard?

Dau din cap că da.

— Ne înscriem şi noi, spune Millie.

— O să dureze mult? întreabă Amanda. Mama o să mă omoare dacă nu-l iau pe fratele meu la timp de la şcoală.

Mă uit la El. Ea ridică din umeri.

Millie îşi pune mâinile în şold.

— Înţeleg că nu vrei să faci mare tam-tam pentru că te înscrii la concurs, Will. Şi, ca să fiu sinceră, nici nu ştiu care sunt motivele care te-au determinat să te înscrii. Dar o faci. Şi e important. Vreau să fac şi eu parte din asta. Amândouă vrem.

— Ea m-a convins să vin, murmură Amanda.

Millie îşi dă ochii peste cap.

— Am încercat să o iau cu mine şi pe Hannah Pérez, dar a spus că nu.

— De fapt, adaugă Amanda, ţi-a spus să iei panglica de participant şi să ţi-o îndesi în fundul tău de scroafă.

I-am spus lui Millie că vreau să ţin totul secret, dar cu astea două, aş putea la fel de bine să dau anunţ pe prima pagină din Ziarul Clover City Tribune. Nu fac asta pentru a fi un fel de *Eroină a Fetelor Grase* sau ceva de genul ăsta. O fac pentru Lucy. Şi pentru mine. Sunt gata să mă

întorc la versiunea mea de dinainte de Bo. Mă înscriu la concurs pentru că nu am niciun motiv să nu o fac. O fac pentru că vreau să depăşesc graniţa dintre mine şi restul lumii. Nu pentru a fi salvatoarea cuiva.

Clatin din cap.

— Nu e o idee bună.

— Toate lucrurile mele preferate au început ca fiind idei proaste, spune Millie.

— Millie, oamenii sunt răi, îi spun. Ştii asta. Şi o ştie şi Amanda, sunt sigură.

Amanda dă din cap.

— Urâcioşii vor urî mereu.

— Dar să participi la concursul ăsta înseamnă să te transformi într-o adevărată ŢINTA. Nu ai nevoie de permisiunea mea, dar nu vreau să îmi asum responsabilitatea asta.

Umerii lui Millie se lasă.

Ellen loveşte cu piciorul în pământ.

— Ar trebui să o facă. Dacă Millie şi Amanda vor să participe cu tine la concurs, ar trebui să o facă. Trăiască revoluţia şi toate astea.

— Nu, îi răspund. Ar trebui să vă duceţi toate acasă.

Amanda ridică din umeri şi se pregăteşte să plece, dar Millie stă pe loc, cerând silenţios posibilitatea de a face apel.

Ellen îmi prinde mâna şi o strânge cu putere.

Oftez.

— Înscrierea costă două sute de dolari.

***

Înăuntrul căminului cultural sună de parcă am asista la o oră de sport a fetelor de gimnaziu. Conversaţii pe tonuri piţigăiate răsună din tavan, coborând în ecouri şi multiplicându-se până când douăzeci de voci ajung să sune ca o sută.

Găști de fete stau la masa rotundă cu fată de masă albă, aceeaşi pe care mama a călcat-o aseară în livingul nostru. Fetele care au tradiţie în familie, ale căror mame sau surori au fost încoronate. Atlete care încearcă să-şi completeze CV-urile pentru admiterea la facultate. Masa suporterilor care constă în toţi cei care participă la un meci de fotbal, dar au orice activitate care nu are de-a face cu mingea. Şi grupul fetelor de la teatru şi de la cor, bineînţeles. Toate poartă rochii. Tipul acela de rochii de Paşte. Rochii elegante de vară cu cardigane asortate. În timp ce noi suntem îmbrăcate în nimic altceva decât blugi şi tricouri.

Mă întorc spre Amanda şi Millie şi încerc să le zâmbesc încurajator, încercând să ascund sentimentul de „Habar n-am ce fac şi mă simt de parcă aş fi dezbrăcată”.

El mă strânge de mână.

— Hai s-o facem.

Ne strecurăm şi ieşim din zona meselor, apoi când ajungem în faţă, în cameră se lasă liniştea, până ce vocile nu se mai aud decât ca un zumzet întrebător.

La masa pentru înscrieri stau două foste

regine ale frumuseţii, Judith Clawson şi Mallory Buckley. Doar fostele câştigătoare sunt invitate să participe în comitetul de organizare. Judith e cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Mallory, dar amândouă au zâmbetele de un alb strălucitor, ca broşele în formă de coroană de pe cardiganele lor.

— Bună, am venit să mă înscriu.

Ambele femei zâmbesc cu gura închisă. Judith îi şopteşte ceva la ureche lui Mallory, care se ridică şi spune:

— Scuză-mă.

Judith îmi cercetează formularul.

— Momentul tău de la proba de talent trebuie aprobat până în prima săptămână din noiembrie.

— Sigur. Bineînţeles.

Ochii ei se plimbă de la mine la formular când îmi citeşte înălţimea şi greutatea.

— Am nevoie de semnătura mamei tale, draga mea.

— Willowdean.

Ca la un semnal, mama mă prinde de mână, în timp ce Mallory se grăbeşte pe lângă mine pentru a-şi ocupa din nou locul.

Mama mă trage într-o parte şi mă împinge prin nişte uşi duble. Privesc prin geam cum Amanda şi Millie îşi dau formularele. Simt nevoia să mă duc înapoi şi să stau cu ele, de parcă le-am abandonat cumva.

Ellen stă în spatele lor şi îmi face semn cu

degetele mari că totul e OK.

— Ce crezi că faci? vocea mamei e o şoaptă groasă.

Mă îndrept de spate, cu mâinile în şolduri.

— Mă înscriu la concurs.

— Asta nu e o glumă.

— Mă vezi că râd?

— Şi cine sunt domnişoarele acelea cu care ai venit?

— Sunt prietenele mele. Şi ele vor să se înscrie la concurs.

— Asta e vreun truc pentru a primi atenţie? Vrei să te răzbuni pe mine pentru ceva?

Vocea îi urcă cu fiecare cuvânt rostit şi deşi nu vreau să întrerup contactul vizual, simt că privirile tuturor celor care se află în sala de înscriere sunt aţintite asupra noastră.

— Oh, pui întrebările astea tuturor participanţilor? Nu le-am văzut pe formular.

Îndreaptă spre mine un deget cu manichiură perfectă de un roz perlat.

— Să nu îndrăzneşti să faci asta. Nu le băga pe bietele fete în problemele tale. Concursul ăsta nu e un joc prin care să-ţi baţi joc de mine.

— De ce trebuie să fie aşa? De ce trebuie să crezi asta, mamă? Cum de nu mă pot înscrie la concurs fără să ţi se pară că pentru mine e un joc sau răzbunare?

Îşi încrucişează braţele la piept, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

— Nu poţi participa decât dacă îţi semnez formularul.

Ştiam că o să se ajungă aici.

— Şi de ce n-ai face-o?

Vocea i se înmoaie.

— Lăsând la o parte faptul că nu sunt sigură dacă ai intenţii serioase?

Îşi umezeşte degetul mare şi îmi şterge o pată de pe tricou, deasupra pieptului.

— Nu vreau să te faci de râs.

Deschid gura, gata să ripostez.

— Şi, în plus, nu e corect să le supui pe fetele acelea la aşa ceva. Vor fi ridiculizate, Gogoşică.

Porecla îmi pătrunde în piele într-un mod cu totul nou.

Sunt multe lucruri pe care le-aş putea spune, dar decid să tai direct până la os.

— Mamă, dacă nu îmi semnezi formularul înseamnă că pentru tine nu sunt destul de bună. Înseamnă că, după părerea ta, fiecare fată din camera aia e mai frumoasă şi merită mai mult decât mine. Asta îmi transmiţi.

Între noi se aşterne o tăcere prelungă.

Mama nu m-a încurajat niciodată să particip la concurs. Îmi aduc aminte când stăteam în bucătărie cu El, în vara dinaintea primului meu an de liceu, decorându-ne noile orare asortate, iar eu am fugit până sus să iau mai multe markere. Când am coborât, am rămas în umbră, pe hol, pentru că am auzit-o pe mama spunând:

— Ştii, scumpo, ar trebui să te gândeşti să te înscrii la concursul de frumuseţe, când împlineşti cincisprezece ani.

Ellen i-a spus că nu vrea şi am aşteptat câteva clipe înainte să mă aşez la masa din bucătărie. Ziua aceea a fost ca atunci când realizezi că religia din care fac parte părinţii tăi nu ţi se potriveşte şi ţie.

Mă uit fix la mama şi aştept să cedeze.

— Bine, spune ea, după un lung moment de tăcere. Dar să nu crezi cumva că vei primi vreun tratament special sau puncte în plus.

Ochii lui El sunt mari cât cepele când ne vede ieşind pe uşă. Îi citesc întrebarea pe buze.

Dau o dată din cap.

Mama trece pe lângă mine, se apropie de masă şi îşi pune semnătura pe formularul meu.

TREIZECI

Stau la masă cu Ellen, Millie şi Amanda, în timp ce mama e în picioare, în faţa mesei pentru înscriere, şi bate din palme pentru a face linişte în sală.

— Bine aţi venit, domnişoarelor, îşi drege ea vocea. Sunteţi pe punctul de a porni pe un drum bătătorit de multe generaţii înaintea voastră şi care va mai fi parcurs deşi mai multe după voi. Concursul de frumuseţe Miss Blue Bon…

Uşa grea din spatele sălii se deschide

zgomotos şi fiecare cap, inclusiv al meu, se întoarce în acea direcţie.

— E prea târziu să mă înscriu şi eu? întreabă Hannah Pérez, cu vocea seacă.

Rămân cu gura căscată. La fel ca toţi ceilalţi.

Cu mapa în mână, cea mai tânără femeie de la masă se grăbeşte spre Hannah. Se uită peste formularul ei şi îi spune să ia loc.

Hannah stă singură la o masă liberă.

Mama îşi drege din nou glasul.

— Unu, doi, trei. Ochii la mine, se opreşte un moment. Aşa cum spuneam, Concursul de Frumuseţe Miss Teen Blue Bonnet este o tradiţie nepreţuită cu o istorie bogată. Cele încoronate în trecut au devenit femei de afaceri, doctori, mame iubite şi soţii. Avem un primar printre noi.

Continuă să explice originea concursului de frumuseţe şi cum a fost întrerupt în timpul celui de al Doilea Război Mondial şi din nou când a fost asasinat Kennedy.

Nu am mai văzut-o niciodată pe mama captând atenţia unei săli întregi, aşa cum face acum. Stă cu spatele drept şi vorbeşte cu voce impunătoare. Ştie ce face. Dar cred că partea care mă surprinde cel mai mult este că toată lumea este atât de captivată. Inclusiv fetele de la masa mea. Aici, în elementul ei, nu e mama mea. Aici e Rosie Dickson, Miss Teen Blue Bonnet a oraşului Clover în 1997. Aici face parte din regalitate. *Trăiască regina!*

— Acum, dacă nu v-aţi declarat deja talentul, ne puteţi anunţa până în prima săptămână din noiembrie. Nu uitaţi: juriul trebuie să valideze proba voastră de talent. Aşa că renunţaţi la chestiile sexy, înţelegeţi? De asemenea, trebuie să vi se aprobe ţinuta de gală, costumul de baie şi costumul pentru proba de talent până în miercurea dinainte de concurs.

Aşteaptă ca publicul să o aprobe din cap.

— Minunat! Vreau să vă prezint membrii comitetului de organizare din acest an. Aceasta este doamna Judith Clawson, Miss Blue Bonnet din 1979.

Femeia mai în vârstă se ridică şi face o reverenţă.

— Şi aceasta este doamna Mallory Buckley, Miss Blue Bonnet din 2008.

Face o pauză pentru scurte aplauze.

— O aprobare din partea acestor doamne este o aprobare şi din partea mea. Refuzul lor este şi al meu.

Cele două femei merg în jurul sălii şi înmânează dosare roz aprins, care au emblema celei de-a optzeci şi una ediţii a concursului Miss Teen Blue Bonnet scrisă cu litere aurii.

— Uitaţi-vă înjur pentru un moment.

Face o pauză, cât timp noi ne uităm rigid una la cealaltă.

— Undeva în această sală se află următoarea Miss Teen Blue Bonnet. Vestea proastă este că o

singură domnişoară va purta coroana de anul acesta. Dar vestea bună este că se află printre noi. Veţi observa că aceasta este cea de-a optzeci şi una aniversare a concursului nostru. Am pregătit pentru voi lucruri minunate, inclusiv o coregrafie nemaipomenită pentru deschidere…

— Nu mi-a spus nimeni că va trebui să dansez, bombăne Amanda.

— … şi promisiunea că veţi apărea pe prima pagină a ziarului Clov*er City Tribune.*

Mallory (care e atât de tânără, încât nu pot să-i spun doamna Buckley) ajunge la masa noastră şi ne înmânează dosarele. Inclusiv lui El.

— Oh, şoptesc. Ea nu participă la concurs. E aici pentru suport moral.

Mallory, al cărei păr roşu e coafat în bucle săltăreţe, îmi zâmbeşte de parcă aş vorbi într-o limbă străină şi îi dă dosarul lui El oricum.

— Ellen, şoptesc.

Se întoarce în scaun şi deschide dosarul în timp ce caută printre pagini.

— Da?

Mama continuă să turuie, iar eu mă aplec şi îi spun:

— A fost ciudat, nu-i aşa?

— Ce?

— Treaba cu Mallory, de mai înainte.

— De ce a fost ciudat? îmi şopteşte înapoi, în timp ce caută prin paginile dosarului.

Simt cum mi se măresc ochii.

— Te-ai înscris la concurs.

— Nu pentru asta am venit aici?

— Vă mulţumesc, domnişoarelor, spune mama, şi vocea ei sună ca un clopoţel. Puteţi să discutaţi între voi. Nu uitaţi: doar voi puteţi să transformaţi acest concurs într-o competiţie amicală. Lângă peretele din spate găsiţi o masă cu gustări, printre care este şi faimosul meu ceai dulce, desigur.

Aplauzele îmi răsună în urechi.

— Nu poţi participa la concurs. Asta nu făcea parte din plan.

Toată lumea din jurul nostru se îndepărtează spre fundul sălii.

— Ce tot spui? acum nu mai vorbeşte în şoaptă. Doar despre asta am discutat în ultimele zile.

— Nu cred că vorbeşti serios.

— De ce? De ce e asta aşa o mare problemă?

— Tu eşti… tu chiar ai putea să câştigi. Noi nu am venit aici să câştigăm. Nu ăsta este scopul.

Pot să-mi dau seama cât de ridicol sună ceea ce spun.

— La naiba, glumeşti, nu?

Nu ştiu ce să zic. Nu e nimic de spus.

— Te-ai gândit că poate şi eu mă simt la fel de nelalocul meu aici ca şi tine?

— Trebuie să renunţi, El, pentru mine, trebuie să o faci. Lasă-mă să am măcar asta.

— Ce? Să te las să ai ce? Nu poţi să alegi cine

se alătură revoluţiei.

Face ghilimele în aer atunci când spune „revoluţie”.

Îi sesizez logica din cuvinte. Recunosc adevărul din ele. Dar dacă participă El, s-ar putea chiar să câştige. Şi din cauza asta ar putea să strice tot.

Îmi aduc aminte noaptea aia, acum doi ani, când stăteam la masa din bucătărie şi mă prefăceam că nu am auzit-o pe mama spunându-i să participe la concurs. Nu ar fi trebuit să conteze pentru mine, dar a contat. Este un moment pe care l-am închis adânc în mine şi acum e tot ce pot vedea. Ca prin lupă. Era mama mea. Locuia la capătul holului şi nu m-a îndemnat niciodată să particip.

Merit să fiu egoistă, cred. Merit să fac ceva pentru mine.

— Tu deja ai tot, îi spun.

Părinţii perfecţi. Slujba perfectă. Iubitul perfect.

— Lasă-mă să am eu asta.

Clatină din cap.

— Nu e corect. Nu mă poţi obliga să renunţ. Poate Callie avea dreptate, Will. Poate am crescut şi nu ne mai potrivim una cu alta. Ne ţinem pe loc una pe alta. Pierd o mulţime de lucruri din cauza ta. Nu-mi vine să cred că ţi-a trecut prin cap să îmi ceri să nu particip.

Toată supărarea şi amărăciunea pe care am

simţit-o în ultimele luni se adună într-o explozie de mânie. Ne ţinem pe loc?

— Callie? Serios? Mie nu îmi vine să cred că vorbeşti cu ea despre noi. Îmi pare rău că nu pot să-ţi fiu o prietenă fără minte, care nu face altceva decât să-ţi spună cât de perfectă eşti, OK? Tu dă-i înainte şi spune ce ai de spus. Nu ne ţine una pe alta pe loc. *Eu* te ţin pe *tine* pe loc, nu-i aşa?

Nu-mi răspunde.

— Nu sunt asistenta ta sau prietena ta cea grasă.

Fac un pas spre ea.

— Toată treaba cu concursul ăsta *este* despre mine, El. O fac pentru mine.

Faţa ei devine o nuanţă agresivă de roşu.

— Eşti o prietenă de rahat, Will, şi nu-mi mai pierd timpul. Nu dau înapoi din asta.

Şi apoi pleacă.

TREIZECI ŞI UNU

Luni, Ellen m-a ignorat. Şi o merit. Mă aşteptam. Amândouă ne mâniem repede, dar Ellen e mereu gata să ierte. E ceva pe care am ajuns să mă bazez. Dar în weekend nu mi-a trimis nici măcar un mesaj. Marţi, nici măcar Tim nu m-a băgat în seamă. Şi atunci ghemul din stomacul meu s-a transformat în panică.

Azi trebuie să vorbesc cu ea. Nu ştiu cine are dreptate şi cine greşeşte, dar nu sunt pregătită să

trec prin asta fără ea. O prind în hol, după a doua oră. O să fie bine, îmi spun. Suntem ca un cuplu bătrân, care nici măcar nu-şi aduce aminte de ce s-a certat.

— Bună, Ellen! Bună!

Se opreşte şi se întoarce spre mine. Întregul ei corp e încordat şi închis.

— Oare ce naiba să fac pentru secţiunea de talent? o întreb, încercând să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Deschide gura, iar inima îmi bubuie în piept, cât timp aştept să spună ceva. Dar apoi clatină din cap şi pleacă.

Callie mă împinge şi mă priveşte urât, înainte să fugă după cea mai bună prietenă a mea.

— El – bell!

Pe tot parcursul zilei, lacrimile îmi inundă ochii, gata să se reverse. Plec de la şcoală cât de repede pot. Mama a hotărât să-mi lase mie maşina ca să o folosesc pentru şcoală, cu condiţia să o duc la serviciu în fiecare zi. Imediat ce ies din parcare, încep să plâng. Lacrimile îmi alunecă pe obraji. Mari, dese şi grele. Ca picăturile furioase de ploaie care cad pe parbriz.

Ar trebui să înţeleagă. Dintre toţi oamenii, ea ar fi trebuit să înţeleagă. Opresc la semafor şi închid ochii pentru un moment, dar când o fac, singurul lucru pe care îl văd este acea zi de când aveam paisprezece ani. E egoist şi greşit, ştiu. Dar nu sunt perfectă şi nici ea nu e. Când iubeşti

suficient de mult pe cineva, îi accepţi defectele. Faci sacrificii pentru a-l menţine pe linia de plutire. Am nevoie de ea să mă menţin pe linia de plutire. Am nevoie să sacrifice asta pentru mine.

În spatele meu se aude un claxon, aducându-mi aminte că mă aflu la volanul unei grămezi de metal de o tonă.

Ajung acasă şi parchez pe alee. Am două ore libere înainte să o iau pe mama.

Trag oglinda retrovizoare spre mine şi îmi tamponez ochii. *Tamponează*, mi-ar spune mama. *Dacă-i ştergi, îi iriţi mai rău.*

Ies din maşină, dar mă opresc cu mâna pe mânerul uşii.

— Ce faci aici?

Mitch stă pe crăpătura unde trotuarul se îmbină cu şoseaua. Blugii lui sunt pe jumătate băgaţi în cizme şi şapca de baseball e uzată şi pătată de transpiraţie.

— Te am văzut plângând.

Trântesc uşa.

— Aşa că m-ai urmărit?

Obrajii i se îmbujorează.

— Ca să mă asigur că eşti bine. Nu ca să par ciudat, sau ceva de genul ăsta.

— Sigur.

Îmi pun rucsacul pe umăr.

— Ei bine, sunt în regulă.

Îmi dau seama că în afară de discuţii jenante nu am vorbit cu adevărat de la întâmplarea din

hol. Îi datorez nişte scuze.

— N-ar fi trebuit să fii la antrenament?

Ridică din umeri.

— Haide, îi spun.

Mă urmează prin curtea din spate şi îi spun să ia loc pe unul dintre scaunele noastre de grădină ruginite.

— Vrei nişte ceai de piersici?

Îşi scoate şapca şi dă la iveală un cap cu păr încâlcit, apoi îşi foloseşte braţul ca să-şi şteargă fruntea de transpiraţie.

— Sigur.

În bucătărie, îmi las geanta pe masă şi torn ceai în două pahare. Suntem în acea perioadă a anului când treci prin toate sezoanele într-o singură zi. Presupun că majoritatea oamenilor îi spun toamnă, dar în Sud e o combinaţie ciudată între iarnă, primăvară, vară şi toamnă. Oricum ar fi, ceaiul rece e o delicatesă pentru toate anotimpurile.

Mă aşez în faţa lui şi îi întind un pahar.

— Ceaiul mamei, preparat după reţeta bunicii.

— Mulţumesc.

Bem în tăcere preţ de câteva minute.

— Îmi pare rău pentru alaltăieri în hol, încep. Când cineva a spus că am fi împreună.

— E în regulă.

Îşi trece degetele în sus şi în jos pe ceafă. Cred că fiecare fată are o zonă, o zonă de pe corpul unui băiat, care o face să se topească.

Pentru Ellen sunt mâinile. Pentru mine este acea zonă unde linia părului se uneşte cu gâtul. Ador senzaţia pe care o simt când mângâi cu vârfurile degetelor părul ţepos al unui băiat. Şi când spun un băiat, vreau să spun Bo, cu medalionul de argint ieşindu-i pe marginea gulerului. Pentru că el e singurul băiat.

Dar poate că nu ar trebui să fie.

— Nu ştiu de ce oamenii trebuie să meargă la întâlniri, spune Mitch. Dacă i-am spune timp petrecut împreună sau altceva asemănător, ar fi mult mai puţină presiune. Dar o întâlnire, Dumnezeule, sunt atât de multe aşteptări!

— Da, sunt.

Dacă dăm la o parte prima noastră întâlnire care a decurs foarte prost, Mitch are ceva foarte relaxant. Simt că e genul de persoană pe care nu trebuie niciodată să o rogi să rămână pentru că probabil nu ar pleca niciodată. Mă aplec şi rup o floare din grădina mamei, apoi o învârt în mână, până când rămâne moale în palma mea.

— M-am înscris la Miss Teen Blue Bonnet.

— Ştii, îmi spune, dacă încerci să zâmbeşti, ai putea să-l câştigi.

Îl lovesc peste umăr.

— Nu crezi că e ciudat?

— Că te-ai înscris? gura i se destinde într-un zâmbet uşor. De ce aş crede asta?

— Nu ştiu. Poate pentru că nu prea arăt ca o regină a frumuseţii.

— Ei bine, toată treaba cu concursul nu mi se pare genul tău, dar dacă mă întrebi pe mine, eşti mult prea bine pregătită pentru el.

Obrajii mi se înroşesc.

— Mulţumesc.

— Vreau să fim prieteni, îmi spune.

Am nevoie de un prieten. Am nevoie disperată de unul.

— Şi eu vreau.

Mă ridic.

Îşi termină ceaiul dintr-o înghiţitură şi se ridică şi el, băgându-şi mâinile în buzunar.

— Trebuie să ajung la antrenament.

— Sâmbătă, îi spun. Nu mă duc la serviciu. Hai să ne petrecem timpul împreună.

— Îmi pare rău pentru orice te-a făcut să plângi, îmi zice.

Aştept să întrebe ce s-a întâmplat, dar nu o face şi îmi place asta la el.

TREIZECI ŞI DOI

Eu, Amanda şi Hannah stăm într-un mic separeu în spate la Frenchy’s, cu Millie la capătul mesei, pe un scaun. În timp ce ne aşezam, Millie s-a uitat la separeu şi a apus:

— Ei bine, pare cam strâmt.

Buzele chelneriţei s-au strâns într-o linie dreaptă, dar Millie nu i-a dat atenţie şi a cerut un scaun. Este acel gen de lucru care ar fi făcut-o pe

Lucy să nu mai mănânce aici, dar pe Millie nu pare să o deranjeze.

După ce ne dăm comenzile, spun:

— Aşadar, v-aţi gândit ce pregătiţi pentru secţiunea de talente?

— Vreau să fac ceva legat de fotbal, spune Amanda. Ca un fel de truc sau ceva de genul.

Îşi leagănă picioarele atât de tare, încât se mişcă toată masa. Este una dintre acele persoane care nu poate să stea într-un loc.

— Joci fotbal? o întreb, în timp ce Millie îşi reazemă ambele coate pe masă.

Nu m-am gândit niciodată că cineva cu picioare inegale ca Amanda ar putea să adore sportul.

— Păi, adică, nu sunt în echipă. Dar joc cu fraţii mei.

Millie îi zâmbeşte încurajator.

— Nu văd de ce să nu faci asta. Îmi aduc aminte că acum câţiva ani sora mai mare a lui Lacey Sanders a făcut o demonstraţie de prim-ajutor.

Hannah se lasă pe spate, cu braţele încrucişate la piept. Bretonul ei e prea lung şi îi acoperă sprâncenele, aşa că e toată numai păr şi gură. Ca o perucă vorbitoare.

— Poate ar trebui să mă îmbrac în costum de cal şi să nechez pe scenă timp de cinci minute.

Millie se întoarce spre mine, iar stânjeneala i se citeşte peste tot, mai puţin în zâmbet.

— Da’ tu, Will?

— Nu ştiu.

Nu m-am ţinut de orele de dans, de cursurile de vioară sau de vreun sport. Talentele mele sunt să mă uit la televizor, să fiu cea mai bună prietenă a lui El, să oftez şi să ştiu versurile de la aproape toate melodiile lui Dolly Parton.

— Dar trebuie să ne gândim şi la alte chestii, cum ar fi rochii şi interviuri.

— Nu cheltuiesc niciun ban pe tâmpenia asta, spune Hannah. O să port blugi pe scenă dacă trebuie.

— Poate îţi putem face noi o rochie? întreabă Millie, şi vocea îi urcă atât de mult, încât aproape se sparge.

Hannah nu răspunde. Îmi e greu să mă uit la ea fără să mă întreb cât de mult a auzit în ziua aia cu Bo, în baia fetelor. Nu ne-am spus prea multe cuvinte una alteia, dar îmi ştie un secret atât de mare, pe care nu i l-am împărtăşit nici celei mai bune prietene.

— Deci ce trebuie să ştim? întreabă Amanda, şi îşi învârte pe deget o şuviţă de păr. Ultima dată când ne-am îmbrăcat cu toţii elegant, noi am arătat ca nişte idioate. A fost ca o petrecere pentru amatori.

— Ei bine, îi răspund. Rochia de gală, talentul şi interviul. Vreau să spun, nu e mare lucru. Tot ce trebuie să faci e să mergi acolo, să nu cazi în nas şi să încerci să te comporţi ca şi cum genele false

nu ţi-ar intra în ochi. Aaa, şi costumele de baie. Trebuie să ne gândim şi la ele.

Millie îşi muşcă pielea de pe degetul mare.

Hannah îşi încrucişează mâinile la piept şi îşi întinde tot corpul, ocupând din ce în ce mai mult din spaţiul Amandei.

— Suntem pierdute! Mama ta organizează concursul şi tu doar atât ştii?

— N-am fost niciodată o fană a concursului. M-a durut fix în cot de toată treaba asta, până acum o săptămână. Îmi pare rău dacă simţi că e ceva ce nu poţi face, dar, draga mea, acum e prea târziu.

Millie îşi soarbe zgomotos restul de suc din pahar.

— Păi, ăăă, Will, dacă nu te superi, am câteva lucruri de adăugat.

Lasă paharul gol pe masă şi îşi îndreaptă spatele.

— Concursurile înseamnă mai mult decât rochii şi talente. Mai înseamnă şi vocaţie artistică. Sau puterea unei femei de a face spectacol. Şi mândrie. Multe dintre câştigătoare continuă să facă lucruri măreţe. Uită-te la domnişoara Hazel, gazda talk-showului nostru de radio, şi la doamna doctor Santos. Trebuie să deţii pachetul complet.

Şi atunci îmi dau seama. Millie chiar crede în lucrurile astea. Pentru ea nu e o glumă. Este pe bune.

— Niciuna dintre noi nu este concurenta perfectă, continuă ea. Cred că toate suntem de

acord cu asta. Cheia este să scoatem în evidenţă punctele noastre forte. Nu vreau să par îngâmfată, dar cred că interviul o să-mi iasă trăsnet. Amanda, când porţi pantofii ortopedici, trucurile tale de fotbal sunt fenomenale.

Aproape îmi ţin respiraţia, cât timp aştept să ajungă la mine, în speranţa că o să mă lumineze cumva.

— Hannah, nu mi-o lua în nume de rău, dar te-am văzut în *costum* de baie şi, ei bine, arăţi super bine!

Colţul buzei lui Hannah tresare şi pot să jur că, dacă Millie e în stare să o facă să zâmbească, va fi o minune de la Dumnezeu.

— Deci, aşa cum ne-au spus la început, e a optzeci şi una aniversare a Miss Teen…

— Stai. Care e punctul *meu* forte? o întreb.

Îmi zâmbeşte.

— Încrederea în tine, normal.

Mă pierd complet. Cum poate ea să vadă ceva ce eu nu simt? Şi care e scopul de a părea încrezătoare dacă eu nu mă simt aşa? Nu am crezut niciodată că-mi va păsa de ce văd în oglindă. Dar Bo a distrus asta. Parcă trebuia să-ţi fie mai uşor să te placi atunci când şi altcineva te place.

Dar nu poate fi adevărat. Oricât de des îmi spun că grăsimea şi vergeturile nu contează, de fapt contează. Chiar dacă lui Bo, din cine ştie ce motiv, nu îi pasă, mie îmi pasă.

Dar sunt şi zile când nu dau doi bani pe ce zice lumea şi sunt complet mulţumită de felul în care arăt. Oare cum pot să fiu două persoane în acelaşi timp?

— Ai ceva de adăugat, Will? întreabă Millie.

Clipesc o dată. De două ori.

— Nu. Nu, cred că nu.

Hannah iese din separeu.

— Eu am plecat.

Amanda trage din suc până când paiul începe să scârţâie tare.

Mă întorc şi o strig pe Hannah.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? Când Millie te-a întrebat prima dată, ai spus că nu vrei să te înscrii, nu-i aşa?

Se întoarce spre mine.

— În fiecare zi mi se spune că sunt ciudată. Măcar acum să mă dau în spectacol.

— Ai auzit-o direct din gura calului, murmură Amanda, după ce Hannah se îndepărtează destul de mult.

Millie o loveşte pe sub masă.

— Asta n-a fost prea drăguţ.

— Ei bine, nici ea nu e drăguţă, i-o întoarce Amanda.

TREIZECI ŞI TREI

De data asta îi spun lui Mitch că ne putem întâlni la el acasă. Mă invită să ne uităm la filme şi

cred că doar am presupus că părinţii lui vor fi plecaţi.

Când se deschide uşa zăresc versiunea feminină a lui Mitch, îmbrăcată într-un tricoul galben cu pisicuţe şi gheme de lână. Această femeie care nu poate fi decât mama lui Mitch îşi aruncă prosopul pe umăr şi mă trage într-o îmbrăţişare.

— O, Doamne! exclamă ea. Mitch mi-a spus că eşti frumoasă, dar nu că eşti superbă.

Îmi dă drumul o secundă, apoi mă ciupeşte de obraji şi mă trage înăuntru.

Intrarea în casa lui Mitch e îngustă. Mică şi îngrămădită. Dar mama lui nu se mişcă.

— Ia să ne uităm la faţa asta.

Îşi trece degetul mare peste obrajii mei, de parcă mi-ar şterge lacrimile.

— Mamă!

Face un pas înapoi şi îl văd pe Mitch acolo, în holul îngust, cu obrajii purpurii.

— Bună!

— Bună, Will, Mitch îşi drege glasul. Ăăă, mamă, ne ducem sus.

Mama lui dă din cap.

— Să lăsaţi uşa deschisă.

— Mamă, suntem bine!

Mitch îmi face semn cu mâna să îl urmez sus.

— Pentru Duhul Sfânt! strigă ea în urma noastră.

De capul patului lui Mitch sunt prinse

decoraţiunile primite la balurile bobocilor din clasele a noua şi a zecea. Decoraţiunile sunt ceva atât de specific sudist, încât le iubeşti şi le urăşti în acelaşi timp. Cele mai frumoase sunt făcute acasă, din crizanteme uriaşe artificiale prinse pe un suport de carton, cu şuvoaie de panglici care atârnă din ele. Din moment ce sunt pentru bal, sunt făcute în culorile şcolii şi de obicei împodobite cu litere lucioase, care alcătuiesc numele tău şi al prietenului tău sau mascota şcolii. Iniţial, fetele şi le prindeau de bluze, dar ca toate lucrurile în Texas, au devenit din ce în ce mai mari. Acum, decoraţiunile au ajuns să fie aşa de grele, încât trebuie să le porţi în jurul gâtului. Şi băieţii, mai ales jucătorii de fotbal ca Mitch, poartă versiuni mai mici de decoraţiuni în jurul braţelor. Este destul de ridicol, dar în stilul lui Dolly.

Pe pereţii camerei lui sunt câteva postere cu jocuri video, dar unul îmi atrage atenţia în mod deosebit. Pieptul unei fete acoperă cea mai mare parte a posterului. Ţine în mâini o mitralieră şi are un grup de zombi în spatele ei. Lipită peste hainele ei este o rochie până la genunchi, croită dintr-o pungă din hârtie de cumpărături. Arăt spre poster.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Ăăă, maică-mea. Este jocul meu preferat sau cel puţin era, înainte să apară continuarea, iar ea mereu a detestat posterul ăla.

Ridică rochia din pungi de hârtie şi dezvăluie un tricou cu decolteu adânc, completat cu o pereche de pantaloni de un verde măsliniu, atât de scurţi încât ar putea să fie lenjerie intimă.

— Nu a fost prea încântată că am o fată pe jumătate dezbrăcată în camera mea. Chiar dacă e în 2D. Asta e compromisul ei. De fiecare dată când o dau jos face altă rochie.

— De ce nu dai posterul jos?

Se aşază pe marginea patului.

— Nu ştiu. Îmi place jocul. Nu prea îmi pasă de fata dezbrăcată.

— Bine.

Îşi mişcă mâna, de parcă ar încerca să şteargă ce a spus.

— Nu că nu mi-ar plăcea fetele dezbrăcate. Adică nu caut fete dezbrăcate. Eu… inspiră adânc, vreau să spun că îmi place jocul pentru că tipa e super dură. Nu pentru că îi pot vedea fesele.

Şopteşte ultimele cuvinte.

— E în regulă, îi şoptesc înapoi.

Trag scaunul de birou şi mă aşez, pentru că e prea ciudat să stau pe patul unui băiat.

— Ai vrea să stăm aici şi să ne uităm la un film sau ceva? Sau am putea să şi ieşim. M-am gândit să stăm mai retraşi.

— Un film sună bine.

— OK. Super. Putem să ne uităm aici, pe laptopul meu. Sau în living.

— Aici e bine. Sau în living.

— Putem să stăm amândoi pe pat sau eu aş putea să mă aşez pe jos şi tu ai putea să stai…

Mă aşez lângă el pe pat.

— Calmează-te.

Sunt atât de obişnuită ca eu să fiu cea neîndemânatică, cea care trebuie să tragă adânc aer în piept. Este revigorant să nu mai simt că aş putea cădea de pe o stâncă în orice moment.

— Aşa e foarte bine. Doar n-o să rămân însărcinată dacă mă aşez pe patul tău.

— Asta să i-o spui maică-mii.

Râd.

— Ei bine, măcar am lăsat uşa deschisă pentru Duhul Sfânt.

Stinge lumina şi aduce laptopul, pe care îl pune pe un munte de perne în faţa noastră.

— Dacă vrei, au făcut un film după jocul ăla video sau am putea închiria ceva Online.

— Aş cam vrea să văd despre ce e vorba în filmul ăsta cu zombi.

Ne lăsăm pe spate, învăluiţi de lumina laptopului. Filmul este exact aşa cum reiese din poster, numai că personajul principal nu poartă o rochie din hârtie. Îmi pot da seama că Mitch a văzut filmul ăsta de sute de ori. Buzele i se mişcă odată cu cele ale actorilor atunci când rostesc replicile lui preferate. Râde cu câteva secunde înainte de fiecare glumă şi se strâmbă înainte de fiecare scenă înspăimântătoare şi, ţinând cont de faptul că nu prea mi-au plăcut niciodată filmele de

groază, apreciez avertismentul.

Aproape pierd finalul, pentru că ochii mei, în loc să fie concentraţi la film, sunt aţintiţi asupra mâinii lui Mitch, care se apropie de a mea.

Ar trebui să-mi trag mâna.

Degetul lui mic îl atinge pe al meu.

Apoi laptopul explodează.

Bine, de fapt spitalul plin cu zombi din film explodează, dar din moment ce nu sunt prea atentă, mă sperie atât de tare încât ţip.

— Pentru numele Domnului Iisus, la ce o supui pe fata asta? strigă mama lui Mitch.

— La Moarte finală 3! îi răspunde Mitch.

— Totul e în regulă, doamnă! strig la rândul meu.

Rulează genericul, iar în camera lui se face întuneric beznă.

— Ţi-e foame? mă întreabă.

Mor de foame.

— Aş putea mânca ceva.

— Ştii standul ăla unde servesc tacos, pe strada Dawson. Am putea merge pe jos până acolo şi să stăm puţin înainte să te duci acasă.

Îl urmez pe Mitch în bucătărie, unde mama lui contabilizează chitanţele pe unul din calculatoarele alea vechi, cu rolă de hârtie.

— Vă e foame?

— De fapt, cred că o să facem o plimbare până la Taki’s Tacos.

Îşi scoate ochelarii de citit de la ochi şi îi

rămân atârnaţi în jurul gâtului, legănându-se lângă pisicuţe şi ghemul lor de lână de pe tricoul ei.

— Păi, de ce ai face asta când am fost de dimineaţă la cumpărături? Vă fac sandvişuri cu salam. Sau mai avem spaghete cu pui la caserolă.

Se întoarce spre mine.

— Nu vreau să mă laud, dar reţeta mea de cu spaghete cu pui e ceva cu care mă mândresc.

— Vrem să ieşim din casă, mamă. Ce e aşa mare lucru?

— E risipă, asta-i tot, îşi pune din nou ochelarii. Dar e sâmbătă seara. Să fii acasă înainte de ora douăsprezece.

***

Localul de tacos e într-o parcare veche. Iarba creşte prin găurile din asfalt, parcă pentru a-ţi reaminti să te concentrezi pe tacos şi nu pe peisaj. Lângă stand este un loc de joacă ruginit, care arată de parcă a fost luat dintr-un parc din centrul oraşului şi aruncat aici. Stăm pe o bancă la marginea cercului de lumină pe care o răspândeşte standul, ca să ne ferim cât de mult putem de ţânţari.

După ce mâncăm, ne plimbăm prin locul de joacă. Mă aşez pe un leagăn şi Mitch face la fel. Lanţurile trosnesc sub greutatea lui.

— Bune tacos, remarc eu.

Încuviinţează din cap.

— Ţi-a plăcut filmul?

— A fost… sângeros. Dar mi-a plăcut.

— Deci chiar te-ai înscris la Miss Teen Blue Bonnet?

— Da. Da, am făcut-o. Sunt cam terminată. Am nevoie de o idee pentru proba de talent şi nu mi-a venit nimic în minte.

Mă duc cu leagănul în spate şi las avântul să mă împingă în faţă, în timp ce îmi mişc picioarele.

— Ca să nu mai vorbim despre fetele acelea care s-au înscris doar pentru că au aflat că am făcut-o eu. De parcă eu ar trebui să le ghidez sau ceva de genul ăsta. Dar nici măcar nu ştiu ce fac. Şi mă simt responsabilă pentru ele, ştii?

Mitch stă în spatele meu şi mă împinge uşor de fiecare dată când mă duc înapoi.

— Poate dacă vei reuşi să găseşti o cale de a-ţi rezolva problemele, atunci le vei putea ajuta şi pe ele.

Mă împinge de câteva ori, în timp ce mă gândesc la ce a spus.

— Hei, Mitch?

— Da?

— Eşti foarte bun la fotbal, nu-i aşa?

— Aşa spune lumea.

— Pun pariu că o să primeşti o bursă pentru asta.

Pentru prima dată, Mitch nu răspunde.

— Ce e? îl întreb. Nu crezi că vei primi?

— Nu ştiu. Bănuiesc că voi primi.

Nu mă mai împinge şi se aşază din nou în

leagănul de lângă mine, cu privirea în direcţia opusă.

— Nu-mi prea place să fac lucrurile care se presupune că ar trebui să-mi placă. Sunt bun la fotbal. Dar tot sezonul pare ceva peste care trebuie să trec.

E un lucru greu de înţeles pentru mine. Ideea de a fi bun la ceva şi totuşi să nu-ţi placă.

— Să fii băiat într-un oraş ca ăsta îi face pe oameni să se aştepte la anumite lucruri de la tine. Se presupune că trebuie să joci fotbal, să vânezi şi să pescuieşti. Când am crescut nu am avut mulţi prieteni, dar l-am avut pe Patrick. Mergeam la vânătoare în weekend-uri cu taţii noştri.

— Vânezi? îl întreb.

Nu ar trebui să fiu surprinsă. Muţi oameni vânează aici. E dezgustător, dar nici eu nu sunt vegetariană, aşa că nu sunt în măsură să îi critic pe ceilalţi.

— Păi, într-un fel. Am vânat de când eram mic. Mergeam cu tata şi mă lăsa să beau jumătate de bere în timp ce aşteptam să apară animalul de sezon. Dar când trebuia să tragem, mereu ratam. Pentru un timp, am dat vina pe faptul că sunt un ţintaş prost. Tata se supăra foarte tare pe mine pentru că ratam ţinta. Dar ratam la mustaţă. Apoi şi-a dat seama că o făceam intenţionat.

Simt cum mi se înmoaie inima pentru el. Cred că lucrurile despre care nu vrem să vorbim sunt cele pe care oamenii vor să le audă.

— Eram în clasa a şaptea şi tata era destul de pornit pe mine. Patrick şi tatăl lui erau acolo. Era sezonul căprioarelor. Am nimerit una, vocea i se pierde. A fost un accident. Era un cerb mare şi mândru. Tata m-a bătut pe spate. Îmi aduc aminte că am simţit că mă înec.

— Îmi pare rău.

Cuvintele par în zadar. Ca atunci când oamenii spuneau că le pare rău pentru Lucy.

Se ridică şi îmi trage leagănul înapoi de lanţuri. Îl simt expirând puternic, aproape de gâtul meu.

— Ştiu că băieţii nu ar trebui să plângă, dar am plâns mult în noaptea aia. Şi bănuiesc că atunci am decis că doar pentru că eşti bun la ceva nu înseamnă că trebuie să o şi faci. Doar pentru că ceva e uşor nu înseamnă că e şi corect.

Dă drumul leagănului şi îmi ridic picioarele spre stele.

***

Noaptea visez că sunt în jocul video al lui Mitch, purtând pantaloni minusculi şi un tricou tăiat fâşii. Corpul meu nu e o versiune ireală, modificată în Photoshop. Coapsele mele sunt pline de celulita şi burta mi se lasă peste elasticul pantalonilor. Buclele blonde sunt prinse într-un coc înalt, ca în stilul de permanent vechi al lui Dolly. Ca şi fata din jocul lui Mitch, am arme, muniţii, şi cuţite prinse la spate şi de coapse, completate de o bazooka pe umăr. Sunt foarte

dură. O dură grasă.

Alerg printr-un centru civic abandonat. Uşa glisantă se loveşte de grămezi de moloz când intru în clădire. Vin încet la început, dar apoi se multiplică. Regine ale frumuseţii zombi. Peste tot.

Aştept până sunt aproape, mult prea aproape, înainte să trag cu bazooka. Dispar. Particule din ele zboară în toate părţile. Mă feresc. Sunt moarte. Adică, moarte de-a binelea de data asta.

Dar mai e una rămasă. O zombi căruntă, îmbrăcată elegant, cu o rochie roşie zdrenţuită. Coroana ei e îndoită şi ruptă, iar panglica e prea ştearsă ca să poată fi citită. Vine spre mine, cu un picior târâş, care zgârie pardoseala de marmură, îmi încarc bazooka.

TREIZECI ŞI PATRU

Sunt câteva lucruri, cum ar fi proba costumului de baie, la care nu m-am gândit înainte să mă înscriu la concurs. Dar numărul pentru care nu m-am pregătit absolut deloc este cel de dans în grup.

Eu, Millie, Amanda şi Hannah stăm în linie lângă peretele din spate al singurului studio de dans din oraşul Clover, Dance Locomotive. Ştiu că pare complicat, dar nu poate fi mai mult decât o coregrafie care presupune mersul în cercuri.

Mama stă în faţa sălii într-o fustă de dans, un tricou elastic care e întins puţin cam mult şi o

pereche de pantofi negri de dans. E flancată de doamna Clawson, în costumul ei vaporos turcoaz, care foşneşte de fiecare dată când respiră, şi de Mallory Buckley, în pantaloni de yoga albi şi o bustieră roz perlat. O prind de câteva ori pe mama uitându-se cu o urmă de dispreţ la Mallory, iar asta îmi dă o satisfacţie bolnavă.

Toată lunea e tonifiată, bronzată, oxigenată şi îmbrăcată în costum asortat de antrenament. În timp ce eu port aceiaşi pantaloni de pijama în care am dormit azi-noapte. Amanda e în şortul de fotbal şi Millie în trening. Ele par ceva mai pregătite, dar Hannah ne întrece pe toate, în blugi şi tricou negru.

— Să ne încălzim, fetelor!

Mama se aşază în faţa noastră, cu spatele la oglindă. Toată lumea stă în poziţia preferată. Inclusiv doamna Clawson, care face mişcări de moară de vânt din picioare. Faţa ei se înroşeşte în timp ce îşi numără respiraţiile cu fiecare rotaţie. În mod miraculos, permanentul ei nu se mişcă niciun milimetru.

Mama stă cu călcâiele lipite şi cu picioare îndoite în poziţia fluture.

— Tema de anul acesta este „Texas: nu-i aşa că e măreaţă?”

— Da, murmură Hannah, pentru că gramatica nu se pune la socoteală.

Amanda râde şi Millie o loveşte peste gambă cu micuţul ei picior încălţat în tenişi Keds.

Mă întind să-mi ating degetele de la picioare, dar stomacul şi sânii se interpun între mine şi coapsele mele.

— La sfârşitul repetiţiei, fiecare dintre voi vă primi un obiectiv turistic al statului Texas în jurul căruia va trebui să vă confecţionaţi ţinuta de deschidere. Toată lumea trebuie să poarte o fustă de blugi, cămaşă în carouri şi cizme de cowboy. În afară de asta, sunteţi libere să creaţi orice pentru a vă pune şi mai mult în evidenţă tematica aleasă.

De exemplu, dacă vă este dată floarea regiunii noastre, Blue Bonnet, puteţi purta o coroniţă care să arate ca şi cum ar fi făcută din aceste flori. Aceasta este o oportunitate pentru ca juriul să vă surprindă stilul şi să vadă cât de bine vă descurcaţi cu sarcina dată. Profitaţi, domnişoarelor!

Ellen stă pe rândul din faţă cu Callie, care, evident, concurează şi ea. Poartă costume asortate pentru sport, cu sigla Sweet 16 pe şolduri. Nu am vorbit cu ea de două săptămâni. Ultima dată când nu am vorbit cu Ellen timp de două săptămâni a fost când părinţii ei au închiriat o rulotă şi au mers în vacanţă pe coasta de Vest. I-am scris câte o scrisoare în fiecare zi cât timp a fost plecată şi i le-am lăsat în cutia poştală. Am luat-o razna fără ea şi, când s-a întors, mamele noastre ne-au lăsat să petrecem două nopţi împreună.

Asta e mult mai rău. Pentru că El e chiar aici. E în celălalt capăt al sălii şi dacă aş striga-o nu ar

răspunde. Am fost cât pe ce să îmi cer iertare de câteva ori, dar acum e prea târziu. Şi o parte din mine încă crede, ba nu, ştie, că am dreptate.

Ne ridicăm în picioare ca să învăţăm paşii.

Millie se ridică pe vârfuri, apoi se apropie de mine şi spune:

— Ar trebui să vorbeşti cu ea.

— La cine te referi?

Îşi ridică mânecile bluzei de trening.

— La Ellen.

— Paşi de aerobic! strigă mama, peste muzica instrumentală. Cinci la stânga. Cinci la dreapta. Bekah! Vino aici să le arăţi fetelor tehnica ta.

Bekah se înroşeşte, dar o ascultă pe mama. Mă enervează doar să o privesc şi nu am niciun motiv să o fac. E bună la tot. E şi frumoasă. Şi e modestă.

Îmi petrec următoarea oră împiedicându-mă în propriile picioare, încercând să ţin pasul cu piruetele şi paşii de aerobic interminabili, în timp ce fluturăm din mâini una la alta. O prind pe mama uitându-se la mine în oglindă, când mă împiedic de pantoful special al Amandei şi cad în fund pe podeaua din lemn. La urma urmei, mama a avut dreptate când a chemat-o pe Bekah în faţă, pentru că ea ştie ce naiba face.

La sfârşitul repetiţiei, transpir în locuri unde nu am ştiut vreodată că se poate transpira.

Millie are o expresie nebună pe faţă şi un cerc mare de transpiraţie în jurul gâtului.

— A fost super tare! exclamă ea. Ce reper ai primit?

Ridic biletul pe care l-am tras din bol.

— Cadillac Ranch[5].

Un loc pe care l-am văzut doar în poze. Primul lucru pe care trebuie să îl înţelegi despre Texas este că e al naibii de mare. Ştiu o mulţime de oameni care nu au ieşit niciodată din stat. Am auzit că, în funcţie de locul din care porneşti, e posibil să conduci o zi întreagă şi să nu ieşi din Texas.

— Tu ce ai tras?

Rânjeşte.

— Depozitele de la Fort Worth.

Numai Millie poate să transforme o piaţă cu depozite într-o cunună demnă de un concurs de frumuseţe. Dacă optimismul ei ar fi contagios, aş paria pe mine însămi că voi câştiga chestia asta.

TREIZECI ŞI CINCI

Am auzit că la şcolile mai mari balurile nu mai sunt la modă. Cred că asta se întâmplă din cauză că sunt prea mulţi elevi. Dar, din nefericire pentru mine, balurile încă sunt la mare căutare în liceul din Clover. Şi, în afară de balul bobocilor, cea mai tare distracţie din oraş este Petrecerea lui Sadie Hawkins. Pentru că o fată nu poate pur şi simplu să invite un băiat în oraş, ca şi cum ar fi un lucru

5 Expoziţie de artă şi sculptură din Amarillo, Texas, SUA.

normal, fetele trebuie să facă lucruri impresionante pentru a se asigura că invitaţia lor la Sadie Hawkins este cea mai elaborată.

Apoi, în urmă cu trei ani, Macy Palmer a reinventat roata când l-a invitat pe prietenul ei, Simon, la dans, angajându-i pe cei de la Twelve Days of Chrismas. Nu glumesc. În fiecare dimineaţă, băiatul ăsta venea la şcoală şi era întâmpinat de orice, de la trei găini la doisprezece toboşari care cântau de zor. Şi tipul era deja iubitul ei! Nu e ca şi cum ar fi suspectat că ea va invita pe altcineva. (Trebuie specificat că au absolvit amândoi în acelaşi timp. Ea era însărcinată în patru luni, iar el era pe picior de plecare, mulţumită unei burse pentru golf.)

După asta, nu a mai fost acceptabil să inviţi un băiat la Sadie Hawkins cu un platou de prăjituri sau purtând un tricou cu numărul lui pe spate. Acum nu trebuie doar să ne găsim curajul de a invita un băiat, trebuie să o şi facem cu stil.

În clasa a noua nu a fost aşa de rău pentru că Ellen nu începuse încă să iasă cu Tim. Anul trecut m-am prefăcut bolnavă. Dar anul ăsta, cu tot ce se petrece în jurul meu, nu am observat bannerele şi semnele care anunţau vânzarea de bilete.

După cinci ore de mers printre sute de oameni care au făcut invitaţii cât mai spectaculoase la Sadie Hawkins, inclusiv o piramidă de majorete în timpul pauzei de prânz, mai am o oră de suportat. Mă aşez în banca mea, lângă Amanda.

Îşi ridică privirea din telefon.

— Deci, ai invitat pe cineva?

— Nu. Tu?

Clatină din cap.

— Nu. M-am gândit să las apele să se liniştească şi să văd cine va rămâne mâine fără parteneră. Nu m-aş deranja, dar oricum o să trebuiască să rugăm un băiat să ne însoţească la concurs. De ce să nu împuşcăm doi iepuri dintr-o singură lovitură?

Îmi las capul în mâini şi gem. Am uitat de însoţitori. Banca mea se mişcă de parcă ar fi lovit-o cineva. Îmi întorc capul şi-l văd pe Bo, mergând spre banca lui din spatele clasei.

În sinea mea ador să îl văd aşa, în hainele pe care şi le alege din dulap în fiecare dimineaţă. Mă întreb dacă o face intenţionat. Sau dacă e unul dintre oamenii care se îmbracă pe întuneric pentru că dimineţile sunt groaznice. Sau poate se trezeşte super devreme şi merge la alergat sau mănâncă ouă sau alte alimente pe care le consumă oamenii matinali.

Sau poate nu mai e problema ta, îmi spun.

— Millie l-a invitat pe Malik. De la ziar, mă informează Amanda. E destul de drăguţ, dacă nu te deranjează sprâncenele alea unite. Sau dacă ţi se pare sexy să ai o singură sprânceană.

Mă întorc din nou spre ea, recunoscătoare pentru distragerea atenţiei, dar din păcate foarte conştientă de modul în care stau. Poate dacă aş

sta dreaptă, spatele meu gras ar dispărea.

— Cum a făcut-o?

Râde.

— I-a cântat. La ukulele[6].

Mi-e aşa ruşine pentru ea, încât încep să mă strâmb. Probabil că toţi au râs de ea în hohote.

— Şi ce s-a întâmplat? şoptesc.

— Păi a acceptat, îmi răspunde, de parcă tipul ar fi avut vreun motiv să o refuze.

— Stai. Vorbeşti serios?

— O s-o însoţească şi la concurs. A fost drăguţ. Şi a sărutat-o pe obraz. Asta înseamnă mai multă acţiune decât am văzut eu vreodată.

Clasa zumzăie în continuare, iar eu mă întreb cât de nemernică sunt pentru că m-am aşteptat ca Millie să fie umilită. Dacă m-ar fi întrebat pe mine înainte, i-aş fi spus că ideea e foarte drăguţă, dar aş fi făcut tot ce mi-ar fi stat cu putinţă pentru a o împiedica să îşi ducă planul la bun sfârşit. Şi nu e vorba despre faptul că nu cred că merită să meargă la dans sau să aibă un însoţitor. Dar nu vreau să fie bătaia de joc a nimănui. Nu doresc asta nimănui. Şi, totuşi, Millie a trecut prin asta. A fost bătaia de joc a tuturor.

Dar uite că face exact ceea ce vrea, fără să îi pese de părerea celor din jurul ei.

Aproape mă doare să ştiu că se expune aşa, fără nicio urmă de teamă. E de parcă văd un vechi

6 Chitară havaiană mică.

prieten de care m-am distanţat şi îmi aduc aminte de toate experienţele prin care am trecut împreună.

Ora se termină şi sunt împinsă pe uşă în şuvoiul de elevi. Îl aud pe Bo vorbind cu José Herrera despre algebră şi apoi despre o petrecere.

În hol, un zid de fete ne opreşte. Stau cu mâinile unite, ca un joc de Red Rover.

— Scuze pentru întârziere, spune una dintre ele.

— Va dura doar un minut, adaugă alta.

Bekah Cotter stă în spatele rândului de fete, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi de blugi, şlapi aurii şi un tricou larg alb, legat la spate. Pe tricou scrie cu litere lipite, *Mergi cu mine la Sadie Hawkins... înv*ârte un baston între degete şi aşteaptă ca mulţimea să se liniştească.

În spatele meu, Amanda se ridică pe vârfuri.

— Doar mă uit la pantalonii ăia şi mi se face pielea de găină.

Bekah respiră adânc şi fără să anunţe aruncă bastonul în aer, peste umăr şi îl prinde prin spate, făcând mişcarea atât de rapid, încât abia o pot urmări. E uimitor şi totuşi nu e nici pe departe la fel de bună ca la meciurile de fotbal. Talentul ei pentru concurs o să fie nemaipomenit.

Aruncă din nou bastonul în aer şi face un fel de piruetă nebunească, apoi se opreşte cu spatele la noi şi îl prinde când e pe punctul de a se lovi de podea. Cu fundul în aer, e clar pe cine invită la

dans. Pe fiecare buzunar al blugilor ei, cu vopsea strălucitoare, sunt literele *B* şi 0.

Băieţii de la istorie universală în împing în faţa mulţimii. Zâmbeşte şi abia îl pot privi în timp ce Bekah îl ia de mână. Bo se uită într-o parte şi ştiu că mă vede. Dar nu zăboveşte nicio secundă pentru a se gândi la răspuns. Încuviinţează din cap. Şi sunt Bekah şi Bo. Bo şi Bekah.

O împing pe Amanda din drum şi trec prin fluxul de elevi care se îndreaptă spre parcare. Cu ochii în pământ, urmăresc marea de pantofi, până ajung în dreptul toaletei. Mă las în genunchi şi caut ceva în rucsac. Telefonul? O grenadă?

La fundul rucsacului e un marker permanent. Îi scot capacul, mă uit în oglindă şi, ca o persoană întreagă la cap ce sunt, încep să-mi scriu pe faţă.

***

Nu mi-am conceput un plan în sine care să mă ajute să parcurg distanţa dintre punctele A şi B, în timp ce m-am mâzgălit pe faţă. După ce m-am privit în oglindă, mi-am dat seama că nu mai pot da înapoi. Chiar dacă aş vrea. Cred că i se spune marker permanent dintr-un anumit motiv.

Merg spre parcare cât de repede pot, cu părul pe faţă ca vărul Itt, şi mă bazez pe ce pot vedea printre şuviţele de păr, rugându-mă la Iisus Hristos să nu dea vreo maşină peste mine.

Şi acolo e. În drum spre maşină.

— Mitch, îl strig. Mitch!

Asta e o idee proastă. Cred că pot să afirm cu

certitudine că toate ideile mele sunt proaste.

Se întoarce.

— Will? fruntea i se încruntă de îngrijorare. S-a întâmplat ceva? Eşti în regulă?

Când sunt la câţiva paşi distanţă de el, îmi dau părul pe spate şi îl las să-mi vadă faţă.

Îngrijorarea i se transformă în confuzie.

— snikwaH eidaS al enim uc igreM?

— Fir-ar! exclam. Am scris în oglindă.

Se uită în jos, încercând să-şi ascundă zâmbetul de mine, în timp ce îşi răsuceşte degetul de la picior pe trotuar.

— Deci vrei? îl întreb. Să mergi cu mine la Sadie Hawkins?

— Nu ştiu.

Obrajii i se umflă. E ca un băiat uşurat că nu am uitat de ziua lui de naştere. Sunt o persoană îngrozitoare.

— O să te îmbraci în rochie?

— Vii?

Îşi bagă mâinile în buzunar.

— Da, merg cu tine.

Se întinde şi îmi freacă fruntea cu degetul mare.

— E permanent, nu-i aşa?

— Pentru totdeauna, îi răspund.

Ochii i se luminează.

Ar fi trebuit să adaug *ca prieteni.*

Mergi cu mine la Sadie Hawkins în calitate de prieten?

Dar acum e prea târziu. Şi nu îi voi distruge această experienţă, deşi tare mi-e teamă că nu am distrus-o decât pentru mine.

TREIZECI ŞI ŞASE

E vineri sera, stau tolănită pe canapea şi urmăresc un talk show de după-amiază, pe care l-am înregistrat, despre nişte veri de gradul al doilea care spun că sunt telepatici.

Mama e în bucătărie, calcă o faţă de masă pentru masa juriului.

Prezentatorul emisiunii le dă verilor un fel de test, punându-le întrebări la care ei ar trebui să le poată răspunde folosindu-se de „harul” lor. Primul văr răspunde pe jumătate şi dă vina pe schimbarea de fus orar, pricinuită de zborul dintre Louisiana şi New York.

Când începe publicitatea, mama se aşază pe fotoliu şi îşi desface şorţul şi-l trage peste cap.

— Phui, spune. Lasă aia deoparte un pic.

Ia telecomanda şi opreşte sonorul.

— Stai, îi spun. Pune pauză. Nu vreau să văd ce se întâmplă mai departe.

Bâjbâie cu telecomanda aproape un minut, după care renunţă şi mi-o dă:

— Hai să stăm de vorbă un minut.

Sigur e vorba despre concurs şi despre faptul că nu îl iau în serios. Sau vrea să îmi spună că ea e de părere că sigur o să mă fac de râs cumva.

— De când s-a dus Lucy, nu am mai primit pensia ei de handicap.

Nu mă aşteptam *deloc* la asta.

— Şi asigurarea ei de viaţă nu a fost prea consistentă, dar ne-a ajutat să ne menţinem pe linia de plutire în ultime luni.

Mă ridic în şezut. Îmi ia un minut să-mi revină vederea.

— Vindem casa?

— Nu, nu. Nimic de genul ăsta. Mai avem câţiva ani şi terminăm ratele. Cred că mă descurc până atunci. Nu vreau să-ţi faci griji pentru asta.

— OK…

— Dar nu-mi permit să-ţi repar maşina.

Asta este. Inima îmi stă în loc. Ştiu că e stupid să-mi fac griji pentru maşină, când sunt lucruri precum mâncarea şi utilităţile la care ar trebui să mă gândesc. Mai ales că practic nu avem nevoie de acea maşină. Dar chestia aia micuţă şi roşie este libertatea mea în formă fizică. Oraşul Clover pare mai mic şi mai izolat fără Jolene a mea.

— Îmi pare rău, scumpo.

— Cât ar costa?

— În jur de trei mii de dolari.

Încuviinţez din cap. Asta înseamnă cel puţin un an de muncă la Chili Bowl.

— Poate putem începe să strângem într-un borcan? Să punem mărunţişul acolo în fiecare zi.

Mă las pe spate, şi pornesc televizorul. Dacă aş fi o fiică mai bună, i-aş spune că e în regulă şi

că înţeleg. Poate că nu sunt fiica pe care şi-o dorea, dar mereu are grijă să nu îmi lipsească nimic.

Verii s-au întors. Audienţa râde înfundat în timp ce ei, evident, greşesc întrebare după întrebare.

Mama îşi pune din nou şorţul.

***

Înainte de culcare stau la biroul din camera mea, cu Riot făcut ghemotoc în poală. E-mailurile mele sunt în mare parte reclame, dar printre ele este unul trimis de pe adresa lui Lucy.

Stomacul mi se întoarce ca un tirbuşon. Îl deschid.

Dar e spam. Nişte banalităţi despre rata dobânzilor.

Mă aşez din nou pe scaun şi oftez. Dacă primesc mesaje publicitare de la mătuşa mea moartă, poate că şi alţii primesc.

Ies din contul meu. Am nevoie de câteva încercări, dar îi nimeresc în cele din urmă parola. *DUMBBLONDE9.* Una dintre melodiile ei preferate ale lui Dolly şi numărul ei preferat. Sunt pe punctul de a-i închide contul, dar sunt distrasă de mesajele care s-au adunat şi zac acolo de câteva luni. Inboxul ăsta cu mesaje necitite este cea mai clară cale de a ne reaminti că nu suntem decât nişte accesorii temporare într-o lume permanentă.

Deschid câteva. Nu e nimic care să-mi atragă

atenţia până la pagina a cincea. La subiectul mesajului scrie: NOAPTEA DOLLY PARTON.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Stele de carton şi fanioane creponate atârnă de pe rafturi, dar nu sunt suficiente pentru a mă face să ignor mirosul apăsător de transpiraţie sau să uit că suntem în sala de sport. Muzica intră într-o rezonanţă ciudată cu pereţii, aducându-ne tuturor aminte că locul ăsta nu a fost construit pentru acustică.

— Asta e super tare! îmi strigă Millie în ureche.

— Mda.

Numai că nu e. Sunt poate cincisprezece oameni care dansează, în timp ce restul s-au împrăştiat pe bănci. În aer pluteşte un fel de tensiune sexuală pe care nu am mai simţit-o până acum. Poate pentru că elevii scapă nepedepsiţi cu o cantitate nebunească de gesturi drăgăstoase, care nu ar fi niciodată tolerată în timpul orelor normale de şcoală.

Ellen stă cocoţată pe o bancă, cu Callie şi prietenul ei. Tim are un braţ în jurul umerilor ei şi capul atât de lăsat pe spate încât cred că doarme. Iubitul lui Callie este extra atent şi îşi freacă mâna în sus şi în jos pe coapsa ei, într-un mod ciudat, care mă face să tremur, în timp ce ea şi El vorbesc între ele, împărtăşind secrete, sunt sigură!

O văd pe Callie făcând semn spre mine.

— Hei, mă duc până la baie.

Buzele lui Mitch formează o întrebare, dar nu o rosteşte, în schimb încuviinţează din cap.

La baie deschid robinetul la maximum şi las apa caldă să-mi curgă pe mâini până când se înroşesc. Urăsc că nu mă pot duce să-i spun lui El cât de tare m-am făcut de râs când l-am invitat pe Mitch la chestia asta. Distanţa dintre noi a apărut acum câteva luni. Ştiu asta. Dar poate ea nu o ştie. Poate observi distanţa doar atunci când tu eşti cel lăsat în urmă. Ar fi trebuit să-mi închid gura asta mare şi să nu îi spun nimic despre concurs, dar faptul că Ellen s-a înscris m-a făcut să simt că echipa adversă ar putea câştiga puncte preţioase.

— Pot să-ţi dau un sfat?

Mă îndrept de spate, întorcându-mă la realitate.

— Bună, Callie.

Mă priveşte în reflexia oglinzii.

— Ştiu că El a fost, să zicem, super drăguţă cu tine de când eraţi mici. Dar să-i spui că nu poate să participe la concurs? A fost o chestie de rahat.

Mă simt goală. De parcă, cumva, în mijlocul furiei, El s-ar fi putut să-i spună toate nesiguranţele şi micile mele secrete.

— Callie, ascultă, nu te cunosc, dar nu trebuie să ştiu prea multe despre tine ca să îmi dau seama că nu te plac. Aşa că las-o moale şi vezi-ţi de treaba ta.

— Cum vrei, îşi ridică mâinile în aer. Ştii, e mai bine fără tine. Cel puţin nu mai eşti prin preajmă pentru a o trage în jos.

Se întoarce, apoi se învârte pe călcâie şi adaugă:

— Şi ştii ce? Dacă ai depune puţin efort şi ai avea grijă de tine, ai fi surprinsă cât de diferit ar fi totul. Şi nici măcar nu o spun într-un mod răutăcios. Sunt sinceră.

Îşi trage de rochie în faţă şi îşi rearanjează sânii în sutien.

— Apropo, în ciuda a ceea ce credeţi tu şi prietenele tale, concursul ăsta nu e un mod de a te distra după ore, unde poţi să primeşti o notă maximă doar pentru participare.

Pleacă. Ceea ce e bine, pentru că sunt cât pe ce să-i trag un pumn în nas.

Uşa se închide în urma ei şi ascult cum tocurile i se lovesc de linoleum.

Poate are dreptate. Poate viaţa mi s-ar aranja dacă aş scăpa de cincizeci de kilograme. Îmi stăpânesc lacrimile care mi se adună în ochi. Poate totul se reduce la mine şi la corpul ăsta.

Mitch mă aşteaptă respectuos în spatele DJ-ului, care de fapt nu este un DJ, ci managerul echipei de baschet înarmat cu un iPod şi boxe.

Îi lovesc cotul cu al meu:

— Hai să dansăm.

Mitch mă urmează pe ringul de dans, unde o găsesc pe Millie cu partenerul ei, Malik. Amanda e

şi ea cu ei.

Cam încep să o iubesc pe Amanda. E directă, ciudată şi exact opusul oricărei persoane pe care o cunosc. E acel gen de fată care se străduieşte prea tare să îşi mişte picioarele în ritmul muzicii şi nu ştie când să se oprească cu glumele. Chiar acum, când îşi leagănă capul şi îşi balansează membrele, arată aproape ca unul dintre acei oameni care fac cât o trupă întreagă, dar fără instrumente.

Le fac cunoştinţă cu Mitch, chiar dacă mergem la aceeaşi şcoală de când ne ştim.

Amanda îmi dă un cot în coaste.

— Nu e rău. Dar nu e domnul *Fund de Piersică.*

— Dar tu? o iau la întrebări. Nu ai invitat pe nimeni?

Se apleacă în faţă, dar nu îşi opreşte mişcările capului.

— Opţiunile erau limitate, aşa că am decis să vin singură.

— Nu eşti singură! strigă Millie. Eşti cu noi. Nu-i aşa, Malik?

Malik o ia pe Millie de mână.

— Da, normal.

Inima îmi explodează. Pentru că, pentru mine, Malik şi Millie sunt o combinaţie între regele şi regina balului de absolvire.

Începe următoarea melodie şi e acel gen de melodie care îi face pe oameni să-şi frece corpurile. Pentru că sunt nişte oameni îngrozitori,

Millie, Amanda şi Malik ne abandonează şi se îndreaptă spre masa de gustări.

Spaţiul din jurul nostru se umple cu adolescenţi excitaţi. Mitch îmi vede panica întipărită pe faţă. Îmi ia mâinile şi le pune în jurul gâtului lui. Braţele lui cărnoase abia îmi ating mijlocul, dar îmi sug burta cât de tare pot. Nu mă pot abţine. Şi în mijlocul atingerilor şi al sărutărilor neîndemânatice, începem să dansăm uşor.

— Îmi place să o iau încet, spune Mitch.

Este întruchiparea gentlemanului sudist, în pantaloni kaki şifonaţi, cămaşă de cowboy şi cizme maro.

Uşor, corpul mi se relaxează lângă al lui.

Dansăm lent pe melodii vesele şi ne mişcăm rapid pe melodii lente, într-un ritm doar al nostru.

Patrick vine spre mine şi Mitch, îmbrâncind la modul serios câte fete poate în drumul lui spre noi.

— Hei, băiete, îi spune lui Mitch. Să ai grijă cu tipa asta. E violentă.

Apoi mi se adresează mie:

— Maşinăria de făcut copii încă funcţionează. În caz că te întrebi.

Clatin din cap.

— Doamne, păzeşte-ne pe toţi! îi răspund.

Patrick se clatină dintr-o parte în alta pe călcâie.

— Am auzit că ai convins câteva prietene să ţi

se alăture la concurs. Mai bine te-ai asigura că ele realizează că e un concurs de frumuseţe şi nu unul pentru animale.

Pleacă înainte să apucăm să-i răspundem.

Mitch face un pas în faţă, dar îl strâng de braţ şi îl trag înapoi.

— E de-a dreptul dezgustător, nu-i aşa? îl întreb.

— Nu te contrazic.

Pe Bo şi pe Bekah nu îi văd decât în timpul unei melodii lente, ca acel gen de cupluri care îşi fac poze în tricouri albe şi blugi şi care merg în vacanţe de familie împreună vara.

Şi urăsc asta.

Îmi las obrazul pe umărul lui Mitch. Bo se uită în sus, dar de data asta nu-mi feresc privirea. Acolo, pe ringul de dans al sălii de sport, ochii ni se întâlnesc. Şi îmi imaginez că noi suntem cei care dansăm aici, singuri. Nu pentru că sala ar fi goală, ci pentru că nimeni altcineva nu contează.

— Am fost la un bal în şcoala generală, îmi spune Mitch. M-a obligat mama. A trebuit să port costumul pentru duminica de Paşte. Eram singurul copil îmbrăcat în costum.

Ochii îmi rămân pe Bo şi sunt conştientă de focul care îmi arde în piept.

— Ai avut parteneră? Vocea mea e departe.

— Nimeni nu a avut cu adevărat un partener. Vreau să spun, ştii tu, erau unii care îşi spuneau iubit şi iubită, dar asta era tot.

Bekah spune ceva şi după un moment care pare de rămas-bun, Bo îşi mută privirea. Cei doi se pierd în spatele unui val de oameni.

Mă uit la spaţiul gol lăsat de Bo.

— Ai dansat cu cineva?

Mitch îşi mişcă degetul în sus şi în jos pe spatele meu şi ştiu că acest mic contact este un salt enorm pentru el.

— Nu. Doar am stat pe un scaun pliant, lângă supraveghetori, toată noaptea. Am stat cu nişte prieteni şi am imitat aruncările la coş în cealaltă parte a sălii. Dar nu am dansat.

— Ei bine, îmi ridic capul. Acum dansezi.

Zâmbeşte.

— A meritat aşteptarea.

Mai târziu, când mergem spre parcare, cu sunetul muzicii în urma noastră, pantofii mei cu toc minuscul mi se leagănă în mână, iar Mitch îmi întinde braţul. În sala de petrecere regulile nu se aplicau. Aveam voie să îmi sprijin capul de pieptul lui şi să-l las să-şi ţină braţele în jurul meu pentru că dansam şi asta faci atunci când dansezi. Dar aici, în afara zonei mele de confort, e diferit. Nu vreau să îl induc în eroare şi să îl las să transforme toate astea în ceva ce nu va fi.

Zâmbeşte. Îmi ţin braţul pe după al lui pentru că am distrus deja atât de multe în ultimul timp şi nu sunt pregătită să adaug noaptea asta pe listă.

— Tot nu vorbeşti cu Ellen?

— Nu.

Nu i-am spus exact circumstanţele, ci doar că am avut o ceartă, una serioasă. Nu am vrut să împărtăşesc mai mult, iar el nu a insistat.

— Voi două aţi fost mereu nedespărţite. Îmi aduc aminte când am studiat *Where the Red Fern Grows* de Wilson Rawls în clasa a şasea şi citeam recenzii în faţa clasei.

Dau din cap.

— Mereu plângea când ajungeam la partea cu câinele.

Ellen a urât cartea aia. Nu e acel gen de persoană care să citească ceva ce o face să plângă şi să creadă că e o carte bună pentru că a emoţionat-o. Nu, cărţile sau filmele care o fac să plângă o enervează. Parcă e un fel de trădare.

— Aşa că ai terminat de citit recenzia în locul ei.

— A exersat în faţa oglinzii de zeci de ori. A fost atât de supărată că a început să plângă!

Ridic capul, după ce îmi dau seama că m-am sprijinit de el în tot acest timp.

Îmi deschide uşa maşinii.

— Cât timp ai să laşi situaţia asta să continue aşa?

Pentru o fracţiune de secundă cred că vorbeşte despre noi doi.

— Are prieteni noi oricum, îi răspund, după ce urcă la volan. Bănuiesc că nu mă compar cu Callie, oricum.

— Ascultă, îmi spune. Evident că nu ştiu

întreaga poveste, dar prieteniile bune sunt durabile. Trebuie să supravieţuiască distanţelor, certurilor şi neînţelegerilor.

TREIZECI ŞI OPT

Amanda Lumbard e un şofer îngrozitor, dar din moment ce, în seara asta, Millie nu a putut să folosească camioneta mamei ei, ea este singura dintre noi care are acces la o maşină în care încăpem toate şi funcţionează în acelaşi timp.

— E drăguţ din partea mamei tale că ne lasă să împrumutăm camioneta ei, spune Millie.

Amanda ridică din umeri, cu piciorul deasupra pedalei de acceleraţie.

— A fost de fapt destul de încântată să audă că ies cu prietenii. Chiar dacă e marţi seara.

Dau din cap. Nu le-am dat chiar toate detaliile când le-am invitat prin mesaje de grup.

EU: Hei, cred că toate suntem de acord că trebuie să lucrăm la câteva lucruri înainte de concursul ăsta. E un eveniment în legătură cu asta care are loc în Odessa, mâine seară, şi cred că am putea să mergem şi să învăţăm câteva trucuri.

HANNAH: Eu am agenda plină.

EU: O să avem nevoie şi de un mijloc de transport. Maşina mea e stricată.

MILLIE: Sunt cu Amanda. Noi mergem. Poate ea să conducă. Abia aştept!

HANNAH: Vin şi eu.

Este parţial adevărat este că mă simt responsabilă pentru ele trei şi cred că putem găsi acolo ceva sursă de inspiraţie care să ne ajute. Nu încerc să fac pe liderul, sau ceva de genul ăsta, dar eu am început cu înscrierea, altfel nu am fi ajuns în situaţia asta.

Întregul adevăr este că aveam nevoie de cineva care să mă ducă până acolo. E oribil din partea mea, ştiu. Dar i-am plătit benzina Amandei şi camioneta mamei sale consumă destul de mult. Aşadar, într-un fel, cred că mi-am spălat păcatele.

În timp ce ne îndepărtăm din ce în ce mai mult de oraş, stau în spate cu Hannah, cu o hârtie mototolită în mână, şi le ascult pe Amanda şi Millie cum se contrazic pe baza unor cărţi pe care le citesc.

SEARA DOLLY PARTON!

Veniţi să vedeţi cele mai bune imitatoare ale preferatei voastre, Dolly Parton, concurând pentru gloria de a fi cea mai bună mică damă din Texas! Câştigătoarea primeşte dreptul de a se făli cu asta şi *rujuri Avon pentru un an întreg, din partea prietenei noastre, Kiwi Lavender!*

Ne vedem la Taverna Palmer şi Fourth, Odessa, Texas.

Uşile se deschid la ora 20:00! Spectacolul începe la 21:00!

***

Când ajungem în parcare, Millie se întoarce spre mine.

— Eşti sigură că am ajuns unde trebuie?

Verific intersecţia şi arăt spre semnul roz bombon, care luminează intermitent cuvântul „Taverna”. Recunosc locul din poza pe care mi-a dat-o doamna Dryver.

— Aici este.

— Ce fel de concurs de frumuseţe se desfăşoară într-un bar? Asta e un bar, nu-i aşa?

Îmi dreg vocea.

— Cred că ar fi mai bine să fim deschise la minte. Şi nu am spus neapărat că e un concurs de frumuseţe.

Hannah râde.

— Ar trebui să fie tare.

Coborâm din maşină.

Amanda stă în lumina intermitentă de sub semn.

— Camioneta mamei e în siguranţă aici, da?

Niciuna dintre noi nu răspunde.

E o coadă scurtă la uşă, cu un grup de ţipi gay în faţa noastră. Sau presupun că sunt gay. Asta va suna foarte ciudat din partea mea, ca locuitor al unui orăşel, dar nu am văzut niciodată o persoană gay. Ei bine, vreau să spun, cineva care să recunoască faptul că e gay. Sunt oameni gay în oraşul Clover, sunt sigură, dar cei de care am auzit sunt trataţi ca legende urbane sau poveşti moralizatoare. Lucy a avut mulţi prieteni gay

online pentru că, aşa cum spunea ea, Dolly Parton e ocrotitoarea persoanelor gay.

Sunt momente în viaţă când simt că ştiu totul şi nu am lăsat nicio piatră necercetată. Dar lucrurile de genul ăsta îmi aduc aminte de cât de mică e de fapt lumea mea.

— Hei, cred că tipii ăia erau gay, şopteşte Amanda, după ce intrăm pe uşă.

Hannah îşi dă ochii peste cap.

— Vai, Einstein!

Amanda nu se lasă intimidată.

— Cum reuşesc să îşi facă sprâncenele aşa perfecte?

Bărbatul care stă la uşă este un om mare, voinic, cu burtă, dar tot ce poartă e o pereche de blugi şi o vestă din piele.

Mi-e greu să mi-o imaginez pe Lucy în locul ăsta, dar apoi, când îmi amintesc de fardul albastru pe care îl purta la ochi în poza aceea, nu îmi mai pare atât de imposibil.

— Buletinele, mârâie el.

— Ăăă, pentru ce? întreabă Millie.

— Trebuie să aveţi peste optsprezece ani, ne informează.

Stomacul mi se strânge.

— Nu scria asta în e-mail.

— Păi, asta spun eu, ne zice.

Hannah se strecoară printre Millie şi Amanda.

— Ascultă, am venit aici tocmai din oraşul Clover. Ştii măcar unde se află?

Mormăie.

— Corect, continuă ea. Normal că nu ştii, pentru că e un orăşel trist de care nu a auzit nimeni. Am condus două ore ca să ieşim din rahatul ăla de oraş şi nu ne poţi spune că am făcut-o degeaba.

Îşi linge buzele. Aproape cred că l-a convins. Adică, să ne vezi. Millie e îmbrăcată într-un costum de poliester şi Amanda e într-o pereche de pantaloni de sport, cred că s-ar putea să fie chiar cei pe care i-a purtat ieri. Nu arătăm ca acel gen de fete care să dea pe gât toată băutura din locul ăsta. Ei bine, poate Hannah ar putea.

— Nu, spune. Îmi pare rău, copilelor. Nu se poate.

— Dar uită-te la e-mailul ăsta, îi spun, de parcă ar schimba cu ceva situaţia.

Ia hârtia din mâna mea şi se uită în partea de sus a paginii, apoi spune:

— Asta nu e adresa ta de e-mail.

Înghit.

— Ea mătuşii mele. Lucy.

Cu grijă, îndoaie hârtia şi mi-o dă înapoi. Scoate brăţări de un portocaliu fosforescent din buzunarul vestei şi ni le lipeşte de mâini.

Rămân cu gura căscată.

— Dacă vreuna dintre voi se uită măcar la bar, zburaţi.

Mă ţine de încheietură, cât timp celelalte intră.

— Lucy a fost un om bun.

Dau din cap şi îi mulţumesc în gând lui Lucy pentru stropul de magie din seara asta.

Înăuntru, în lateralul scenei, descoperim o masă mică, foarte departe de bar. Chelnerul vine, se uită la brăţările noastre şi ne aduce patru sticle cu apă.

Millie îşi trage scaunul mai aproape şi îşi trece mâna prin păr.

— Sunt o mulţime de bărbaţi aici, nu vi se pare?

Hannah se uită în jur pentru un moment şi expresia i se schimbă.

— Ia dă-mi e-mailul ăla.

Mă trag departe de ea.

— Ce? De ce? Nu.

Se întinde spre buzunarul meu şi chiar dacă îi împing mâinile, îl scoate. Millie şi Amanda sunt în propriile lor lumi, absorbind împrejurimile. Hannah se uită o secundă la e-mail.

— La naiba! spune.

Luminile încep să se stingă.

— Ce?

Clatină din cap.

— Dumnezeule. Habar n-ai, nu-i aşa?

Loveşte cu mâinile în masă şi râde în hohote.

— Millie, continuă ea. Când te întorci acasă, mama ta o să te pună să te speli pe ochi cu săpun.

Gura lui Millie formează un O, dar asta e tot ce văd, înainte ca sala să se întunece complet, cu

excepţia câtorva lumini din jurul barului.

Din boxe răsună o voce joasă, uşuratică.

— Desfrânate, vagabonzi, doamnelor şi domnilor, bine aţi veni la Noaptea lui Dolly Parton de la Tavernă!

Mulţimea aclamă.

— Prima care ne onorează scena este scumpa domnişoară Candee Disch! Haideţi să îi urăm cu toţii bun venit!

În mijlocul scenei apare o femeie înaltă cu o perucă blondă uriaşă. E îmbrăcată într-o rochie de seară până în pământ, din catifea verde limetă. Machiajul ei este exagerat şi are buze cărnoase care atrag atenţia. Muzica începe şi recunosc melodia după câteva note. „Higher and Higher”.

— Dragostea ta m-a ridicat, cântă ea. Mai sus, tot mai suuus.

Apoi ritmul devine mai alert şi chiar dacă e dreaptă şi subţire, şoldurile ei par magice când ea se scutură, umplând scena cu totul. Sunt complet captivată. Atât de mult, încât nici nu mă gândesc să privesc reacţiile prietenelor mele. Cânt în ritmul melodiei şi, doar în momentul în care femeia e pe punctul de a coborî de pe scenă, îmi dau seama că Hannah e absolut isterică.

Ochii mei s-au obişnuit cu întunericul. Millie se întoarce spre mine şi văd că expresia ei formează acelaşi *0* pe care îl avea când s-au stins luminile.

— Willowdean, începe ea. Corectează-mă dacă greşesc, dar ăla a fost un bărbat. Un bărbat foarte frumos.

Mă uit în jur. Bărbaţi ţinându-se de mână. Fete îmbrăţişate.

— E mai mişto decât un reality show, spune Amanda.

Mulţimea aplaudă în timp ce Candee Disch face plecăciuni.

— Să aud aplauze şi pentru eterna Britney Swears!

Altă femeie intră din culise, şi acum îmi dau seama. Maxilarul proeminent. Umerii laţi. Urmele de barbă de sub machiaj, în ciuda faptului că e bărbierit complet.

E un show cu travestiţi.

Mă îndrept în scaun.

Simt fluturi în stomac. Pentru prima dată, din noaptea în care am stat în remorca lui Bo şi am privit ploaia de meteoriţi, simt că viaţa nu trece pe lângă mine, ci o trăiesc.

— Sunt aproape impresionată, spune Hannah.

Privim cum regine travestite de toate mărimile, formele şi culorile dau totul şi lasă tot ce au pe scenă, în acest mic bar murdar din vestul Texasului. Poartă sclipici, costume elaborate, cu tocuri incredibile şi peruci nebuneşti. Fiecare dintre ele are propriul tipar de frumuseţe. Vedem chiar şi un duet cu o femeie travestită în Kenny Rogers, pentru a interpreta „Islands in the

Stream”.

Totuşi, favorita mea este o regină asiatică pe nume Lee Wei. Poartă o rochie scurtă albastru-deschis, cu paiete atât de mari încât de fiecare dată când se mişcă pare o umbră rapidă. Când reflectoarele sunt pe ea şi începe melodia, după o singură notă întregul bar i se alătură:

— „Jolene”.

E un pic clişeic, ştiu, dar dacă ar trebui să ascult o melodie pentru restul vieţii mele, aş alege „Jolene”. Toată lumea o iubeşte, dar mie îmi place să cred că ai nevoie de o anumită durere în suflet pentru a putea afirma că ţi se potriveşte. Vreau să spun, Dolly Parton, ACEA Dolly Parton, îi cântă unei Jolene misterioase, pe care o crede mai frumoasă şi mai vrednică decât ea, şi o imploră să nu îi ia bărbatul. Te prinde şi toată lumea ştie versurile, dar pentru mine e o reamintire a faptului că oricum ai fi, va exista mereu cineva mai frumos, mai deştept sau mai slab. Perfecţiunea nu e nimic altceva decât o fantomă pe care o căutăm cu toţii. Dacă aş avea vreun strop de voce, ăsta ar fi cântecul pe care l-aş interpreta la concursul de frumuseţe.

La sfârşitul melodie îmi şterg lacrimile care nu ştiam că îmi curg.

La sfârşitul serii plecăm toate cu o expresie de minunare pe feţe, de parcă am fi petrecut ultimele câteva ore stând mult prea aproape de televizor.

În timp ce mergem spre camionetă, ne strigă

cineva de la uşa din sate.

— Hei! Copii!

Mă întorc. E muntele de om de mai devreme.

— Voi mergeţi la maşină, le spun lui Millie, Hannei şi Amandei. Vin şi eu imediat.

Uriaşul se aşază pe un taburet, ţinând uşa deschisă cu spatele.

— Mă cheamă Dale, îmi spune. Te-ai distrat în seara asta?

Dau din cap că da.

— Pot să spun cu mâna pe inimă că asta a fost o experienţă importantă în viaţa mea.

— Pare o descriere potrivită pentru aproape toate spectacolele cu travestiţi.

Arăt spre camionetă.

— Şi prietenele mele s-au distrat.

— Lee! strigă în spatele lui, în timp ce îşi stinge ţigara sub talpa pantofului. Iubito!

Lee Wei, regina care a cântat „Jolene” apare pe uşa din spate. E mai scundă şi cumva mai plinuţă fără tocuri. Se uită de la mine la bodyguard şi zâmbeşte, deşi e evident că nu are habar cine sunt.

— Îţi aduci aminte de Lucy, întreabă Dale. Obişnuia să vină pe aici cu Suze Dryver.

Mama lui El. O, Dumnezeule! Mi-aş dori ca El să fi fost aici în seara asta. Este singurul lucru care ar fi făcut întreaga experienţă şi mai minunată.

Lee îşi ţine mâna la piept.

— Oh, scumpa de Lucy! Normal că îmi aduc aminte.

Vocea ei e mai profundă decât am crezut.

— Ea e nepoata ei, spune Dale.

Dau din cap.

— Willowdean.

Fără ezitare, Lee îmi întinde mâna.

— Îmi pare rău, îmi spune. Lucy era o adevărată comoară. Avea o inimă bună şi mare. Ne-a părut rău când s-a dus.

— Mulţ-mulţumesc, îi răspund, şi nici nu ştiu de ce adaug, mă simt pierdută fără ea. De parcă, era o busolă pe care nu ştiam că o am.

Dă din cap şi Dale strânge din buze.

— Trimite un e-mail pe adresa clubului dacă ai vreodată nevoie de ceva, îmi spune.

Lee face un pas în faţă şi mă sărută pe frunte.

— E foarte greu să pierzi pe cineva, îmi zice ea. Dar poate că Lucy nu trebuia să fie busola ta pentru totdeauna. Poate că a fost acolo pentru tine suficient timp cât să poţi învăţa cum să poţi să fii propria ta busolă şi să îţi găseşti propriul drum. Îmi face cu ochiul. Universul e foarte straniu.

Îi las pe Dale şi Lee la uşa de lângă scenă şi mă urc în spatele camionetei.

— Ce voiau? întreabă Amanda.

— Doar mi-au spus să nu ne întoarcem până nu împlinim optsprezece ani.

— Ai ruj pe frunte, spune Hannah.

— Ştiu.

Vreau să îl las acolo pentru tot restul vieţii, ca pe o binecuvântare. Ultimul îndemn de care aveam nevoie pentru a fi propriul meu model în viaţă.

TREIZECI ŞI NOUĂ

O săptămână se transformă în două, iar eu îmi dau seama că eu şi Mitch am început să petrecem împreună pauzele de prânz şi aproape fiecare moment care nu este dedicat muncii sau concursului. Aproape că i-am spus până şi despre spectacolul cu travestiţi de la Tavernă, dar e de parcă încerci să povesteşti partea ta preferată dintr-un film cuiva care nu l-a văzut. Nu vei reuşi niciodată să o faci să sune la fel de frumos pe cât e în realitate.

Ne obişnuim amândoi cu o rutină uşurică, în care eu mă duc la el să-l urmăresc cum joacă jocuri video, ba chiar am luat şi eu joystickul de câteva ori. Rămân la cină într-o seară, dar mă simt cam ca şi cum aş încălca proprietatea altcuiva.

Din câte îmi dau seama, Mitch şi mama lui iau cina împreună de fiecare dată, în fiecare seară, în timp ce tatăl lui îşi ia mâncarea pe o tavă şi o mănâncă pe fotoliu în faţa televizorului. L-am văzut venind de la serviciu, luând o bere şi aşteptând în living să i se aducă mâncarea.

Noi trei mâncăm la masa din bucătărie, într-o linişte totală, iar tacâmurile zgârie farfuriile.

Vreau să-l întreb pe Mitch despre asta, dar pare un secret pe care nu trebuie să îl aflu.

Câteva zile mai târziu, stăm la prânz, la şcoală, şi discutăm despre ce vrem să facem după absolvire.

— Nu ştiu dacă o pot părăsi pe mama, recunoaşte el. Adică, tata nu o loveşte sau altceva de genul ăsta. Dar nu vorbesc. Deloc.

Şi câteodată sper ca eu să fiu problema, ca să fie mai bine dacă plec.

— De ce nu divorţează?

Toată viaţa am avut o familie monoparentală şi Lucy a fost de o mie de ori mai bună decât vreun tată veşnic obosit. Tatăl meu adevărat a fost un tip care era în trecere prin oraş. A rămas prin preajmă o perioadă, dar nu suficient pentru a fi mai mult decât încă un tip oarecare. Acum e în Ohio sau Idaho. De acolo de unde vin cartofii.

Zâmbeşte cu o mină tragică.

— Mama nu crede în divorţ. Se supără foarte tare de fiecare dată când aduc vorba.

Când sunt pe punctul de a-i răspunde, Tim trece pe lângă noi.

— Aşteaptă o secundă, îi spun, când deja mă ridic să alerg după el.

— Tim! mă uit în jur după vreun semn că Ellen ar fi prin preajmă, în timp ce îl urmez la coada de la cantină.

Trec pe lângă trei boboci şi mă înghesui în spatele lui Tim.

— Haide, Tim. Vorbeşte cu mine.

Se întinde după o tavă, la fel fac şi eu.

— Şi noi doi suntem prieteni, ştii, îi aduc aminte.

Ia una dintre farfuriile de spaghete cu brânză de sub lampa de căldură.

— Ştiu asta, Will.

Mă uit din nou peste umăr şi o caut cu privirea pe El, chiar dacă nu am văzut-o la al doilea curs.

— E bolnavă azi, îmi explică el.

Doamna de la cantină încearcă să-mi ofere o porţie de pui prăjit, dar o refuz.

— Trebuie să o faci să stea de vorbă cu mine.

Clatină din cap.

— Când a reuşit cineva să o oblige pe Ellen să facă ceva?

Are dreptate.

— Haide, Tim. Fă ceva. Pot să mă întâlnesc cu voi în parcare într-o zi sau îi poţi spune că vrei să te întâlneşti cu ea în sala de sport şi mă duc eu în locul tău.

— Nu vreau să o păcălesc să vorbească cu tine. Nu vreau să fiu prins la mijloc.

Tim plăteşte pentru mâncare, în timp ce doamna de la cantină se uită urât la tava mea goală. Iau o porţie de jeleu şi îi dau câţiva dolari fără să aştept restul.

— Nu-mi poţi spune că nu se simte îngrozitor fără mine.

— Ascultă, o să încerc, dar nu-mi dau seama cum o să reuşeşti să faci ceva.

Dau din cap ca o nebună şi mă prefac că nu am auzit a doua jumătate.

— Mulţumesc! Mulţumesc mult!

— Chiar o urăsc pe Callie aia, mai adaugă.

Pieptul mi se umple de uşurare. Nu există legătură mai puternică decât atunci când există un duşman comun.

Mă grăbesc să mă întorc la masă, unde l-am lăsat pe Mitch.

— Îmi pare foarte rău, îi spun.

El e netulburat.

— Nu poţi să spui nu poftei de jeleu.

Iau o lingură. Aş fi putut măcar să îl aleg pe cel roşu.

— Hei, spune Mitch. Nu vreau să te forţez, dar mama vrea să-ţi facă un accesoriu pentru balul bobocilor şi voiam să mă asigur că nu o să ţi se pară ciudat sau ceva de genul ăsta.

Zâmbesc.

— Nu, nu o să mi se pară ciudat sau ceva de genul ăsta.

***

Clopoţelul de deasupra uşii de la Chili Bowl sună atât de rar, încât mă sperii atunci când îl aud.

Ron, fostul meu şef, intră în local. Datorită amenajării în stilul unei cabine de lemn şi notelor de maro, el, cu tricoul lui în carouri roşi şi albe şi

pantaloni albi, seamănă cu o acadea în mijlocul unui depozit de cherestea.

— Ron, şoptesc, înconjurând tejgheaua. Ce faci aici?

— Poate vreau nişte chili, îmi răspunde, puţin prea tare.

Îmi încrucişez braţele la piept şi îi dau cea mai bună privire a mea care spune *termină cu prostiile.*

— Bine, vocea îi coboară cu câteva tonuri. Ascultă, suntem disperaţi şi avem nevoie mare de mână de lucru. Lydia lucrează şaizeci de ore pe săptămână ca să acopere vechile tale ture pentru că toată lumea pe care o angajăm pleacă atunci când găseşte ceva mai bun. Şi ea ameninţă să îşi dea demisia şi nu îmi permit s-o las să plece.

Clatin din cap înainte să termine.

— Ascultă-mă, ridică o mână. Te-ai grăbit foarte tare să pleci. Poate sunt bătrân, dar nu sunt prost. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar orice ar fi fost, îţi promit că băieţii o să se comporte ireproşabil. I-am luat la întrebări pe amândoi, Marcus şi Bo, după ce ai plecat, dar nu am scos nimic de la ei.

Clatină din cap, şi îi sesizez ridurile fine în jurul gurii şi ochilor săi.

— Dă-ne încă o şansă. Te implor, Will.

Deschid gura să spun nu, dar nu-mi iese nimic. Ron a fost mereu drăguţ cu mine şi cred că îi datorez ca măcar să pretind că mă voi gândi la propunerea lui.

— O să te anunţ la sfârşitul săptămânii. Trebuie să mă gândesc serios la asta.

Îşi ridică ambele mâini.

— Corect. Corect.

Îşi scoate portofelul din buzunarul de la spate.

— O să iau o porţie de chili.

Mai vin doar câţiva clienţi până la sfârşitul serii, ceea ce îmi lasă mult timp de gândire. Prima dată o iau logic. *Nu câştigi nici pe departe la fel de mult cât câştigai la Harpy's şi maşina ta e blocată în service. Cel puţin la Harpy's e suficient de aglomerat pentru a face timpul să treacă mai repede.*

Apoi îmi aduc aminte cât de singură am fost în ultimele luni. Millie, Hannah, Amanda şi Mitch sunt cu toţii foarte de treabă, chiar grozavi. Dar nu o înlocuiesc pe Ellen. Gândul de a mă întoarce la Harpy's îmi dă aceeaşi senzaţie ca mâncarea care îmi ridică moralul. Şi nu doar din cauza lui Bo. Mi-e dor şi de Marcus şi Ron.

Bo a fost motivul pentru care mi-am dat demisia. Motivul pentru care nu am suportat să mai lucrez acolo. Dar acum furia pe care m-am antrenat să o păstrez pare falsă. Ca o rămăşiţă a ceea ce am crezut că este. E destul de clar că şi el a trecut peste tot ce a fost. Nu sunt sigură, dar am auzit zvonuri despre el şi Bekah. Şi dacă nu mă gândesc la cum e să-l sărut, atunci îmi pot spune că sunt drăguţi împreună. Că se potrivesc. Şi poate arsura din piept, care nu poate fi decât

gelozie, va dispărea.

Înainte să plec de la serviciu curăţ totul şi umplu din nou barul deja plin de condimente. O să mă mai gândesc, îmi spun. *Nu m-am decis.* Îi spun noapte bună lui Alejandro şi mă urc în maşina mamei.

Înainte să o iau la stânga şi să ies din parcarea Chili Bowl, piciorul meu apasă pe acceleraţie şi aproape zbor dincolo de şosea, direct în faţă la Harpy's. Am depăşit linia din nisip.

Uşile sălii de mese sunt închise, dar bat în ele oricum.

Marcus deschide şi mă lasă să intru.

— Uau. Hei! Ce se întâmplă, Will? Miroşi a ceapă.

Bo mă priveşte din spatele tejghelei, cu ochii mari şi maxilarul încordat.

Nu pot să-mi feresc privirea.

— Ron e în birou? îl întreb pe Marcus.

Dacă Marcus şi-ar ridica privirea în loc să se joace cu inelul uriaş de chei, ar vedea tot ce s-a întâmplat între mine şi Bo pentru că în acest moment este atât de evident! Atât de pe faţă! Atât de public! E chiar acolo, la vedere, ca o operaţie pe cord deschis.

— Da, aşa cred.

În sfârşit, închide uşa în urma mea.

— Dar tot nu mi-ai spus. Ce faci aici?

Nu-i răspund. Fluturii din stomac mă poartă prin vestiar, apoi în biroul lui Ron. Bat la uşa

întredeschisă.

Lydia stă pe o ladă, în faţa biroului său. Se întoarce când mă aude.

— Oh, Slavă Domnului! Casiera risipitoare s-a întors!

Se ridică şi îşi ia pachetul de ţigări de pe birou.

— Vă las să vorbiţi.

Şi când se întoarce cu spatele spre el îmi zâmbeşte scurt, apoi închide uşa.

Fără să mă obosesc să iau loc, mă întorc spre Ron.

— Vreau o mărire de salariu. Şi o să am nevoie de câteva zile libere pentru… o chestie de care mă ocup acum.

Fără să ezite, Ron spune:

— Pot să-ţi dau o mărire de şaptezeci şi cinci de cenţi pe oră. Şi putem să vorbim despre program. Ne vom descurca.

— Bine, nu mă aşteptam să fie atât de uşor. Ei bine, atunci aşa rămâne.

— Te întorci?

Dau din cap că da.

— Mă întorc.

— Porţia aia de chili a fost foarte rea. Am încercat să o mănânc, dar Lydia se prefăcea că vomită de fiecare dată când trecea pe lângă birou. Cred că glumea, dar totuşi.

— E destul de dezgustător.

Chicoteşte.

— Mă bucur să te am înapoi.

Se ridică şi mă conduce prin bucătărie până la ieşire. Trecem pe lângă Bo şi ochii lui ne urmăresc până la uşă.

— E în regulă dacă începi de luni?

— O să fiu aici.

Îmi întinde mâna şi i-o strâng.

Mă duc la maşină, cu privirea lui Bo pe urmele mele. Sentimentul pe care mi-l provoacă seamănă cu un val de lavă în pieptul meu, val care se întinde ca un răsărit.

PATRUZECI

I-am dat lui Alejandro cererea mea de demisie, iar privirea lui parca spunea, *Cum de ţi-a luat atât de mult?* Mi-a promis că voi fi mereu bine primită la Chili Bowl, în cazul în care vreau să revin şi m-a rugat să îi dau lui Ellen numărul lui de telefon. Am pus bucata de hârtie în buzunar şi am jurat să uit de ea. Eram plină de emoţii când i-am spus lui Mitch că mă întorc la Harpy's, dar el a ridicat din umeri şi a continuat să se joace pe calculator. Apoi, mi-am dat seama că nu are niciun motiv de supărare. Pentru prima dată, faptul că nu i-am spus despre mine şi Bo mi s-a părut a fi o minciună.

Prima mea seară înapoi la Harpy's e liniştită. Marcus mă bombardează cu întrebări interminabile, cum ar fi, „Cine e cel care găteşte

chili-ul?” sau „E adevărat că nu spălaţi oalele?”

Bo rămâne în bucătărie, dar jucăm din ochi un joc de „Prinde – mă dacă poţi” peste mesele încălzite. Când Bo e în pauză, Marcus se apleacă şi spune:

— A fost la un pas de a fi concediat la câteva săptămâni după ce ai plecat.

— Poftim?

Din ce am înţeles de la Ron, nu-şi permite să concedieze pe nimeni, aşa că nu pot să îmi imaginez ce ar fi putut să facă Bo atât de grav încât să fie concediat.

— Ron l-a pus pe Bo în faţă în timp ce el lucra în bucătărie, ceea ce a fost o idee proastă de la început, apoi au venit puştii ăia de la vechea lui şcoală, iar Bo a refuzat să îi servească. Le-a spus verde-n faţă că nu sunt bine veniţi aici. Tipii au făcut scandal. Chiar şi părinţii lor s-au plâns şi practic singurul mod în care Bo şi-a putut păstra jobul a fost ca Ron să-l ţină în bucătărie.

— Uau!

— Tipul e nebun. Simt că are doar două opţiuni: ori va omorî pe cineva, ori va deveni star de cinema. Nu e cale de mijloc pentru omul ăsta.

Îmi place asta la Bo. Ori eşti de partea lui, ori împotriva lui.

Marcus începe să pălăvrăgească despre diferitele şcoli, de care prietena lui, Tiffanie, e interesată şi cum el se va duce la orice facultate de stat aproape de orice şcoală alege ea. Nu prea

face pauze pentru a-mi pune întrebări sau pentru a-mi da timp să-i pun eu vreo întrebare, dar pare să-i placă să aibă pe cineva care să-l asculte, fără să-i facă morală despre cum nu ar trebui să-şi planifice viaţa în jurul unei fete. Nu ştiu. Poate că Tiffanie şi Marcus vor merge la facultate şi vor absolvi şi se vor căsători şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Dar eu nu vreau să rămân acea cârcotaşă cu care a lucrat la un fast-food şi care i-a plantat în minte o sămânţă de îndoială.

După curăţenie, îmi iau geanta din dulap şi găsesc acolo o acadea roşie. Încerc să nu zâmbesc în timp ce o strecor în geantă.

Bo nu spune nimic. Nici măcar nu mă priveşte. Dar în timp ce mergem cu toţii spre uşă, o desfac şi o pun în gură.

Are aromă de cireşe.

***

Când ajung acasă de la serviciu, o găsesc pe mama în genunchi, cu Lacey Sanders cocoţată pe un scaun, îmbrăcată într-o rochie de seară, şi pe Bekah Cotter pe canapeaua mea, butonându-şi telefonul.

— Bună, Gogoşică, spune mama, printre acele de siguranţă pe care le ţine între dinţi. Lacey, scumpo, cum ţi se pare lungimea asta? Nu poţi să-ţi pui tocuri mai înalte decât astea, auzi?

Lacey mestecă gumă şi face un balon.

— Am înţeles.

Multe lucruri se întâmplă în sezonul

concursului, dar mama să modifice rochii în mijlocul camerei noastre de zi nu e unul dintre ele. Mai este şi faptul că Bekah stă aici, la mine în casă. Şi uite aşa, creierul meu intră în stare de alertă maximă, ca într-unul dintre jocurile video ale lui Mitch. Litere roşii luminează deasupra capului lui Bekah. ŢINTĂ! ŢINTĂ!

Mă simt ciudat să urc în camera mea cât timp ele sunt aici, aşa că mă aşez pe canapea şi plescăi uşor din limbă, până când Riot iese din ascunzătoarea lui.

Bekah ridică capul din telefon şi se întoarce spre mine.

— Oh, bună! Lucrezi la Harpy's. Probabil că îl ştii pe Bo.

Nici măcar nu se simte ameninţată de mine, şi de ce ar fi?

Lacey se roteşte şi văd teroarea pe faţa mamei.

— Lacey, dragă, trebuie să stai nemişcată.

— Îmi pare rău, doamnă D.

Face încă un balon din glumă. Mă uit la uniforma mea.

— Ei bine, am lucrat pe timpul verii şi am început din nou astăzi. De ce?

Tonul meu e tăios, dar Bekah nu pare să îşi dea seama.

— E un ciudat, spune Lacey.

— E partenerul meu, spune Bekah. Pentru concurs. De fapt, încă nu l-am întrebat dacă vrea.

Dar o să fie. Cred.

— Hei, spune Lacey. O fi el tăcut, *al naibii de tăcut*, accentuează ea, dar cel puţin arată bine în costum. Poate te va lăsa să îi răsuceşti bastonul?

Aş putea să vărs. Pe pantofii ei.

— Fetelor! se strâmbă mama.

Bekah rânjeşte.

— Am fost la Sadie Hawkins împreună, îi explică mamei.

În ciuda protestelor lui, îl îndes pe Riot sub braţ şi mă ridic pentru a urca în dormitor.

— Drăguţă rochie, Lacey.

Stau pe pat, încă în uniformă şi compun mesaje pentru Ellen pe care nu i le voi trimite niciodată. Verific dacă am vreunul de la Tim pe care să nu îl şi văzut din greşeală. De fiecare dată când îl văd la şcoală, mă uit după vreun fel de privire complice, dar cel mai semnificativ lucru pe care l-a făcut a fost o înclinare a capului.

După o vreme, mama bate la uşă şi intră fără să aştepte permisiunea mea.

— Fac câteva modificări anul ăsta pentru nişte bani în plus.

Îşi scoate elasticul din păr şi îşi masează pielea capului.

— Ai fi putut să-mi spui.

Bekah Cotter. Pe canapeaua mea. Nu sunt în siguranţa nici măcar în propria mea casă. Dar apoi văd cearcănele adânci din jurul ochilor mamei.

— Îmi pare rău, îi spun.

Dă din cap.

— Ai ratat-o pe Ellen. A fost aici cu mama ei.

— A fost aici?

Ochii mi se umplu imediat de lacrimi care vor să se reverse.

— Doar ca să-şi potrivească tivul. O ştii pe fata asta. Poate să-şi cumpere o rochie de seară direct de pe umeraş şi să-i vină perfect.

— Da.

Nici măcar nu ştiu ce costum va avea la concurs. Sau care va fi proba ei de talent. Sau dacă a început pregătirea pentru numărul de deschidere.

— Apropo, ce se întâmplă cu voi două?

— Cu mine şi El? ridic din umeri. Doar o diferenţă de opinii, bănuiesc.

— O să-i daţi de cap. Eu şi Lucy făceam mereu aşa.

Intră mai mult în cameră şi se opreşte la marginea patului, încerc să-mi aduc aminte când am văzut-o ultima dată aici, dar nu-mi vine nimic în minte şi este ca una dintre acele amintiri pe care le crezi reale, dar nu e. Doar ai vrea să fie.

— Te-ai gândit la ţinutele pentru concurs?

— Ăăă, nu. Nu chiar, zic muşcându-mi pielea din jurul degetului mic. Mamă, ţi-e dor de ea?

— De cine?

Mă omoară faptul că nu s-a prins imediat.

— De Lucy.

— Luce, zice ea, şi se aude ca un oftat. Da.

Bineînţeles. Tot timpul.

Rămânem amândouă tăcute pentru un moment.

— În anul în care am câştigat a stat toată noaptea trează ca să îmi coasă paietele pe rochie. Am cumpărat-o dintr-un amanet. I-am spus că nimeni nu va observa câteva paiete lipsă, dar nici nu a vrut să audă, *Diferenţa între a pierde şi a câştiga se află în detalii*, mi-a spus.

Am atât de multe amintiri cu ele certându-se, încât uit uneori că, mai presus de toate, s-au iubit una pe alta.

Se ridică.

— Rochiile de la Cindy’s sunt destul de scumpe şi va trebui să dea comandă de una pentru tine, dar poate putem încropi ceva împreună.

Vreau să apreciez asta, că vrea să lase puţin la o parte calitatea de Miss Blue Bonnet ca să fie mama mea. Dar nu pare suficient.

— Uneori, îi spun, nu cred că îmi poate fi mai dor de Lucy decât îmi este deja, dar atunci intervine ceva, cum ar fi goana după o rochie, care îmi aduce aminte de toate lucrurile pe care nu le mai poate vedea.

Pentru prima dată după foarte mult timp, mama nu spune nimic. Nu mi-am dat niciodată seama cât de multe lipseau din relaţia noastră până când Lucy nu a mai fost aici să umple toate acele goluri. Acum am rămas doar noi două, bâjbâind în întuneric.

PATRUZECI ŞI UNU

E balul bobocilor, ceea ce înseamnă că şcoală nu se prea face. Orarul e plin de întruniri pregătitoare, concursuri şi tururi ale absolvenţilor. Când mă aşez pentru a doua oră lângă Mitch, văd un accesoriu imens cu panglici albastre, galbene şi albe, întins pe banca mea. Panglici lungi strălucitoare, dintr-un mănunchi de crizanteme artificiale şi lipite de ele sunt doi ursuleţi mici de pluş. Unul în echipament de fotbal şi celălalt într-o rochie roz şi cu o diademă pe cap. Panglicile sunt la fel ca mâncarea. Cele mai bune sunt cele făcute în casă.

— Oh, trag aer în piept de uimire.

— Nu-ţi place? mă întreabă Mitch.

El poartă o versiune mai mică a panglicii mele în jurul braţului. Are părul pieptănat cu grijă şi tricoul băgat în pantaloni.

— Mama poate să exagereze şi, ei bine, nu prea pot să…

Mă prăbuşesc în scaun.

— Nu, nu e vorba de asta, îl liniştesc. Îmi place la nebunie! Nimeni nu mi-a mai dat un astfel de accesoriu până acum. Mulţumesc. Serios.

— Dar?

Oftez.

— Trebuie să lucrez în seara asta.

Zâmbeşte, dar restul feţei lui se umple de

dezamăgire.

— Presupun că nu poţi să te învoieşti, nu-i aşa?

— Mi – aş dori să pot… chiar aş vrea. Dar abia m-am întors şi o să trebuiască să îmi iau liber şi pentru concurs.

Mă strânge de mână.

— E în regulă. Cel puţin mâine e Halloweenul.

Pentru un moment, atenţia îmi e distrasă de Ellen şi Callie, care intră în clasă, râzând de costumele pe care le-au plănuit pentru mâine seară. Uram să mă costumez cu ea. Încerca mereu să găsească nişte costume pereche pentru noi, oricât de mult se străduia, nu prea îi ieşea niciodată. Nici măcar nu se uită în direcţia mea.

Sunt multe lucruri pe care nu pot să mi le amintesc. Cum ar fi tabelul periodic al elementelor. Ziua de naştere a mamei. Sau cifrul dulapului de la serviciu.

Dar dacă există ceva ce nu pot uita, sunt cuvintele pe care ni le-am aruncat.

Poate am crescut şi nu ne mai potrivim una cu alta. Ne ţinem pe loc una pe alta. Pierd o mulţime de lucruri din cauza ta.

Urăsc asta. Detest că i se pare că îi este mult mai bine fără mine. De parcă aş fi o fată tristă şi grasă care se ţine după ea.

Ştiu că ar trebui să-mi cer scuze.

Dar poate că şi ea ar trebui să îşi ceară.

Port accesoriul toată ziua. E atât de mare,

încât trebuie să-l port în jurul gâtului. Hannah şi Amanda râd de mine. Millie crede că e adorabil. Dar la sfârşitul zilei mă doare gâtul şi umerii îmi sunt aplecaţi din cauza greutăţii.

* * *

De Halloween, Ron ne cere să purtăm costume pentru că asociaţia de părinţi şi profesori a şcolii generale ţine o petrecere de tipul „ne daţi ori nu ne daţi” în parcarea noastră. Aşa cum i-am spus lui Mitch la cea mai stânjenitoare primă întâlnire din toate timpurile, Halloweenul nu e pe gustul meu. În afară de petrecerile de la şcoală, mama nu m-a dus niciodată nicăieri de Halloween. Ei bine, de fapt m-a dus la „petrecerile sfinţilor” de la biserică, care sunt un fel de copii ale petrecerilor de Halloween. Dar ne puteam costuma doar în personaje biblice. Dacă eşti băiat, nu e aşa mare problemă, dar, dacă eşti fată, tot ce ai e Eva (cine vrea să-şi pună bikini din frunze?), Ester, Fecioara Maria sau o prostituată. În plus, tot arsenalul meu de costume constă în Betty, jumătate din setul Betty şi Wilma din Familia Flintstone, pe care eu şi El le-am purtat acum câţiva ani.

Ron e îmbrăcat în întregime ca Zorro, cu o sabie de plastic prinsă la şold.

— Ei bine, mi-am dat seama că niciunul dintre voi nu va veni costumat.

Pune o cutie de carton pe tejghea.

— Am împrumutat nişte pălării şi mărunţişuri de la departamentul de teatru al bisericii.

Marcus scoate nişte coarne de drăcuşor din cutie şi le inspectează.

— Ce sunt astea, rămăşiţele Casei de Groază de anul trecut?

Ron ia coarnele de drac din mâna lui şi le pune la loc în cutie.

— Hai să ne concentrăm pe lucrurile mai puţin controversate. Şi bomboanele sunt doar pentru copii. Nu pentru adolescenţi.

Iese la maşina de popcorn de pe alee, unde o să înmâneze gratis pungi de popcorn.

Bo alege pălăria de conductor de tren, cu dungi albe şi albastre, apoi se apleacă peste umărul meu şi ia o acadea din bolul cu bomboane. În ciuda cerinţei lui Ron, Marcus ia coarnele de drăcuşor, iar eu aleg bentiţa cu paiete şi cu o pană mare albă.

În afară de masa copiilor e destul de linişte. Sunt suficient de plictisită pentru a face curat în frigiderul angajaţilor. Când termin, îi găsesc pe Callie şi prietenul ei, Bryce, stând în faţa tejghelei. Bryce e îmbrăcat în blugi şi un tricou cu decolteu ca tunica lui Peter Pan, în timp ce Callie ar trebui să fie un fel de versiune denaturată a lui Wendy Darling, într-o cămaşă de noapte albastră sexy.

— Ce faci aici? Fiecare cuvânt îmi iese ca acidul.

— Uau, spune Callie. Temperamentul cuiva a atins cote maxime.

Clopoţelul de deasupra uşii sună şi situaţia

trece de la rea la şi mai rea. Ellen e îmbrăcată Tinkerbell şi, chiar în afară de faptul că e una dintre cele mai înalte fete pe care le cunosc, e perfectă. Tim e îmbrăcat ca Hook. Spre deosebire de Bryce, e dedicat costumului său.

Urăsc asta. Urăsc costumele lor menite să se potrivească. Şi urăsc modul în care Ellen arată de parcă o necinstesc prin simplul fapt că respirăm acelaşi aer.

Ochii lui Tim se măresc pentru o secundă, în timp ce Ellen priveşte în podea. Încerc să nu mă sufoc. El a făcut asta. El a făcut să se întâmple asta. Aş fi preferat să nu îi fi adus pe Callie şi Bryce, dar asta e şansa mea. Trebuie să profit de ea.

Ellen ridică privirea.

— Nu ştiam că mai lucrezi aici.

Asta e tot ce are de spus. După săptămânile astea de linişte, nu găseşte nicio replică mai bună.

— M-am întors.

În ciuda audienţei, momentul pare strict personal.

— Bună, Tim!

Înclină capul în direcţia mea şi nu face niciun alt gest pentru a mă băga în seamă. Vreau să îi spun că e un trădător, dar e evident de partea cui e…

— Să mergem, spune El.

— Asta e tot? nu am vorbit de săptămâni întregi şi asta e tot ce zici?

Pot să simt privirile lui Marcus şi Bo aţintite asupra noastră.

Callie se întoarce spre Ellen.

— Nu îi eşti datoare cu nimic.

Ochii lui El nu se clintesc.

— Mă descurc destul de bine fără tine, aşa că, da, cred că asta e.

Ies toţi patru şi, în acelaşi timp, Tim ridică din umeri în direcţia mea.

Marcus şi Bo ştiu că e mai bine să nu mă întrebe ce s-a întâmplat.

***

Marcus îşi petrece pauza în parcare, trecând de la o maşină la alta cu o pungă de hârtie de la Harpy's.

— Îmi place pana, spune Bo din bucătărie, arătând spre părul meu.

Am uitat că port chestia asta. Nu m-am putut gândi decât la Ellen. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. O parte din mine spera că vom rupe tăcerea cumva şi că totul va fi bine. Dar nu e. Îmi duc mâna la pană şi îi las vârful să îmi gâdile degetele.

— Da. Mersi.

— Mă bucur că te-ai întors.

Dau din cap. Şi eu mă bucur. Această colibă unsuroasă pare o doză de normalitate. La fel şi el. Mi-aş dori să nu fie adevărat. Dar este.

Îşi scoate pălăria de conductor şi şi-o rearanjează pe cap.

— Şi îmi pare rău că ai simţit că trebuie să pleci.

— E în regulă.

Aranjez şi rearanjez pungile pentru pachet înainte să întreb:

— Ţi-e dor de Holy Cross?

Zâmbeşte.

— De fapt mi-e dor de uniformă.

— Poftim? De ce?

— Nu ştiu. E destul de bine să nu trebuiască să te gândeşti la haine dimineaţa, îmi explică trecându-şi degetul mare peste buza de jos. Cred că nu sunt tocmai un tip matinal.

Să-l aud vorbind atât de mult după două luni de linişte e ca o furtună după secetă.

— Şi fratele meu o detestă, îşi muşcă pielea din jurul degetului mare. Dar e vina mea că a trebuit să plecăm de la HC.

Sunt pe punctul de a-l întreba de ce, când intră Marcus.

— Mamele astea nu glumesc cu bomboanele.

Obrajii mi se încălzesc, de parcă am fost prinşi sărutându-ne. La sfârşitul serii ieşim cu toţii şi ei doi râd de costumul de Zorro al lui Ron. Bo încă poartă pălăria de conductor şi nu mă pot uita la el fără să zâmbesc ca o idioată.

Afară, Mitch e rezemat de maşina mea.

E oribil că gândesc aşa, dar îmi displace că e aici. Sunt unul dintre acei oameni cărora nu le place să li se atingă mâncarea. Am nevoie ca

Mitch să stea în partea lui de farfurie.

— Hei, le spun lui Marcus şi lui BO. Ne vedem mai târziu. Mă întorc spre Mitch. Poate că e fizic imposibil, dar simt ochii lui Bo pe spatele meu ca pe o greutate.

— Ăăă, bună? Frumos costum.

Mitch e îmbrăcat ca Indiana Jones, în pantaloni kaki, o jachetă militară şi o pălărie cu borul mare.

— E duminică seara, explică el. E Halloween.

Râd.

— Ceea ce înseamnă că vreau să mă duc acasă.

Clatină din cap.

— Nu, nu. N-o să se întâmple aşa ceva. O să-ţi arăt de ce Halloweenul e atât de grozav. Să mergem. Urcă.

— Nu am costum.

Ridică din umeri.

— Eşti costumată într-o angajată la fast-food. Sau într-o asistentă medicală.

Sentimentele mele pentru el trec de la rece la cald şi înapoi. Nu-l vreau aici. Ba îl vreau aici. Mă sufocă, dar în acelaşi timp nu e suficient de aproape de mine. Simt cum mi se aşterne un zâmbet pe buze.

— Bine. Dovedeşte-mi că greşesc.

PATRUZECI ŞI DOI

În maşină, îi trimit mesaj mamei să-i spun că ajung mai târziu, dar găsesc alt mesaj pe care nu-l citisem.

BO: mă bucur că te-ai întors.

Îmi muşc buzele, până le fac să dispară, şi îmi las telefonul să cadă în suportul pentru pahare.

Mitch mă duce la Stonebridge, cel mai scump cartier din oraşul Clover. De fapt, nu cred că e atât de scump după standarde normale, dar e construit în ultimii zece ani şi e împrejmuit. Porţile sunt mereu deschise, dar nu contează.

După ce parcăm pe o stradă la întâmplare, îmi aruncă o faţă de pernă.

— Stai. Nu putem să mergem *cu ne daţi ori nu ne daţi* la ora asta.

— Nu e aşa târziu.

— E trecut de miezul nopţii.

— Ei bine, mergem, îmi zice Mitch, cu hotărâre. Am uitat ceva.

Aleargă înapoi la maşină, de unde se întoarce cu un bici maro înfăşurat pe mână.

— Îţi baţi joc de mine cu chestia aia?

— Ce? îmi face costumul mai autentic.

Mergem pe mijlocul străzii pentru o vreme şi căutăm case care încă mai au luminile aprinse.

Asfaltul e drept şi turnat dintr-o bucată, nici nu se compară cu acela peticit, de pe strada pe care am crescut eu. Toate casele sunt imense şi mătăhăloase, dar între ele nu vezi decât fâşii moi de gazon verde.

Când a început construcţia acestui loc, obişnuiam să vin aici cu mama şi Lucy o dată la câteva săptămâni. Priveam cum e construită fiecare casă şi cum sunt adăugate străzile, una după alta. Îmi aduc aminte că mă minunam la noile semne ale străzilor, ca la un teritoriu neexplorat, abia descoperit, în care noi eram printre primii vizitatori. Nu înţelegeam cât de mic e oraşul Clover, dar, pentru mine, aici locuiau oamenii la modă. Vedete de film, muzicieni, modele. Şi pe vremea aia mama încă era la modă pentru mine. Credeam că într-o zi şi noi trei ne vom muta într-o casă pompoasă.

Prima casă la care ne oprim e din cărămidă roşie cu un geam exterior imens şi un candelabru aprins vizibil din stradă. Mitch sună la uşă, iar eu stau pe jumătate ascunsă în spatele lui. E târziu şi oricine ar deschide nu va fi încântat să se trezească în toiul nopţii cu doi adolescenţi la uşă.

Niciun răspuns. Mitch sună din nou.

Încep să mă îndepărtez pe trotuar.

— Nu răspunde nimeni. Hai să mergem.

— Stai! mă opreşte Mitch.

Uşa se întredeschide şi dă la iveală o femeie în halat de baie, cu apă curgându-i pe gât şi părul acoperit cu un prosop. E prea bătrână pentru a-mi fi mamă, dar prea tânără pentru a-mi fi bunică.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mitch întinde faţa de pernă fără să ezite.

— Ne daţi ori nu ne daţi?

Femeia arată de parcă s-ar fi trezit într-un alt fus orar.

— Oh!

Se uită la încheietura mâinii să verifice ora, bănuiesc, dar nu e niciun ceas acolo.

— Sigur.

Închide uşa aproape complet, după care, câteva momente mai târziu, se întoarce cu un bol plin cu bomboane. Fără să ezite, răstoarnă jumătate de castron în sacul lui Mitch.

El mă împinge în faţă şi oricât de prostesc m-aş simţi, deschid şi eu faţa de pernă.

Femeia îmi pune restul de bomboane. Sigur se gândeşte că dacă doi elevi de liceu au curajul să bată la uşi după dulciuri la o oră atât de târzie, în cel mai drăguţ cartier din oraş, le meritǎm.

Doamna în halat de baie îşi mângâie stomacul.

— Oricum nu ar fi trebuit să le păstrez în casă.

Mitch îşi ridică pălăria.

— *Gracias, señorita*[7].

Înaintăm pe trotuar şi mă loveşte în umăr.

— Vezi? îmi spune. A fost amuzant.

Majoritatea caselor pe care le vizităm au reacţii asemănătoare cu ale doamnei în halat de baie, nu răspund sau opresc luminile când ne văd afară.

La o casă răspunde un bătrân în boxeri. Faţa îi e brăzdată de riduri atât de adânci, încât arată de parcă s-ar topi.

---

7 Mulţumesc, domnişoară (în limba spaniolă în text).

— Marş de aici, ai naibii huligani! strigă el.

— Ne daţi ori nu ne daţi? întreabă Mitch, peste lătratul unui câine ce se aude din spatele bătrânului.

— Oh, o să vă dau eu. Bărbatul deschide complet uşa pentru a da la iveală o puşcă de vânătoare. O să vă cotonogesc.

Mitch mă prinde de mână.

— Fugi, fugi, fugi!

Alergăm pe stradă şi cotim rapid, cu ecoul râsului înspăimântător al bărbatului în urma noastră.

Când suntem la o distanţă destul de mare, mă opresc cu mâinile sprijinite pe genunchi. Amândoi răsuflăm cu greu.

— Nemernicul ăla nebun, iau o gură mare de aer. Ar fi putut să ne omoare.

— Nu, mă linişteşte el. Voia doar să ne sperie.

Mă ridic şi îmi las muşchii spatelui să se întindă.

— Misiune îndeplinită.

Îmi cântăresc sacul cu bomboane, mult mai greu decât mă aşteptam vreodată să fie.

— Cred că e momentul să ne oprim.

Mitch ridică un deget şi se strâmbă puţin.

— Încă una. Te rog.

În lumina lunii arată diferit. Aproape misterios. Şi poate drăguţ. Îmi scapă un hohot de râs.

— O casă, atât, îi spun. Alege înţelept.

Se hotărăşte asupra unei case albe cu o potecă lungă care duce într-o fundătură.

Mitch sună la uşă şi după câteva minute, o femeie extenuată, îmbrăcată în trening şi cu o pălărie de vrăjitoare pe cap răspunde la uşă.

— Oh, scumpilor, începe ea, înainte ca Mitch să apuce să zică „ne daţi ori nu ne daţi”. Le-am terminat de ceva timp.

— Indiana Jones! strigă un puşti în costum de pirat, la câţiva paşi în urma ei.

E un costum făcut în casă. Din acelea confecţionate cu mare atenţie la detalii.

— E aşa de mişto!

Mitch se umflă în piept.

— E în regulă, îi spun doamnei. Doar ne prosteam. Ar trebui să mergem acasă.

Ne urează noapte bună.

Suntem la jumătatea drumului când îl auzim pe copil ţipând.

— Hei! Hei! Aşteptaţi!

Puştiul pirat aleargă spre noi cu un dovleac de plastic atârnat de mână. Se opreşte brusc în faţa noastră şi ne dă fiecăruia câte o bomboană.

— Îmi place costumul tău, îi spune lui Mitch.

— Mulţumesc, amice. Şi costumul tău de pirat e super mişto.

Mitch nu vorbeşte cu el de parcă e un copilaş. Pentru că pentru Mitch nu este. Pentru Mitch toată lumea este cineva.

Copilul fuge înapoi în casă, unde îl aşteaptă

mama lui în prag.

Stăm pe bordură cu bomboanele la picioare. E prima noapte din an în care se simte că toamna se apropie şi fiecare adiere de vânt îmi îngheaţă oasele sudiste.

— Ţi-am spus că Halloweenul e grozav! îmi spune.

Mă întind pe un petec de gazon al bogătaşilor (adevăratul gazon texan e sfărâmicios şi maroniu) dintre drum şi trotuar.

— A fost în regulă.

— Când m-a văzut, puştiul l-a văzut pe Indiana Jones. Nu a văzut un tip care a pierdut partidă după partidă la jocul de azi-noapte. Sau un tip care se joacă toată ziua pe calculator. Pentru el eram altcineva.

Se aşază lână mine.

— Dar nu simţi că te ascunzi de tine însuţi? mă întorc spre el; gazonul mă gâdilă pe obraz. Înţeleg că vrei să fugi de tine. Dar nu e cumva mai trist să te prefaci că eşti altcineva?

— Nu ştiu. Cred că e bine să fii cine vrei să fii până simţi că eşti oricine încerci să devii. Uneori, jumătate din lucru e deja făcut dacă reuşeşti să te prefaci că poţi să îl faci.

Se întoarce pe o parte şi îşi sprijină capul în cot.

— Ca atunci când am vorbit cu tine pentru prima dată. Eram îngrozit de tine. Încă mai sunt. Dar cu cât mă prefăceam mai mult că nu sunt, cu

atât o făceai mai puţin. Se opreşte. Cu atât mă înspăimântai mai puţin, asta vreau să spun.

Înţeleg ce vrea să spună deoarece cred că ăsta este acelaşi joc pe care l-am jucat şi eu toată viaţa mea. Nu ştiu când, dar acum mult timp am decis cine vreau să fiu. Şi de atunci am început să mă comport ca ea, oricine ar fi ea. Dar cred că prefăcătoria se destramă şi nu ştiu dacă îmi place persoana care se iveşte de dedesubt. Mi-aş dori să existe un fel de cuvinte magice, care să unească prăpastia dintre cine sunt şi cine îmi doresc să fiu. Pentru că zicala „prefă-te până reuşeşti” nu funcţionează în cazul meu.

— Ce e? mă întreabă.

Clatin din cap şi îmi acopăr gura cu mâinile.

— Te înspăimânt?

Gândul că poate fi adevărat mă face să mă simt prost, dar e şi destul de drăguţ. Să nu mai fiu eu cea care se sperie mereu de toată lumea.

Mitch îmi trage mâinile în jos, departe de faţă. Palmele lui sunt transpirate şi îmi dau seama cât de aproape este. Îi pot vedea porii de pe nas.

— Eu cred că lucrurile bune au mereu ceva înspăimântător în ele, concluzionează el.

Buzele lui le mângâie pe ale mele. Stau cât de nemişcată pot, în timp ce îşi trece braţul în jurul taliei mele. Nu ne sărutăm franţuzeşte, doar cu gurile deschise. Pot să-i simt frica şi exaltarea în mişcările tremurânde.

Dar nu sunt înspăimântată. Deloc. Şi atunci

ştiu că momentul ăsta e o minciună. Ştiu ce ar trebui să simt şi nu e acolo.

PATRUZECI ŞI TREI

A doua zi, casa noastră arată de parcă cineva ar fi aruncat o bombă înăuntru. Începe când mama se întoarce de la biserică şi decide să probeze rochia ei pentru concursul de frumuseţe.

— Gogoşică? strigă din dormitor. Iubito, mi s-a blocat fermoarul.

Urc agale scările. Mama a intrat în vechea ei rochie pentru concurs în fiecare an, de când a fost încoronată. Inclusiv în anul în care m-a născut pe mine. Din câte mi-a spus Lucy, casa se transformase în teren de distracţii Jazzercise şi a fost la limită, dar a reuşit.

Am văzut rochia asta: corsaj cu paiete de un verde spumă de mare şi fustă de sifon. Am văzut-o de atât de multe ori, încât nici măcar nu mi se mai pare frumoasă.

Din moment ce casa e aşa de veche, nu există la etaj un dormitor matrimonial, cu baie proprie. Avem o singură baie comună, la capătul holului. E ciudat să mă gândesc că dormitorul mamei şi al lui Lucy sunt aceleaşi în care au trăit toată viaţa lor. Mi le imaginez adolescente, trântindu-şi uşile una în faţa celeilalte sau furişându-se dintr-o cameră în alta. Am auzit o mulţime de lucruri despre viaţa lor împreună înainte de a mă naşte eu, dar uneori

mă întreb care sunt lucrurile pe care nu mi le-au spus. Mi-ar plăcea să umplu acele goluri.

Mă duc la capătul culoarului şi apuc mânerul de sticlă, apoi deschid uşa dormitorului.

Oh, la naiba!

Din prag pot să văd că nu fermoarul e problema. Ci distanţa de vreo cinci centimetri dintre bucăţile de material de pe spatele mamei.

Broboane de sudoare îi curg pe frunte, în timp ce îmi face semn să vin mai aproape.

Mă tot prefac că trag de fermoare un minut sau două, după care îi spun:

— Ăăă, mamă? Nu cred că fermoarul e problema.

Se întoarce şi se uită în oglindă peste umăr.

— Fir-ar să fie! ţipă ea.

OK, cred că mama a înjurat de două ori în toată viaţa ei. Şi doar o dată îmi pot aduce eu aminte.

— Desfă-l.

Fermoarul se desface cu uşurinţă.

Se aşază pe marginea patului, ţinând de partea din faţă a rochiei.

— Bine, deci va trebui să trec la slăbit şi să adaug nişte ore de bicicletă şi pilates.

Pronunţă pilates ca „pee-lates”, accentul i se simte din ce în ce mai mult şi mai pronunţat, iar cu fiecare cuvânt i se simte tot mai mult îngrijorarea.

— Cred că e un curs la Marylou’s la care pot

să mă duc mâine seară.

— Dar trebuie să mă duc la serviciu, îi amintesc. Am nevoie de maşină.

Se uită în sus la mine, cu sprâncenele ridicate, de parcă am fi într-o criză şi eu nu înţeleg gravitatea situaţiei.

— Ei bine, scumpo, va trebui să ne descurcăm. Continuă să iei maşina la şcoală şi eu o iau după-amiaza. Cele mai multe fete de vârsta ta nici măcar nu au maşini. Ne descurcăm cu ce avem. Nu ne plângem.

Nu mă obosesc să mă cert cu ea în privinţa asta.

***

Stau în vestiar şi ciugulesc din mărul pe care mi l-a dat mama când m-a adus la serviciu. Jur, când am coborât în parcare şi-a ţinut respiraţia, de parcă ar putea să mai depună câteva calorii dacă inspiră prea adânc lângă atât de multă grăsime procesată.

Ieri mă aşteptam la vreo veste de la Mitch. Un telefon sau ceva de genul ăsta, ca urmare a ceea ce s-a întâmplat între noi în noaptea de Halloween, pentru a ne asigura că totul e în regulă. Sau măcar un apel de la relaţii cu clienţii care să-mi evalueze satisfacţia. Dar nimic.

M-am trezit ieri dimineaţă şi a trebuit să mă conving că m-a sărutat cu adevărat. Nu a fost un sărut rău. Pur şi simplu a lipsit sentimentul că inima îmi iese din piept pe care îl aveam cu Bo.

Azi, totuşi, s-a comportat normal. Fără să aducă vorba despre *Sărut*. Începusem să cred că poate chiar a fost o altă persoană în seara aia, că a fost magia de Halloween. Dar vinovăţia şi regretul pe care le simt sunt mult prea reale.

Apoi, la sfârşitul zilei, când mergeam spre parcare, mi-a strâns ferm mâna într-a lui. A fost greu să nu simt că am sărit peste câteva etape undeva pe drum. Nu voiam să intru într-o altă relaţie care se bazează pe acţiune şi nu pe definiţie. Înainte să plec mi-a dat o carte mică, cu copertă cartonată, intitulată *Magia tinereţii şi tinereţea inimii.*

— Ţin minte că mi-ai spus că ai nevoie de o idee pentru proba de talent. Pentru concurs.

Îndes cartea în rucsac şi îi mulţumesc.

— E un mesaj înăuntru, îmi spune. Dar citeşte-l mai târziu.

***

Cineva bate la uşa vestiarului, chiar dacă e deschisă.

— Bună, spune Bo.

Zâmbesc involuntar.

— Bună.

— Voiam să mă asigur că ai ajuns în regulă acasă acum câteva seri.

Îşi frământă degetele, apoi îşi bagă mâinile în buzunare.

— A fost ciudat să te las cu tipul ăla, dar l-am recunoscut de la bal, îşi drege vocea. Cred că

sunteţi destul de apropiaţi, nu-i aşa?

Obrajii îmi ard.

— Oh, aşa este. Da, era Mitch.

Tuşeşte în pumn.

— Super.

Râd scurt.

— Super.

Se răsuceşte pe călcâie şi se întoarce în bucătărie.

Expir uşor printre buzele strânse. Cred că a fost cel mai monoton dialog din toate timpurile. Şi simt că iau foc.

După ce închidem, primul lucru pe care îl observ afară este lipsa maşinii mamei. O sun înainte să se închidă uşile.

— Da? vocea ei e grea de somn.

La naiba!

— Mamă?

— Oh, Gogoşică! o aud cum îşi ia cheile şi trânteşte uşa glisantă în urma ei.

— Sunt pe drum, iubito! Închide telefonul.

Marcus şi Bo mă privesc.

— Băieţi, mergeţi liniştiţi înainte, le spun.

Marcus arată cu capul spre locul unde Tiffanie îl aşteaptă în maşina ei.

— Vrei să te ducem noi?

— Mulţumesc, dar e pe drum.

Marcus şi Bo se uită unul la altul.

— O să aştept cu tine, spune Bo.

Marcus dă din cap spre Bo în semn de

mulţumire şi pleacă.

— Pot să aştept înăuntru, îi spun. Ron mai stă puţin aici.

— E în regulă, îşi caută cheile în buzunar. Hai să aşteptăm în maşina mea.

Îmi observă ezitarea pe chip.

— Doar stăm, mă asigură. O să ridic chiar şi cotiera.

Odată aşezaţi, Bo se ţine de cuvânt şi ridică cotiera între noi.

Stăm în linişte pentru o vreme şi ascultăm zgomotul de pe şoseaua din spatele nostru. Mirosul lui mă izbeşte: aromă de cireşe şi after-shave. Cred că am încetat să mai fiu atentă la el pe timpul verii, dar a trecut ceva timp de când am fost în camioneta lui. Nu prea înţeleg cum ceva te poate face să te simţi atât de comod şi în acelaşi timp atât de străin. Ca un déjà vu.

Mă întind şi schimb câteva posturi de radio. Bo nu comentează că preiau comanda.

— Acum, de câte ori aud vreo melodie de-a lui Dolly Parton mă gândesc la tine.

Stomacul mi se strânge şi râd nervos.

— Ei bine, din fericire pentru tine nu o mai dau atât de des la radio.

Vocea îmi sună mai abraziv decât am vrut. Dar mă bucur că am rămas în amintirile lui. Cu excepţia faptului că eu nu mă pot gândi la Dolly fără să le văd pe El şi pe Lucy. Şi asta nu pare corect.

— De ce Dolly? mă întreabă. Nu prea înţeleg. E aşa de… falsă.

— Sânii ei sunt falşi, da. Evident.

Desenez modele cu degetul pe cotieră şi îmi caut cuvintele potrivite.

— E acel gen de persoană care arată de parcă nu a avut niciodată o zi proastă. O consider ca un fel de guru al meu. Şi cred că muzica ei e bună. Dar *ea* e cea care o face bună. Cu părul ei umflat şi sânii ei falşi. Nu am văzut pe nimeni care să-şi trăiască viaţa pe care şi-a ales-o aşa cum face ea.

Mă studiază, dar nu spune nimic.

— E de parcă pentru ea în fiecare zi e Halloween, zic în timp ce în minte îmi apare costumul lui Mitch. Dar pentru Dolly, nu e vorba despre deghizare sau despre a te face să crezi că este ceva ce nu e. E viaţa ei. Şi este exact aşa cum a decis ea să fie.

Mă opresc, înainte să devin prea siropoasă.

— Ha!

Îşi încrucişează braţele la piept şi se lasă mai mult în scaun.

— Mereu m-am gândit la ea ca la un fel de personaj de desene animate. Dar poate că nu e.

Lumina de la Harpy’s de deasupra noastră se stinge şi lăsăm radioul să vorbească în locul nostru.

— Nu mai ai maşină? mă întreabă, după o vreme. Ce s-a întâmplat?

Îmi sprijin capul pe tetieră.

— Nu a mai pornit. Cam acum două luni, cred.

Aşa de puţin să fie? Mi se pare că a trecut o eternitate de când s-a întâmplat totul şi m-am înscris la concurs. Şi de când am pierdut-o pe Ellen.

— De atunci e în service. Nu îmi permit să o repar.

— Te înţeleg, îmi răspunde. Banii ar trebui să facă lucrurile mai uşoare, dar e mereu pe dos. Mi-aş dori să trăim într-un sistem bazat pe troc.

Cuvintele lui mă zguduie. Bo a învăţat la o şcoală particulară în ultimii ani şi asta înseamnă foarte mulţi bani cheltuiţi.

— Ce e? mă întreabă.

Clatin din cap.

— Nu. Haide. Spune-mi.

După un lung moment îi spun:

— Ei bine, mă gândeam că ai învăţat la Holy Cross. Înţeleg că vrei să fii drăguţ, dar nu cred că e corect să îmi zici că ştii cum e să fii falit.

— Uau! exclamă el. E o presupunere cam îndrăzneaţă.

Din spatele nostru, lumină de faruri se reflectă pe remorca maşinii.

— Mă rog. Tu ai vrut să-ţi spun. Noapte bună! Salut-o pe Bekah din partea mea.

Cobor din camionetă şi trântesc uşa în urma mea.

Bo coboară geamul.

— Doar ca să ştii, strigă în urma mea. Nu toţi cei care merg la şcoli particulare sunt bogaţi. Cu atât mai puţin băieţii săraci care ştiu să joace baschet.

Bo ridică geamul înainte să apuc să-i răspund ceva.

Obrajii îmi ard de jenă. Dar cel mai mult sunt derutată. De ce nu mi-a spus că a fost bursier?

Mama iese din maşină şi aleargă spre portiera din partea lui Bo. Mă uit de pe cealaltă parte a camionetei cum îi bate cu un deget în geam. Foloseşte vocea ei ascuţită, pe care o păstrează numai pentru comunicarea cu „bărbaţii”. Bo îi răspunde ceva şi toată faţa mamei se luminează. Îi atinge braţul şi îşi strânge cealaltă mână la piept.

— Să fii binecuvântat, Bo! o aud spunând.

Se îndreaptă spre maşina ei şi eu o urmez.

— Ăăă, mamă?

Urcăm în maşină şi spune:

— Îmi pare atât de rău, Will! Pee-latesul ăsta m-a dat gata şi am adormit imediat ce am ajuns acasă.

— E în regulă, mormăi, în timp ce întoarce pe stradă. Dar ce a fost toată discuţia aia de mai devreme?

— Colegul tău drăguţ. Bo? Parcă aşa a spus că îl cheamă, râde ea, şi continuă cu jumătate de gură. Băiatul ăla are aşa un maxilar, încât cred că ar putea să taie sticlă cu el.

— Mamă!

— I-am spus că ne descurcăm cum putem, împărţim maşina şi că apreciez faptul că a rămas cu tine să mă aştepte.

Virează, dar nu destul de brusc pentru ca semnalizatoarele să se oprească din clipit.

— Dar apoi a zis că lucraţi pe aceeaşi tură şi că te poate aduce el acasă de acum, în fiecare seară.

— Mamă! Şi tu i-ai spus că nu e nevoie, nu-i aşa?

Mă cuprinde panica. Clic. Clic. Clic. Semnalizatoarele sunt încă pornite.

— Păi, de ce aş face una ca asta? A fost foarte drăguţ să se ofere. Nu pot să stau în calea unei fapte bune.

Oftez. Adânc şi dramatic.

— Willowdean, îmi spune. Gata cu oftatul. Bucură-te de binecuvântările pe care le primeşti, continuă, parcând pe aleea noastră. În special de cele care artă bine.

— Te urăsc, îi spun, când cobor.

— Ei bine, eşti o mică ticăloasă, strigă în urma mea. Şi ai putea să-ţi aranjezi părul înainte de următoarea tură! Cine are părul bine coafat e cu un cap deasupra celorlalţi.

PATRUZECI ŞI PATRU

Soneria sună, începe ora de istorie universală şi abia apuc să intru pe uşă, că doamna Rubio o şi

închide în urma mea.

Mă opresc. Chiar acolo, în locul de lângă mine, în care de obicei stă Amanda, acum stă Bo. Creierul parcă mi se scurge prin urechi. Din spatele clasei, Amanda ridică din umeri şi murmură, *domnul Fund de Piersică nu a vrut să se mute.* Dau din mână pentru a-i spune că e în regulă. Dar chiar nu e pentru că nu înţeleg ce naiba se întâmplă!

Nu e obligatoriu să ne păstrăm aceleaşi locuri la ora de istorie universală, dar nimeni nu s-a mutat din prima zi, aşa că e o înţelegere tacită. Cunoscând-o pe Amanda, a avut loc o confruntare când l-a văzut aşezat pe locul ei, dar cineva trebuia să piardă. Şi acela nu a fost Bo.

Când mă aşez, zâmbeşte cumva cu jumătate de gură şi spune:

— Willowdean.

Şi asta e tot. E singurul cuvânt pe care mi-l spune toată ora.

Când sună clopoţelul, mă reped pe uşă cât de repede pot.

Mă întâlnesc cu Mitch în parcare şi faţa i se luminează, deoarece are impresia că rânjetul idiot de pe faţa mea e pentru el. *Nu,* vreau să-i spun. *Nu-mi zâmbi aşa de dulce. Nu merit.*

Ziua următoare, Bo e din nou în scaunul Amandei. Privesc cu colţul ochiului când îşi trece buricele degetelor peste bărbie. Vreau să-l ating. Pare inevitabil. El e un pol negativ, iar eu sunt un

pol pozitiv şi tot ce stă în calea noastră e o chestiune din timp.

Ca şi ieri, îmi spune numele la începutul orei, dar de data asta adaugă:

— Ne vedem diseară.

***

Am un roi de albine în stomac, în timp ce îl aud pe Bo fluierând în bucătărie. Bo mereu fluieră când crede că nu îl aude nimeni. Dar de obicei nu fredonează o anumită melodie, doar un amestec de sunete. Dar în seara asta buzele i se apropie şi fluieră Jolene" de Dolly Parton. Lucru care îmi transformă genunchii în gelatină.

Ron iese din birou şi îngână melodia alături de el, în timp ce înlocuieşte rola de hârtie din casa de marcat. Cu câteva minute înainte de închidere, Marcus se răsteşte:

— Dar alt cântec nu ştiţi?

Fluieratul se opreşte pentru un moment, cât timp Bo întoarce un burger. Burgerul aterizează sfârâind pe grătar, iar el începe să fluiere din nou.

Marcus ne priveşte curios când, la sfârşitul serii, ne îndreptăm amândoi spre camioneta lui Bo.

Mă urc în maşină exact când îi sună telefonul. Răspunde şi îl privesc ascultând un moment. Vena de pe gât i se umflă şi clatină din cap. Spune ceva printre dinţi şi închide înainte să se urce la volan.

— Cine era?

Îşi muşcă buza de jos pentru un moment.

— Fratele meu.

— Oh!

— Are nevoie să merg să îl iau după ce te duc pe tine.

Se uită fix la câmpul din spatele localului.

— Nu prea ne înţelegem.

Nu am fraţi, dar ştiu cum e să dai nas în nas cu cineva pe care îl vezi în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară.

— Îl invidiez uneori, continuă el. Nu a suferit atât de mult ca mine când a murit mama. Nu ştiu cât de adevărat e, dar uneori cred că eu am resimţit cea mai mare parte din şoc.

Dau din cap. Am cunoscut-o pe Lucy într-un fel în care mama nu a ştiut-o niciodată şi nu pot să nu simt că îmi e mai greu din cauza asta.

— Îmi pare rău, îi spun, în timp ce ne punem centurile.

E ca un cartof fierbinte pe care îl ţin de câteva zile în mână.

— Pentru ce ţi-am spus despre faptul că ai învăţat la o şcoală particulară.

Strânge de volan şi îşi întinde gâtul când dă cu spatele.

— E în regulă.

Stăm în tăcere la semafor până se face verde.

— Ce s-a întâmplat? Ai avut bursă, bănuiesc.

— Da.

Ador modul în care conduce, cu o mână pe partea de jos a volanului şi îşi foloseşte palma

pentru a-l învârti când virează, de parcă ar conduce o maşină din jocurile video sau ceva de genul ăsta.

— Fă la stânga pe strada Rowlett, îi spun.

— Eram în clasa a opta când unul din părinţii de la Holy Cross m-a văzut jucând. Nu vreau să spun că eram foarte bun, dar cred că eram. Dar nu ştiam asta pentru că nimeni nu dă nici doi bani pe baschet în oraşul ăsta.

— Cu excepţia celor de la Holy Cross, îl completez.

Holy Cross e prea mică pentru o echipă de fotbal, dar echipa lor de baschet mereu câştigă competiţia din district şi uneori chiar pe cea statală.

— Da, aşa că mai mulţi taţi s-au adunat şi au vorbit cu tata să mă lase să merg acolo. Dar nu ne permiteam. Nu după tot necazul care s-a întâmplat cu mama. Elevii de liceu nu pot primi burse pentru sport. Cel puţin nu potrivit asociaţiei sportive în care concurează şcoala. Au înfiinţat o bursă academică pentru mine. Şi pentru fratele meu. Tata a spus că nu mă lasă să mă duc dacă nu vine şi el.

— Dar ai spus că a trebuit să plecaţi din vina ta, corect? îi indic aleea mea, care e cu câteva case mai jos. Am ajuns, aici pe stânga.

— M-am accidentat la genunchi la sfârşitul sezonului, anul trecut. Nu aveam asigurare atunci, aşa că nu prea ştiu cum s-au achitat toate facturile

medicale. Mai mulţi taţi bogaţi au pus mână de la mână, presupun. Dar nu aveam să mai joc prea curând.

Maşina se opreşte în faţa casei mele. Mi-aş dori ca drumul până acasă să fie de trei ori mai lung.

— Dar aveai o bursă academică? Nu aveau cum să ţi-o retragă.

Îşi încrucişează braţele la piept.

— După accidentare m-am luat la bătaie cu un coleg de echipă. Collin, tipul care s-a tot perindat pe la Harpy’s vara asta.

— Din ce cauză?

Clatină din cap.

— Din aceeaşi cauză din care se ceartă toţi băieţii. O fată.

Aerul din camionetă devine brusc mai dens şi îl pot simţi până în măduva oaselor.

— Fata care era cu el?

— Amber. Am fost împreună timp de doi ani. Dar m-am purtat urât cu ea, oricum.

Vreau să-l întreb de ce crede asta, dar încă nu ştiu dacă vreau să aflu răspunsul.

— I-am rupt clavicula lui Collin. El mi-a spart nasul. Când am mers să ne înscriem pentru anul următor, mi-au spus că au rămas fără fonduri. Donatorul şi-a retras bursa. Şi acum fratele meu mai mic mă urăşte.

— Îi lipseşte şcoala?

Zâmbeşte.

— Da, puştiul ăsta era ca un rege acolo. Se întâlnea cu aceeaşi fată din clasa a şaptea. Cine face aşa ceva?

Clatină din cap, încă zâmbind. Văd ce nu spune cu voce tare: îşi iubeşte fratele mai mult decât ar trebui şi probabil ar juca cu genunchiul făcut praf dacă asta l-ar face fericit.

— E în clasa a noua acum. Schimbarea şcolii l-a afectat mai mult decât pe mine. Pentru că are cincisprezece ani şi totul e de rahat la cincisprezece ani, iar iubita lui s-a despărţit de el. A spus că nu vrea o relaţie la distanţă.

— Relaţie la distanţă?

— Da, locul ăla e cam la o distanţă de zece minute de mers pe jos de casa noastră.

— Uau!

Stau cu mâna deasupra mânerului portierei.

— Lasă-mă să te conduc la uşă, îmi spune.

— Nu, e în regulă.

El insistă.

— Serios.

— De fapt, folosim uşa din spate.

— De ce?

— Cea din faţă e blocată. E aşa de mult timp.

— De ce nu o reparaţi? mă întreabă.

— Nu ştiu. E unul dintre lucrurile acelea pe care nu apuci niciodată să le faci. Şi acum suntem atât de obişnuite cu asta, încât nu prea mai contează.

Buzele i se strâng, de parcă ar avea ceva de

spus, dar rămâne tăcut.

Ies din maşină şi ţin portiera deschisă o secundă, în timp ce un gând mi se formează în minte.

— De ce ai stat lângă mine în ultimele două zile? La ora de istorie universală. Poţi să vorbeşti cu mine la serviciu.

Face din nou acel gest, cel în care îşi trece degetele peste bărbie.

— Cred că prefer să vorbesc cu tine peste tot.

În spatele gardului, în curtea mea din spate, zâmbesc.

***

Îmi golesc conţinutul rucsacului pe pat, în speranţa că îmi voi termina măcar o parte din temele pentru acasă înainte să adorm. Prinsă între două caiete, cu coperta îndoită, este cartea despre cum să faci magie pe care mi-a dat-o Mitch. O strâng la piept şi mă las pe podea. De câteva zile am uitat complet de proba de talent, ba chiar şi de concursul de frumuseţe. Revenirea lui Bo în lumea mea, până şi în cel mai minuscul mod posibil, îmi transformă creierul în vid, într-un loc în care nimic altceva nu poate exista pentru că sunt consumată în întregime.

Dar nu vreau asta. Nu pot să vreau asta.

Căutând printre pagini, găsesc câteva trucuri, dar niciunul nu îmi atrage atenţia. Dintre file cade un bilet şi îl desfac.

Willy când eram mic, am trecut printr-o fază în care voiam să fiu magician şi purtam pelerine şi jobene peste tot.

Cred că ţi-ar prinde bine şi ţie puţină magie. - Mitch

Pun biletul la loc, printre paginile cărţii şi oftez. E ridicol. Eu să fac trucuri magice. Dar ce altceva aş putea să fac? Nu am un talent personal ca Bekah sau măcar un lucru pe care să îl şi făcut destul de mult timp, încât să îmi fie uşor să îl fac din nou.

Mă sprijin de pat cu cartea în poală şi încep să exersez paşii iluziei cu monede. Pare o resemnare. O oportunitate ratată. Dar nu cred că e greşit.

Încerc să canalizez scânteia de energie care m-a făcut să mă înscriu la concurs. Dar acel strop de magie nu mai este de găsit.

PATRUZECI ŞI CINCI

A doua zi, când o iau pe mama de la serviciu, are o husă de rochie pe braţ. Îşi ridică mâna când urcă în maşină.

— Înainte să spui ceva, ascultă-mă.

— Bine.

Dar nu îmi pot ascunde teama din voce.

— Debbie şi cu mine am vizitat câteva magazine ieftine în pauza de masă şi ştiam că încă nu ţi-ai luat o rochie. Şi, ei bine, rochia ta trebuie

să fie aprobată în câteva săptămâni, aşa că nu mai ai mult timp. Poate că nu îţi dai seama, dar nu poţi cumpăra prima rochie pe care o vezi. Nu aşa funcţionează treaba asta.

Ştiu că am nevoie de o rochie şi ştiu că trag de timp. Dar nu există o reţetă pentru dezastru mai clară decât atunci când îmi cumpăra mama haine. Am mai trecut prin asta. Am mai făcut-o. Şi încă mai avem cicatrice.

— E cam simplă, dar asta nu înseamnă că nu îi putem da o notă personală cu propriile noastre idei. Ca şi cum ar fi făcută la comandă.

Îmi promit că măcar o voi proba. O să las la o parte ideile preconcepute.

Mama mă îmbracă în camera ei, ca să mă pot vedea în oglinda mare. Uşa se închide în urma ei şi realizez cât de ciudat e că nu rămâne cu mine. Umblă tot timpul prin casă mai mult sau mai puţin îmbrăcată, căutând câte o şosetă rătăcită sau călcându-şi uniforma de asistentă. Nu e ca şi cum m-ar fi învăţat ce e aia modestie. Dar a venit un moment, cam pe când aveam unsprezece sau doisprezece ani, când mama nu a mai intrat cu mine în cabina de probă şi nu s-a mai spălat pe dinţi în timp ce eu făceam duş. Cred că încerca să îmi ofere nevoia de intimitate de care credea că am nevoie. Dar gândul care nu îmi dă pace e acela că nu vrea să îşi amintească de corpul pe care îl am.

Chiar dacă e adevărat sau nu, tot mă doare.

Trebuie să recunosc: rochia nu e oribilă. Este roşie, acea nuanţă perfectă de roşu pe care o au lacurile de unghii şi maşinile de lux, cu un decolteu adânc şi bretele care îmi cad intenţionat pe umeri. Umerii mei nu formează unghiuri drepte la capete, aşa cum am văzut la actriţe sau modele. În schimb, sunt lăsaţi şi aduşi în faţă, dar tot îmi place rochia.

Până când îi închei fermoarul.

Se încheie.

Dar asta nu înseamnă că îmi vine.

Iisuse! Faptul că sunt în stare să îmi trag fermoarul peste şolduri e o dovadă de inerţie sau doar puterea voinţei. Materialul se întinde la cusături şi ameninţă să se rupă numai dacă mă întorc să mă uit spre un scaun. Şi partea de sus e imensă. Îmi pot băga şi braţele înăuntru (în cazul în care mi se face frig sau ceva de genul ăsta).

— Gata, îi strig mamei. Intră!

Mama stă în spatele meu şi pot vedea ambele noastre reflexii în oglindă. O urmăresc cum îşi plimbă privirea peste mine şi buzele i se lasă în jos la colţuri, când vede materialul întins la maxim peste şoldurile mele.

Ochii ni se întâlnesc şi îşi revine. Gura i se destinde într-un zâmbet.

— Sigur o putem lărgi câţiva centimetri, îmi spune. Şi să o mai strâmtăm în partea de sus.

Vocea ei e prea ascuţită şi zâmbetul prea larg, dar nu-mi pasă. Pot ignora lucrurile astea. Pentru

că face un efort să mă accepte aşa cum sunt.

— Ce părere ai?

Trage materialul din partea de sus în spate şi îl strânge în pumn.

Aproape că îmi pot imagina cum ar arăta şi… îmi place ce văd.

— E bună. Nu o s-o port decât douăzeci de minute, nu-i aşa? O putem aranja.

***

Stau pe rândul al treilea în sala de spectacole a şcolii. Millie stă lângă mine şi citeşte un roman de dragoste, iar lângă ea e Amanda, al cărei picior se loveşte de podea de fiecare dată când bate darabana cu degetele pe coapsă.

Astăzi e ziua în care talentele noastre pentru concurs sunt aprobate. Tot ce am e un truc magic pe care l-am învăţat din cartea lui Mitch. Conform regulamentului talentul trebuie să fie prezentat într-un mod simplu, aşa că sper să fie suficient.

— Nu crezi că e politicos să rămâi să vezi probele de talente ale tuturor? întreabă Millie.

Hannah se aşază în scaunul de lângă mine, dar nu se oboseşte să răspundă.

Răbdarea pe care Millie i-o acordă lui Hannah dispare încet, iar asta îmi provoacă o bucurie ciudată. Mi-ar plăcea să o văd pe micuţa şi vesela Millie pierzându-şi controlul cu morocănoasa de Hannah.

Odată ce s-a aşezat toată lumea, mama îşi ţine discursul pompos şi ne informează că

vestimentaţia pentru numărul de talent trebuie aprobată odată cu restul garderobei.

— Surprizele, spune mama, sunt pentru public.

Prima e Bekah Cotter care, *ta-da!* îşi învârte bastonul ca o fiinţă supranaturală. De data asta, însă, numele lui Bo nu este lipit de fundul ei. Nu e corect cât de tare o detest. Mi-a adresat probabil douăzeci de cuvinte, dar gândul că Bo, în costum, o va însoţi la concurs mă transformă în acea versiune a mea care îmi face ochii să ardă.

Sunt cinci fete la rând care cântă melodii din musicalurile Mizerabilii şi Chicago. Numărul lui Karen Alvarez din Chicago este considerat prea sexy şi i se dă o săptămână să aleagă altă melodie. Coboară de pe scenă, ţinându-şi caietul cu versuri la piept. Îmi dau seama că se simte umilită, dar miroase a scandal şi îmi cam place.

— Amanda Lumbard? strigă Mallory Buckley.

Millie o bate pe spate pe Amanda, când aceasta se apleacă şi ia o geantă. Odată urcată pe scenă, observ că nu e încălţată cu pantofii ortopedici Frankenstein. Adică, or avea ei talpa mai groasă pe o parte, dar par mai atletici.

— Cred că nu e ceva foarte tradiţional, dar la asta mă pricep.

Vocea îi tremură puţin. Se apleacă şi deschide geanta de sport, de unde scoate o minge de fotbal. Fără vreo altă introducere, începe să joace mingea înainte şi înapoi de pe un genunchi pe altul. E

destul de uimitor. Loveşte mingea cu capul de câteva ori şi chiar o dă peste cap, dar mingea nu atinge nici măcar o dată podeaua.

Uite că face un lucru la care eu nici măcar nu pot visa cu cele două picioare de aceeaşi lungime ale mele. După încă câteva trucuri îşi pune mingea sub braţ, îşi ia geanta şi coboară de pe scenă.

Millie şi cu mine aplaudăm ca nebunele, iar restul sălii e liniştită în timp ce comitetul ia o decizie.

Le ia de două ori mai mult decât la oricine altcineva, dar mama spune în cele din urmă pe o voce neimpresionată:

— Ei bine, nu e ceva neobişnuit, dar merge.

— Deci trec mai departe? întreabă Amanda.

Mama dă din cap că da.

Amanda zâmbeşte entuziasmată, în timp ce se aşază la locul ei.

Urmează un monolog din *Mult zgomot pentru nimic*, care e de fapt destul de bun, dar din care juraţii nu vor înţelege nimic.

— Willowdean Dickson?

Mă întind spre rucsacul meu şi parcurg drumul spre scenă.

Când eram mică, îmi aduc aminte cum eram pe scenă la serbările şcolare. Din cauza luminilor puternice nu am putut niciodată să văd publicul şi asta a făcut totul suportabil pentru mine. Dar astăzi, sala de spectacole e luminată şi reflectoarele sunt stinse.

— Pot începe acum? întreb.

Încerc să nu număr fetele care stau în public pentru că dacă mă apuc, s-ar putea să nu mă mai opresc.

Doamna Clawson, care stă lângă mama, dă din cap.

Ţin o sticlă de plastic goală şi scot o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi din buzunar.

— Voi face un truc magic.

Faţa mamei nu se mişcă.

— Plănuiesc să fac şi alte trucuri, dar acesta este doar un exemplu.

Aştept să-mi spună cineva că e în regulă sau că nu ar trebui să-mi fac griji, dar în jurul meu e linişte.

Deci, pe scurt, aşa ar trebui să funcţioneze trucul ăsta: iau o sticlă goală de apă, pe care am tăiat-o şi i-am făcut o deschizătură. O să ţin sticla de apă pentru ca nimeni să nu vadă tăietura. După ce o scutur puţin şi bat în ea, ca să le arăt că e normală, iau o monedă şi o împing prin gaură. Hocus-pocus!

— Ţin în mâinile mele o sticlă de apă perfect normală, cea din care am băut azi-dimineaţă, când mi-am luat vitaminele.

Dacă îmi pot face vocea să sune ca a unui magician, poate nu îşi va da nimeni seama ce imitator prost sunt. Lovesc sticla de apă peste tot.

— O sticlă complet normală de apă.

Ridic moneda. Din rândul din faţă, mama

mijeşte ochii. Deschid capacul pentru a demonstra că nu o pot băga pe acolo. În sală nu se aude niciun zgomot. Oare din cauza asta magicienii spun mereu glume? Sau pun muzică plină de dramatism. Arăt din nou moneda înainte să o pun între degete, aşa cum spune în carte şi să o împing prin tăietura pe care am făcut-o în sticlă.

— Voilà! spun, ceea că ar putea fi drăguţ, cu excepţia faptului că a fost prea devreme.

Scutur sticla de apă, dar în afară de picăturile rămase de dimineaţă, e goală. Nu am verificat dacă am împins moneda prin partea corectă.

— Pe podea, strigă Callie, din rândul al treilea, unde stă lângă Ellen.

Ellen. Îşi muşcă buza.

Ea, în public. Talentul meu, inexistent. Sala complet luminată. Îmi pierd timpul cu concursul ăsta. Nu cred că asta şi-a imaginat Lucy când a păstrat formularul ăla vechi în camera ei. Şi e numai vina mea. Lacrimile stau să-mi cadă din colţurile ochilor, dar mă forţez să nu le dau drumul.

Mă uit în jos şi acolo, la picioarele mele, e moneda. Repede, mă aplec şi o ridic, apoi o bag pe cealaltă parte a sticlei.

Cel mai prost truc din istorie.

Singurele aplauze vin de la Millie. Normal.

— Încă învăţ, explic eu.

Stau la marginea scenei, în timp ce membrii juriului, inclusiv mama, vorbesc între ei. În cele

din urmă, mama spune:

— Aprobat.

Dar pe faţa ei se citeşte totul. E dezamăgită. Neimpresionată.

Mă strecor pe lângă Hannah şi Millie ca să ajung la scaunul meu.

— Slab număr, şopteşte Hannah.

— Oh, de parcă tu ai pregătit ceva mai bun, îi arunc.

— Hannah Pérez, strigă mama.

Hannah păşeşte apăsat pe scenă, în cizmele ei militărești prea mari.

Apoi, mulţumită puştiului din cabina de sunet, cântecul ei începe. E o piesă pe care îmi aduc aminte că am ascultat-o la pick-upul lui Lucy. *„Send in the Clowns”.* E acel gen de melodie care îţi pătrunde în oase şi te întristează dintr-un motiv pe care nu îl poţi identifica.

Vocea Hannei nici măcar nu e aşa bună, dar chiar cântă. Adică, de parcă ea l-a compus. Melodia creşte în intensitate, la fel face şi vocea ei. Nu o mai văd pe Hannah, cu faţa ei morocănoasă obişnuită, şi dinţii ei imenşi, şi hainele ei negre decolorate. Tot ce pot vedea e fata asta care interpretează o melodie înduioşătoare, pe care ea o înţelege chiar şi atunci când noi restul nu o facem.

Muzica se opreşte şi se face linişte pentru un moment, înainte ca fiecare persoană din sală să aplaude.

Când se opresc aplauzele, mama spune:

— Hannah, a fost încântător.

Şi o spune într-un fel care transmite: *Aşa se face, Gogoşică!*

Hannah încuviinţează din cap şi coboară câteva scări o dată. Nu spune mulţumesc. Doar îşi ridică rucsacul de la picioarele ei şi pleacă.

Rămân la toate numerele. Callie cântă melodia de la *Titanic* în limbajul semnelor, ceea ce, trebuie să recunosc, e surprinzător. Millie cântă *„Somewhere Over the Rainbow”* la xilofon, care nu e foarte impresionant, dar i se potriveşte. Şi Ellen dansează step pe muzică folclorică germană. A făcut parte dintr-o trupă de step până în clasa a şaptea şi acum se pricepe la fel de puţin la asta ca şi atunci.

Mă face să zâmbesc şi mă vede, dar nu mă bagă în seamă. Când termină, aplaud atât de tare, încât chiar şi mama se întoarce.

Merg acasă cu mama, iar când ajungem la stopul dinaintea casei noastre ea reduce volumul radioului şi spune:

— Aprobarea talentului e singura favoare pe care o primeşti din partea mea, expiră adânc, printre dinţi. Înţeleg că nu iei concursul ăsta în serios, dar poţi măcar să te prefaci că o faci.

Are dreptate. Nu e corect faţă de ea sau Amanda sau Millie sau Hannah. Când ajung acasă, primul lucru pe care îl fac e să mă aşez cu în faţa calculatorului cu Riot în poala mea şi să scriu un

e-mail. Subiectul mesajului este: SOS.

PATRUZECI ŞI ŞASE

La lumina zilei, Taverna nu pare mai mult decât o încăpere cu vopseaua cojită şi podelele lipicioase.

Lână mine, Hannah se balansează înainte şi înapoi pe tocuri de opt centimetri.

— Nu o să port aşa ceva la concurs.

Lee Wei ne-a aliniat pe toate pe scenă, cu tocuri înalte, în timp ce Dale, gardianul proprietar, stă la bar şi savurează o bere Tall Boy. E-mailul pe care i l-am trimis e cel mai sincer lucru pe care l-am făcut în ultimul timp. I-am spus că am găsit formularul vechi printre lucrurile lui Lucy şi i-am povestit despre Millie, Amanda şi Hannah. *Sunt prea implicată*, i-am mărturisit. *Şi nu mă voi face doar pe mine de râs, le voi trage şi pe fetele astea după mine. Avem nevoie de ajutor. Acel tip de ajutor pe care nu-l găseşti în Clover City.*

Pentru că adevărul este că habar nu avem ce facem. Nu ştim să mergem sau să pozăm sau să ne prezentăm. Nu vreau să mă duc acolo şi să fiu prima grasă care cade în fund şi bâjbâie să facă un truc magic. Nu sunt naivă. Ştiu că nu voi câştiga. Nici nu vreau să câştig. Dar vreau să mă urc pe scena aia şi să demonstrez că nu există niciun motiv pentru care să nu pot face asta.

De cealaltă parte a mea, Millie e surprinzător

de tăcută, cu genunchii lipiţi.

— Eşti în regulă? îi şoptesc.

Se concentrează la lumina de deasupra ei.

— Încerc să mă concentrez să nu cad.

— Îndoiţi-vă genunchii! strigă Lee.

Hannah arată cu degetul spre Amanda.

— Nu înţeleg de ce ea nu trebuie să poarte aceste aparate de tortură ghimpate.

Amanda zâmbeşte inocent.

— Hannah, spune Millie. Ştii că…

Lee ne întrerupe pe un ton care nu permite contrazicere.

— Pentru că viaţa nu e un râu şi nu ne scurgem cu toţii în aceeaşi direcţie.

Hannah îşi dă ochii peste cap.

— Şi, scumpo, adaugă Lee. Atitudinea ta are nevoie de o ajustare.

I-am rugat pe Lee şi Dale să-şi sacrifice după-amiaza de vineri şi iată-ne aici, gemând.

— Haideţi, fetelor!

— Hai să terminăm mai repede cu asta, spune Hannah.

Lee îşi drege vocea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l stăpâniţi este mersul. Mersul vă înnobilează. Pentru că, domnişoarelor, nimic din ce vă iese pe gură nu contează la fel de mult ca prima impresie. Totul ţine de cum se mişcă valurile mării, spuse unduindu-şi şoldurile de la dreapta la stânga.

O văd pe Millie cu colţul ochiului cum îşi

roade în permanenţă unghiile.

Lee ne spune să luăm loc, în timp ce ea ne arată exact ce vrea să zică, şi suspinăm toate când posterioarele noastre ating scaunele. Ea merge ţanţoş pe scenă şi tocurile ei scot un sunet distinct cu fiecare pas.

— Vedeţi cum merg, cu un picior în faţa celuilalt. Să vă prefaceţi că sunteţi la un test de alcoolemie.

— Sunt la liceu, grohăie Dale.

— Atunci ar trebui să ştie exact despre ce vorbesc, nu-i aşa, fetelor?

Singura dintre noi care dă din cap e Hannah.

— Aşa că prefaceţi-vă că mergeţi pe o linie galbenă. Şi fără paşii ăia mici. Pasul vostru ar trebui să fie la fel de mare ca antebraţul vostru, cel puţin.

Mai face un tur. Felul în care merge în capotul de mătase şi tocurile înalte, infinite, îl transformă dintr-un tip dolofan îmbrăcat ca o femeie într-o amazoană strălucitoare. Poate că asta îmi doresc să văd, dar totuşi mi-e greu.

— Nu vă puteţi pune toată greutatea pe toc. Nu e drept să faceţi săracele toculeţe să vă susţină toată greutatea. Distribuiţi-o pe întreaga talpă. Acum, una din voi vă încerca.

Ridic mâna. Pot face asta. Chiar pot să fac asta.

Dale fluieră.

Urc scările cu grijă.

Lee îmi întinde mâna şi mă conduce pe scenă.

— Pune-i fetei nişte muzică, Dale.

Inspir adânc. Nu recunosc melodia, dar este suficient pentru a mă face să ignor felul în care degetele de la picioare îmi stau strivite în pantofi şi cum gleznele par că mi-au luat foc. Primii paşi sunt lungi, cum a spus Lee, dar rari şi şovăitori. Are dreptate că trebuie să păşim pe toată talpa, de la degete la călcâi, cu un picior în faţa celuilalt. Îţi face şoldurile să se legene, fapt care îţi pune întregul corp în mişcare, ca o bicicletă în pantă. Dacă ai pornit, nu te mai poţi opri. Când mă întorc la capătul scenei, Dale fluieră din nou. Merg apăsat şi conştientă de faptul că dacă această sală ar fi plină, toate privirile ar fi la mine.

Lee mă aplaudă şi îşi înfăşoară braţele în jurul taliei mele. Capul ei e lipit de sânii mei şi pentru o fracţiune de secundă îmi aduc aminte că ea e un el. Îmi doresc ca fiecare zi din viaţa mea să fie la fel de absurdă. Vreau ca Lucy să vadă asta, să vadă că am unit punctele din viaţa ei fragmentată şi iată-mă.

O privesc pe Hannah mergând pe scenă şi nu cade o dată, ci de două ori. La jumătatea drumului înapoi, îşi scoate tocurile şi le aruncă în publicul care lipseşte. Şi în tot timpul ăsta râde, ceea ce nu pot spune că am avut ocazia să o văd făcând prea des.

Mersul lui Millie e măsurat şi precaut. Lee îi aduce aminte iar şi iar să îşi ţină privirea în faţă şi

nu la picioare. De câteva ori îşi ridică mâinile pentru echilibru, dar reuşeşte. Şi Amanda se simte atât de comod în pantofii proprii, încât abia mai are nevoie de instrucţiuni.

Înainte să plecăm acasă, stăm toate patru la bar, în timp ce Dale face cocktailuri fără alcool pentru noi şi nu chiar atât de fără alcool pentru Lee.

Lee ne povesteşte despre machiajul de scenă şi despre ce fel de haine fac impresie, până când ajunge să-şi sprijine capul pe bar de la atâtea cocktailuri.

— Mi – aş fi dorit să cunosc fete ca voi în liceu.

— De ce? întreabă Hannah. Îţi place când lumea râde de tine?

Lee clatină din cap.

— Nu. Nu, mi-aş dori să fi avut prieteni care să încerce să facă lucruri pe care se presupune că nu ar trebui să le facă. Îmi era atât de frică de mine la vârsta aia! Îmi era teamă că lucrurile măreţe pe care le visam atunci vor rămâne doar la stadiul de dorinţe.

Dale vine pe o parte a barului.

— Mai bine te duc acasă înainte să deschid în seara asta.

Lee se ridică.

— Cu timpul, a fost mai bine, ne spune. Uitaţi-vă la mine. Îmi trăiesc visul. Sunt îndrăgostită. Sunt fericită. Dar am aşteptat să mi se întâmple asta. Iar voi faceţi să se întâmple acum. Luptaţi

pentru asta.

Sorbim din băuturi pentru un moment. Nu spun nimic, dar cuvintele ei mă îmbărbătează. E ca şi cum aş reîncepe să folosesc un muşchi pe care am uitat că îl am.

— Mulţumim pentru ajutorul pe care ni l-aţi oferit astăzi, spune Amanda. Chiar dacă eu nu pot purta tocuri.

Cu ajutorul lui Dale, Lee se ridică de la bar.

— Copila mea, nu ai nevoie de tocuri. Eşti bătăioasă şi fără ele.

Vine spre noi şi ne sărută pe fiecare obraz. Millie se întinde să o îmbrăţişeze, iar Lee nu se trage înapoi. În timp ce Dale o urcă în maşină, ne strângem lucrurile şi ne urcăm în camioneta mamei Amandei.

Drumul spre casă e liniştit. Nici măcar Hannah nu are ceva de spus. Millie ne pune să ne oprim la magazin pentru a cumpăra o felicitare în semn de mulţumire. O semnăm toate, şi Millie promite că o va duce la poştă.

E ceva schimbat la noi. Pot să o simt. Nu e vorba de mers. Sau de trucurile de machiaj. Nu e ceva ce poţi eticheta sau imortaliza într-o poză, dar o simt aşa cum simţi o zi de naştere: nu e ceva ce poţi vedea, dar ceva ce intuieşti.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

— Gogoşică! Ai un musafir!

Mă grăbesc pe scări. Bo s-a oferit să mă ia, dar i-am spus în mod clar să-mi trimită un mesaj când ajunge în faţa clasei. Bănuiesc că nu e genul care să asculte ordine.

Seara trecută, când m-am dus la culcare, mi-a vibrat telefonul. Ar fi trebuit să ştiu, dar pentru o secundă am crezut că e Ellen.

BO: hei, vrei să învăţăm pentru testul la istorie universală în weekendul ăsta?

I-am răspuns că da, fără să mă gândesc măcar dacă ar trebui.

Acum Bo stă în bucătărie, lângă mama, care încă îşi bea cafeaua. Face un spectacol din a se întoarce cu spatele la el şi a-şi ridica sprâncenele spre mine.

— Mă duc la Bo să învăţ, mamă.

Obrajii îi sunt atât de roşii încât ai putea crede că e beată.

— Să fiţi cuminţi.

Bo deschide uşa şi aşteaptă să ies eu prima.

— Nu uita să vorbeşti cu tatăl tău, dragule! îi strigă lui Bo, cu o voce cântată.

Trecem de colţul dinspre alee.

— Despre ce era vorba? îl întreb.

— Ah, da, zice, arătând spre casa mea. Vorbeam despre uşa din faţă. Tata e lăcătuş. Dar repară şi uşi.

Mergem în linişte pentru o vreme.

— Mama e complet dusă. Îmi pare rău.

— Semănaţi.

Încerc să înghit, dar am gura uscată. Nimeni nu a mai spus vreodată asta despre mine şi mama. A fost mereu Lucy. *Semeni cu mătuşa ta.* Nu mi-e ruşine cu asta, dar îmi place ideea că arăt ca fiica mamei mele.

— La modul bun, explică el.

***

Ţinând cont de faptul că Bo mi-a spus că a avut bursă, mi-am imaginat că nu locuieşte într-un cartier nou, dar nu m-am aşteptat la asta. Casa lui, cu o peluză bine îngrijită, e pe o stradă cu acoperişuri lăsate, vopsea ciobită şi grădini netunse.

Bo parchează pe aleea plină de gropi.

— Aici stau.

Îl urmez pe alee până la uşa din faţă care are un semn pictat manual care spune: *Dacă nu vindeţi prăjituri, nu insistaţi, vă rog.*

Este cald în casa lui Bo, dar nu atât încât să devină inconfortabil. Are un etaj şi este considerabil mai mică decât a mea. Mobila e veche de cel puţin două decenii, dar se potriveşte. Mă întreb cum o fi pentru mama lui vitregă să locuiască în casa pe care a decorat-o mama lui biologică.

Locul miroase puternic a tămâie, fapt care nu se potriveşte deloc cu restul. Mă întreb dacă lui Bo i s-a părut că în casa mea miroase a ceva.

Nu ştiu unde mă aşteptam să locuiască Bo, dar nu aici.

— Dă-mi voie să te prezint mamei mele vitrege.

Îl urmez la mică distanţă de uşa din faţă, în locul unde arde tămâia, în bucătărie. Mama vitregă a lui Bo înjură maşina de făcut gheaţă din frigider. O baltă mică de apă cu mici bucăţi de gheaţă plutitoare i se strânge la picioare. Nu e la fel de aranjată ca atunci când am văzut-o la mall, dar e totuşi frumoasă într-un mod în care mama nu e. Într-un mod nearanjat. Fără manichiură şi machiaj şi fixativ.

— Loraine, spune Bo, ea e Willowdean.

Se întoarce cu un cuţit mare de friptură în mână.

— Oh! râde şi îşi lasă mâna să cadă pe lângă corp. Fata cu două nume. Îmi aduc aminte de tine.

Bo dă din cap.

Zâmbeşte şi mă îmbrăţişează cu o mână. Nu cu cea în care are cuţitul.

El tuşeşte.

— E totul în regulă cu aparatul de gheaţă?

Îşi ridică din nou cuţitul de parcă vrea să înjunghie ceva.

— Oh, doar a îngheţat înăuntru. Încerc să sparg din gheaţă ca să nu trebuiască să se ocupe tatăl tău de asta. A fost chemat la lucru în timpul micului dejun.

— Vom învăţa în camera mea, spune Bo.

Ochii lui Loraine se plimbă de la unul la altul. Mă aştept să spună ceva de genul: *Poate ar trebui*

să învăţaţi aici sau *Lasă uşa deschisă.* În schimb spune:

— Să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ceva.

Camera lui nu e murdară, doar locuită. Sunt urme de-ale lui la toate vârstele. Postere ale unor trupe de care sunt surprinsă că a auzit măcar, o minge de baschet cu câteva semnături pe biroul lui, un castron cu acadele roşii de toate felurile, unul din acele hamace de colţ, plin cu animale de pluş şi un tricou înrămat de la San Antonio Spurs.

Închide uşa în urma noastră şi cred că tot aerul respirabil din lume e sigilat în camera asta.

Stăm pe podea, pe perne, cu cărţile şi caietele de notiţe deschise în faţa noastră. La început vorbim despre ce ar putea să ne dea la examen, dar tot ce pot gândi e: BO-BO-BO-CAMERA-LUI-BO-EL-DOARME-AICI-BO-BO-BO-AICI-SE-DEZBRACĂ.

Deasupra capului lui Bo, prins de uşă, e un inel imens de chei.

— Care-i treaba cu inelul de chei? îl întreb.

Se uită peste umăr.

— Oh. E de la tata.

Se întoarce şi se sprijină de pat. Fac la fel.

— Am început să le colecţionez când eram mic. Tata mă convingea să îl ajut să-şi cureţe camioneta, spunându-mi că pot păstra orice cheie de rezervă pe care o găsesc. În mare parte sunt stricate sau sunt chei vechi de care oamenii nu mai aveau nevoie.

Mâinile noastre sunt întinse pe covor, cu degetele la mai puţin de doi centimetri distanţă.

— Încă îl ajuţi?

Clatină din cap.

— Lucrurile s-au schimbat când am început să merg la Holy Cross. Eram mereu ocupat cu baschetul. Şi cu prietenii, bănuiesc. Nu ştiu. Viaţa a început să pară prea importantă pentru cheile lui prosteşti. Ştii, când începi să ai planurile astea mari de viitor şi toată munca pe care o fac părinţii tăi începe să pară fără sens? Şi cred că mi-a fost şi ruşine cu el. Mă obişnuisem să-i văd pe taţii de la Holy Cross, în tricourile lor polo şi pantaloni kaki, apoi am început să îl rog pe tata să nu mai vină să mă ia cu duba.

Clatină din cap.

— Am fost un nesimţit. Încă sunt uneori.

— Cred că să-ţi fie ruşine cu părinţii tăi în copilărie e la fel de normal precum creşterea în înălţime.

Zâmbeşte.

— Adoram să îl urmăresc cum desfăcea lacăte. Doar cum stătea şi asculta lacătul, de parcă era melodia lui preferată. Şi apoi se deschidea.

— Nu ştiu dacă contează, dar nu cred că eşti un nesimţit. Nu în cea mai mare parte a timpului.

— Nu cu tata, spune. Cu fosta mea prietenă. Amber. M-am purtat oribil cu ea. Îşi dorea atât de mult să fie alături de mine! A fost la toate meciurile mele. Chiar şi la cele din deplasare. Şi

tot ce am făcut să-i mulţumesc a fost să o duc în săli de cinema întunecate, să ne facem de cap sau să ne ducem în camera tatălui ei pentru filme şi să ne uităm la baschet. Credeam că mă foloseşte pentru a obţine un fel de statut, aşa că am crezut că nu contează. Dar nu îi ofeream nimic din ce nu ar fi putut primi de la altcineva.

Gura mi se acreşte. Scenariul ăsta pare prea familiar. Şi nu e ceva ce vreau să-mi amintesc.

— Cu ce se ocupă Loraine?

Întregul corp i se îmbujorează şi îşi acoperă faţa cu mâinile, astfel încât abia îl pot vedea.

— Organizează petreceri romantice.

— Stai, încerc din greu să nu râd. Îmi pare rău. Ce ai spus?

Îşi lasă capul pe spate şi îl sprijină de pat.

— Petreceri romantice.

— Adică, din alea cu jucării sexuale?

Faţa i se înroşeşte şi mai tare.

— Mama lucrează la un azil de bătrâni, îi spun, încercând să-l salvez, chiar dacă obrajii lui îmbujoraţi sunt cei mai adorabili din lume.

Se întoarce cu faţa spre mine şi culoarea îi dispare.

— Credeam că e doamna cu concursul de frumuseţe.

— Este. Este doamna cu concursul de frumuseţe care şterge fundurile bătrânilor în timpul zilei.

— Uau, spune. Nu m-aş fi gândit.

Oftez.

— O viaţă plină de fast.

— Deci chiar te-ai înscris la concursul de frumuseţe?

— Da, încuviinţez din cap.

Toată lumea pare să aibă ceva de spus despre faptul că m-am înscris şi sunt sigură că Bo nu se deosebeşte cu nimic.

— Ei bine, mereu am crezut că sunt prosteşti, dar aceeaşi părere am avut-o şi despre Dolly Parton.

Zâmbesc.

— Răspuns corect.

— Dar mătuşa ta? mă întreabă. Cea care a murit, înghit în sec.

— Ea nu a lucrat. Avea pensie de handicap.

— Oh, deci era de aşteptat? Adică, asta nu înseamnă că e mai uşor. Am vrut să spun că…

— Nu, vocea mea e o şoaptă, dar mă aude. Nu ne aşteptam. Aşteaptă să continui.

— Era obeză. Nu ca mine. Avea peste două sute de kilograme. A avut un atac de cord. Dar a avut grijă de mine. Mi-a fost ca un al doilea părinte.

— Mi-aş dori să pot spune ceva mai bun decât „îmi pare rău”. Rămânem tăcuţi pentru câteva minute, privind umbrele create de pomii bătuţi de vânt prin draperiile de plastic.

— Cred că s-a bucurat când am pierdut bursa.

— De ce să se fi bucurat? îl întreb, ştiind fără

niciun dubiu despre cine este vorba.

Îşi încrucişează braţele la piept şi când o face, mâinile i se ating de ale mele. Fiecare lucru mic, mâini care ni se ating şi uşi închise, îmi provoacă un fior pe şira spinării.

— Nu vreau să spun cu adevărat fericit. Mai degrabă uşurat, îşi sprijină din nou capul de pat şi se uită la micile mingi de baschet care atârnă din tavan. Îmi imaginez că e ciudat să stai într-o cameră dedicată unui sport pe care nu-l mai poţi practica.

— Cred că eram pe drumul care mă putea duce departe de aici. Eram bun la baschet. Suficient de bun pentru a fi luat în vizor de facultăţile mici şi poate şi el a văzut asta. Dar nu trebuia să plec din oraşul Clover. Înainte de Holy Cross, trebuia să locuiesc aici şi să mor aici, lucrând cu tata.

Fiecare cuvânt îmi e familiar. Adevărul lui e adevărul meu. Acea versiune a viitorului din mintea mea în care stau aici pentru totdeauna. O privesc pe mama lucrând până în ziua în care moare. Şi apoi sunt doar eu şi casa aia cu uşa din faţă stricată, plină de materiale pentru concursul de frumuseţe şi discuri cu Dolly Parton. Bleah, ştiu. Dar, totuşi, e oarecum plăcut să ştii cum va arăta viaţa ta. Nicio surpriză nu a lucrat vreodată în favoarea mea.

— Nu-l învinovăţesc, continuă. E sentimentul că pleacă oamenii. E înspăimântător.

— Da, ştiu ce vrei să spui.

Cred că vorbim amândoi despre un alt fel de pierdere. Unul care nu poate fi reparat cu un bilet de avion.

Se aude o bătaie în uşă.

— Intră.

— Bună, fiule!

Tatăl lui Bo e o versiune mai scundă a lui Bo. Robust şi lat în umeri. Mă observă şi dă din cap.

— Tată, ea e Willowdean. Mergem la aceeaşi şcoală. Şi lucrează la Harpy's.

Mă ridic.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Larson.

Îmi face cu mâna.

— Spune-mi Billy, se întoarce spre Bo. Am nevoie de ajutor să schimb cauciucul camionetei, repede.

— Sigur, Bo se ridică şi îmi promite că se întoarce.

Stau acolo pentru un moment. În camera lui Bo Larson. Singură. Pe birou, lângă mingea de baschet semnată, sunt trei fotografii înrămate. În prima este el acum câţiva ani. Poartă uniforma de baschet de la Holy Cross şi are o minge de baschet sub braţ.

Pare mult mai copil cu părul tuns foarte scurt şi fără păr pe faţă, dar linia bicepşilor lui prefigurează ce se va întâmpla în următorii ani. Un Bo pe care îl cunosc astăzi. Următoarea e veche şi cam decolorată, de parcă a fost făcută cu

telefonul. E tatăl lui Bo, Bo şi fratele lui, Sammy. Bo nu pare să aibă mai mult de nouă ani. Cei trei sunt pe o plajă murdară, cu siguranţă o plajă din Texas, cu marea în spatele lor. Bo stă lângă tatăl lui, cu braţele încrucişate şi picioarele desfăcute larg. Domul Larson îl ţine pe Sammy deasupra capului ca pe o halteră. Ultima poză e cea de la nunta părinţilor lui. Şi acum înţeleg cu cine seamănă Bo la înălţime. Doamna Larson e cu cel puţin zece centimetri mai înaltă decât soţul ei. Poartă o rochie galben pal, până la genunchi, cu sandale aurii şi părul desfăcut. Poza surprinde o imagine autentică. Capul doamnei Larson e dat pe spate în timp ce râde, iar domnul Larson poartă rânjetul pe care l-am văzut de atâtea ori la Bo.

— Era frumoasă. Şi un Scorpion complet.

Mă întorc. Loraine stă în prag, zâmbind liniştit.

— Îmi pare rău, spun, dar fără să ştiu exact pentru ce. Aştept să se întoarcă Bo.

— Nu ai pentru ce să-ţi ceri scuze.

Îmi muşc buza un moment, înainte să o întreb:

— Ai cunoscut-o?

— Am văzut-o de câteva ori, dar, din ce am auzit, merita să o cunoşti.

Mă mai uit o dată la poză.

— Vino să bei ceai rece cu mine, îmi spune Loraine.

Cele mai multe femei din sud sunt foarte mândre de ceaiul lor şi transmit reţetele din

generaţie în generaţie. Dar Loraine nu face parte dintre ele. Ea foloseşte granule pentru ceai instant. Pentru mama, să foloseşti granule de ceai e aproape la fel de rău ca posibilitatea de a fi lăsat în urmă în momentul Judecăţii de Apoi.

— Vrei lămâie? mă întreabă.

— Da, ar fi grozav.

Storc două felii de lămâie înainte să sorb o gură. *Delicios.* Ca lasagna congelată. Oriunde ar fi mama, probabil că a leşinat.

Loraine se aşază în faţa mea, cu un pahar de ceai în mână. E una dintre acele persoane care ar putea avea douăzeci şi cinci sau patruzeci şi cinci de ani şi n-ai putea să-ţi dai seama.

— Ce zodie eşti, Willowdean?

— Scuze?

— Semnul tău zodiacal? Din astrologie?

— Ei bine, păi, nu ştiu, potrivit mamei, astrologia e la doi paşi de posesia demonică. Nu m-a prea interesat.

Clatină din cap şi oftează.

— Nu înţeleg cum poţi să treci prin viaţă fără să-ţi ştii zodia. Când e ziua ta de naştere?

— Pe douăzeci şi unu august.

— Ah, spune. Leu, dar la limită.

Mă aplec.

— Ce înseamnă? învăţ o limbă nouă.

— Tu, draga mea, eşti leu.

O spune cu atâta dramatism, dar pentru mine nu are niciun sens. Oftează. Eşti regele junglei,

baby. Încrederea întruchipată.

Mda, asta e o mare minciună.

Dă din deget la mine.

— Stai, că nu am terminat. Mai e. Eşti o zodie de foc. îţi plac lucrurile în stil mare, dar şi suferi mult. Dar nu laşi întotdeauna să se vadă durerea pentru că e o vulnerabilitate. Tu eşti soarele. Mereu prezent. Chiar şi când nu te putem vedea.

Crede atât de mult în asta, încât e greu să nu o iei în serios. Şi îmi place ideea că sunt ceea ce sunt pentru că aşa a fost menit să fie.

— Dar…

Acum urmează partea nasoală.

— … ai nevoie şi de aprobare. Şi acest defect e destul de mare încât să te oprească. E important să ne amintim că în ciuda zodiilor noastre, noi ne construim destinul.

E greu să nu observ cât de adevărate sunt cuvintele ei.

— De unde ştii toate lucrurile astea?

— Fiecare are religia lui, nu-i aşa? ridică din umeri. Chiar dacă religia lui nu e o religie în adevăratul sens al cuvântului.

— Tu ce zodie eşti?

Zâmbeşte.

— Săgetător, dar ce e cu adevărat interesant e relaţia zodiei lui Bo cu a ta.

M-a acaparat complet. Are întreaga mea atenţie. Şi o ştie.

— Bo e vărsător. La fel ca tatăl lui. Detaşat şi

visător, dar cu o inimă bună.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că dau din cap.

— Potrivit stelelor, voi doi sunteţi o pereche pe cinste.

Soarbe din ceai şi îmi face cu ochiul.

Ştiu că pereche poate însemna orice. Prieteni, membri ai unui grup, parteneri. Dar asta nu-mi opreşte obrajii din a se încinge precum soarele.

Mă atinge pe genunchi.

— Oh, draga mea, eşti bine?

Dau din cap puţin prea repede.

— Poţi să îmi spui unde e baia? Faţa mea a luat foc.

Sprâncenele ei se unesc de grijă.

— Două uşi la stânga de la camera lui Bo.

Mă ridic, mă întorc cu spatele la ea în timp ce stau pe pragul dintre bucătărie şi sufragerie.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, îi spun.

Aud uşa garajului deschizându-se.

— Eşti mereu binevenită să stăm de vorbă.

La baie îmi dau cu apă pe faţă de câteva ori. Vreau să mă trezesc în fiecare zi, ca în filmul acela, *Ziua cârtiţei*, şi să retrăiesc ziua asta iar şi iar.

Totuşi, aici, singură, mi-e greu să nu mă întreb dacă a adus-o vreodată pe Bekah la el acasă. Sau dacă Amber s-a înţeles cu mama lui vitregă la fel de bine cum cred că mă înţeleg eu.

Bo mă aşteaptă în camera lui. Şi-a schimbat tricoul şi a mutat cărţile şi caietele în pat. În PATUL. LUI.

Dar uşa e deschisă şi asta mă face să mă simt puţin uşurată. Pentru că nu înţeleg cum naiba funcţionează lumea aşa. Cum pot oamenii să facă plinul sau să plătească facturile sau să se lege la şireturi când sunt îndrăgostiţi? Sau ar putea să fie îndrăgostiţi. Sau sunt îndrăgostiţi. Sau între cele două.

Telefonul îmi vibrează în buzunar.

MITCH: ce faci în seara asta? vrei să ieşim la nişte tacos? să vedem un film?

Ies din aplicaţia de mesaje.

— Cine era? întreabă Bo.

— Nimeni, îi răspund. Doar mama.

Învăţăm timp de câteva ore, până când vine vremea să aprindă lampa de lângă pat. Suntem amândoi amorţiţi de la statul în fund, afundaţi între perne, printre o mare de hârtii.

Când mă duce acasă, mă simt dependentă de confortul pe care mă face să-l simt când sunt cu el. Toată ziua am fost eu însămi. Nu o fiică sau o nepoată sau o fată grasă. Doar Willowdean. Sentimentul ăsta mă face să-mi fie dor de Ellen. Dar m-am săturat de oamenii care mă fac să mă simt aşa. Sunt gata să mă simt şi singură aşa.

— Îmi place Loraine, îi spun.

— Are un mod de a face oamenii să o placă. Infecţios, spune tata. Am încercat din greu să nu o

plac. Dar cu cât încercam mai mult, cu atât voiam şi mai mult să o plac. Nu încearcă să fie mama mea. Nu cum ar încerca altele. E altceva pentru mine. Nu o prietenă, dar nici mamă. Nu ştiu.

Şi asta, chiar acest amestec de cuvinte, exact asta este ceea ce simt eu pentru Lucy. Dar nu există un termen real pentru acest lucru şi uneori cred că asta face pierderea ei mult mai dureroasă.

Parchează în faţa casei mele.

— Aşadar, aşa îţi petreci de obicei sâmbăta, înveţi acasă?

Vreau să ştiu totul despre fiecare minut din viaţa lui.

— Da. Dacă nu are tata nevoie de mine.

— Dar duminica?

Suntem liberi în fiecare duminică, aşa că asta este singura zi în care Bo reprezintă un mister total pentru mine.

— Merg la biserică. La liturghie. Merg la liturghie.

— Stai, chiar eşti catolic?

Desenează cu degetul modele pe volan.

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

Lumina stradală se reflectă în medalionul de argint care i se iveşte de sub guler.

— Antrenorul ne punea mereu să mergem la slujbă în timpul sezonului de fotbal şi cred că m-am obişnuit.

— Ce obicei sănătos!

Buzele i se ridică într-un zâmbet inegal.

— Îmi place tradiţionalismul din asta.

— Merge şi familia ta?

Râde.

— Nicio şansă.

Liniştea străzii se strecoară prin crăpăturile maşinii lui.

— Mai bine m-aş duce, şoptesc.

Se apleacă în faţă, îşi duce mâinile după urechile mele şi mă trage spre el. Buzele ni se ating atât de uşor, încât mă gâdilă. Dar nu e tocmai un sărut.

— Vreau să te sărut. Vreau să te sărut chiar acum.

Cuvintele lui îmi curg pe buze.

— Dar de data asta nu mai vreau să o dau în bară.

Am atât de multe întrebări, dar cred că am obţinut destule răspunsuri azi.

Îşi coboară mâinile, lăsându-şi degetele să-mi mângâie obrajii.

— Vino mâine cu mine la slujbă, îmi muşc buza.

— OK.

PATRUZECI ŞI OPT

În minutul în care intru, realitatea se prăbuşeşte în jurul meu. Mama lucrează la rochia mea şi se uită la un film pe Lifetime cu sonorul dat

prea tare.

Vreau mai mult ca orice să o sun pe El şi să-i povestesc de-a fir a păr ce s-a întâmplat în ultimele două zile. Lee Wei, Dale, Bo, Loraine. Totul. Mă aşez pe un scaun la masa din bucătărie şi caut în telefon până găsesc ultimele mesaje pe care ni le-am trimis acum aproape două luni. Apăs pe *scrie.*

EU: Mi-am petrecut ziua acasă la Bo Şcoală Privată. Mă place mult. Am vorbit despre tot şi nimic. Aproape m-a sărutat şi a fost cel mai uimitor aproape sărut din viaţa mea. Încerc să nu mă gândesc la Mitch. I-am ignorat mesajele tot weekendul. Cum poate o zi atât de incredibilă să mă facă să mă simt atât de dezgustătoare? Mi-e dor de Lucy. Şi îmi e al naibii de dor de tine. Îmi cer scuze. Îmi cer scuze pentru tot ce am făcut greşit vreodată. O scuză lungă, cât să încapă pe o pătură.

Mă holbez la cuvinte, întrebându-mă ce se va întâmpla dacă apăs pe *trimite.* Apăs pe *şterge*, pentru că teama că nu va răspunde e prea mare pentru a risca.

***

Bo îmi trimite un mesaj când ajunge în faţa casei, ceea ce e sincronizare perfectă, pentru că mama intră la duş.

— Mă întorc mai târziu! îi strig.

Dacă întreabă unde mă duc, nu am cum să o

aud din cauza apei.

Nici măcar nu încerc să ascund că mă duc undeva cu Bo. E vorba de faptul că mă duc la biserică cu Bo. Mama ar prefera să nu mă duc deloc la biserică decât să mă duc la o biserică catolică. Ceea ce nu are niciun sens din punctul meu de vedere. Catolici, protestanţi, creştini, baptişti... Toţi cred în acelaşi Dumnezeu, părerea mea. Au doar moduri diferite de a o spune. Cred că noi suntem baptişti. Adică mama se duce la biserica Primul Baptist din Clover. Şi eu tot acolo mă duc de sărbători.

Bo, în pantaloni kaki călcaţi şi tricou polo negru, mă aşteaptă sprijinit de portiera din dreapta. Mă simt îmbrăcată puţin nepotrivit în rochia mea neagră, cea pe care am purtat-o la înmormântarea lui Lucy, dar e singura ţinută pentru biserică pe care o am.

Îmi deschide uşa şi tot drumul până acolo ne ţinem mâinile pe bancheta dintre noi. Nu ni se ating decât degetele mici şi simt o scânteie pe punctul de a se transforma în flacără.

Nu am fost niciodată într-o biserică catolică. Îmi imaginez că toate sunt clădiri vechi cu turle, vitralii şi acele bănci pentru îngenuncheat pe care le vezi în filme.

Holy Cross e mai nouă, totuşi. Tot are rânduri cu bănci şi vitralii. E mai linişte decât în biserica mamei. E mult mai paşnică. Nu e nimeni plin de zel care să te întâmpine sau profesori bârfitori de

duminică.

E drăguţ.

De fiecare parte a altarului sunt candele, dar niciuna nu e aprinsă.

— Pentru ce sunt? îl întreb în şoaptă pe Bo, după ce găsim un loc liber în mijlocul bisericii.

— Ar trebui să laşi un dolar sau ceva în cutia de colectare şi să aprinzi o candelă în memoria cuiva. Şi să spui o rugăciune dacă vrei.

Slujba începe, şi după câteva anunţuri şi ceva cântece de slavă, cutia de colectare trece de la unul la altul. Bo scoate o hârtie de zece dolari mototolită din portofel şi o lasă pe farfurie înainte să o dea mai departe. Părintele Mike îşi ţine predica. Cred că mă aşteptam să fie în latină sau ceva de genul ăsta, dar nu e, e în engleză. Fiecare cuvânt e măsurat. Totul seamănă cu o ceremonie, ca atunci când am fost cercetaş şi am trecut de la Margaretă la Negresă.

După slujbă, îl urmez pe Bo la candele, unde s-au mai adunat câţiva oameni. Pune nişte dolari în cutia închisă şi îmi dă un chibrit, ca să aprind o candelă de la una mai mare. Aprindem amândoi câte una. Niciunul dintre noi nu spune pentru cine e candela, dar nici nu trebuie.

Îmi imaginez cum ar fi să fac asta în fiecare duminică cu Bo. Chiar dacă nu ştiu dacă e ceva în care cred, e frumos să fac parte din asta. Cu el.

Ieşim afară spre parcare, unde au loc discuţii între enoriaşi. Bo face cu mâna unor oameni.

Arată spre un bărbat cu un blazer bleumarin şi pantaloni kaki.

— Ele antrenorul meu.

Mi se rupe inima să-l aud vorbind despre acest bărbat la timpul prezent, de parcă încă îi e antrenor.

— Bo! îmi ia un moment să-l recunosc, dar e Collin. Acelaşi tip care l-a vizitat pe Bo la Harpy's. Aleargă spre noi.

— Hei, spune, arătând spre mine. Te recunosc.

Simt cum dau înapoi.

Bo întinde braţul şi cei doi îşi strâng cu putere mâinile. Nu mai e nicio urmă din acea tensiune care izvora din Bo ultima dată când s-au văzut.

— Ce mai faci? întreabă Collin.

Bo ridică din umeri.

— Muncă. Şcoală.

Câţiva alţi băieţi din echipă se apropie. Mă simt ca elefantul din cameră – sau din parcare. Atât la propriu, cât şi la figurat.

El dă mâna cu toţi.

Îl întreabă de şcoală şi despre genunchi şi dacă face vreun fel de terapie pentru a se întoarce pe teren. Umerii mi se lasă puţin şi încep să mă simt invizibilă.

Atunci Collin arată spre mine şi spune:

— Şi cum stă treaba? E prietena ta acum?

Bo se uită la mine şi zice:

— Ea e Willowdean, se întoarce din nou spre prietenii lui. Şi lucrez la asta.

Apoi mă ia de mână. Mă ţine de mână. Chiar acolo, în faţa tuturor. Sunt în părţi egale extaziată şi îngrozită.

Câţiva din prietenii lui fluieră când el le spune *la revedere* şi ne îndreptăm spre camioneta lui. Ţinându-ne de mână.

Stăm în maşina lui, aşteptând în coloană să ieşim din parcare.

— Cea fost asta?

Îşi trece degetele peste bărbie.

— Ţi-am spus că vreau să o fac corect de data asta. Şi nu vreau să te mai ţin ascunsă. Nu am vrut niciodată să te simţi ca un secret. Eram… nu ştiu. Uneori ţi se întâmplă lucruri bune în cel mai prost moment cu putinţă. Eşti un lucru bun, Willowdean.

— Dar Bekah?

— Ce-i cu ea?

— Nu sunteţi împreună?

Pufneşte în râs.

— Nicidecum. Am ieşit de câteva ori, face o pauză. Bine. Bănuiesc că am fost oarecum împreună. Dar încercam să merg mai departe. Sau să te fac geloasă. Nu ştiu. Şi nu mă aşteptam să treci aşa repede la fotbalistul ăla fără minte, aşa că bănuiesc că eu am fost cel gelos.

— Mitch. Numele lui e Mitch. Nu e aşa cum spui tu. E prietenul meu.

Tace pentru câteva clipe.

— Şi nu e mai mult decât un prieten?

— Nu, îi răspund, de parcă aş fi şocată de idee.

Îi simt privirea aţintită asupra mea.

— Nu ştiu.

Dumnezeule. Normal că suntem mai mult decât prieteni. Cel puţin, pentru el suntem. Şi poate, uneori, şi pentru mine.

— Practic, nu suntem. Dar el vrea mai mult.

— Dar tu vrei mai mult? mă întreabă. Cu el?

— Eu… nu ştiu. De cele mai multe ori, nu. Dar nu prea i-am spus asta, învârt o şuviţă de păr pe deget. Dar tu şi Bekah? Clatin din cap. Nu va fi niciodată momentul potrivit pentru noi, Bo.

— Încă nu i-am spus lui Bekah că suntem împreună, dacă asta întrebi.

— Şi ce ai de gând? Să o laşi să aştepte?

— Păi nu e ca şi cum am fi împreună.

— Ei bine, nici noi nu am fost, îi spun.

Trăgând de volan, întoarce într-o alee la întâmplare şi parchează maşina.

Îşi desface centura şi vine spre mine.

— Vreau mai mult, îmi spune. Cu tine vreau mai mult. Vreau să ne ţinem de mână în public. Vreau să te duc acasă de la serviciu şi să te sărut de noapte bună. Şi să vorbim la telefon atât de mult încât să adormim.

Îmi muşc buza pentru a o opri din tremurat. Sunt atât de multe motive pentru care noi doi suntem o idee proastă! Avem un trecut, cea mai bună dovadă de bună-credinţă. Dacă mi-aş scutura

bila Magică 8, aproape pot să garantez că mi-ar spune: *Perspectivele nu sunt prea bune.*

Dar Bo e de neclintit.

— Nu m-ai cunoscut anul trecut, Willowdean. Şi mă bucur pentru asta. Eram un nemernic. Nu voiam decât să scap din locul ăsta. Am făcut-o de oaie vara asta cu tine. Ştiu asta. Şi nu te mai las să pleci. O să vorbesc cu Bekah şi o să fiu sută la sută sincer cu ea. Nu va fi niciun fel de neînţelegere.

— Nu e aşa de simplu, Bo. Poate pentru tine este, dar nu şi pentru mine.

Îşi îngustează ochii.

— Eu asta îmi doresc: vreau să fii iubita mea. Vreau să dau un nume relaţiei noastre. Vreau ca toată lumea să ştie ce simt pentru tine, Willowdean. Cred că e destul de simplu.

Nu ar trebui, dar mă mişc pentru a-l săruta. Nervii mei zumzăie şi acest moment, în care corpul meu pare cuprins în acelaşi timp de haos şi determinare, e ceea ce îmi lipseşte cu Mitch.

Se retrage.

— Vreau răspunsul tău mai întâi.

Îmi feresc privirea, şi mă uit oriunde, numai la el nu. Nu ştiu dacă pot face faţă privirilor insistente şi şoaptelor. Chiar dacă pot trece de repulsia de sine pe care o simt de fiecare dată când mă atinge, când mă atinge cu adevărat, nu cred că voi putea face faţă oamenilor care vot întreba mereu uimiţi, de parcă ar fi un miracol ca transformarea apei în vin, cum am ajuns

împreună.

Şi acum ştiu exact cum s-a simţit Lucy când a decis să nu se urce în acel avion spre Dollywood. Toţi anii ăştia am crezut că stătea în propriul ei drum, dar acum ştiu că nu a avut de ales. Când opţiunile sunt limitate la a te simţi prost în privat sau mizerabil în public, nu ai de ales. Nu mă pot urca în avion.

Mama are dreptate. Nu voi fi niciodată fericită în acest corp. Nu cu adevărat. Nu o voi spune cu voce tare, dar are dreptate.

Vreau atât de tare să-i dovedesc că greşeşte, încât aproape spun *da,* dar în schimb îmi muşc pielea din jurul degetului mare şi spun:

— Trebuie să mă gândesc.

Pentru că nu suport să-i spun *nu.* Nu încă. Vreau să trăiesc cu posibilitatea a ceea ce ar putea fi. Chiar şi pentru câteva zile.

PATRUZECI ŞI NOUĂ

Am fost cu adevărat mahmură o singură dată. Eu şi Ellen am fost într-un separeu la biserica mamei lui Tim, şi Tim, ca un prieten bun ce este, ne-a adus răcitoare de vin furate de la tatăl lui. Eu şi Ellen le-am turnat în căni cu Sonic şi am continuat să le reumplem până când mama lui Ellen ne-a luat în dimineaţa următoare. Ne-am urcat pe bancheta din spate a maşinii ei şi am adormit una peste cealaltă. Ellen şi cu mine am

dormit întreaga zi şi, când ne-am trezit, m-am simţit de parcă am dormit câţiva ani. Totul era prea luminos şi tot ce voiam era să înfulec mâncare plină de grăsimi şi să mă întorc în pat.

Luni dimineaţa sunt mahmură după un weekend petrecut cu Bo. Întregul meu corp e adormit şi trebuie să mă ridic din pat în etape. Câte un membru pe rând.

Am învăţat probabil opt ore împreună pentru testul de la istorie universală, dar abia îmi pot aduce aminte întrebările de recapitulare, cu atât mai puţin răspunsurile. Şi prima mea după-amiază de vineri la Tavernă pare o amintire pierdută în trecut.

Când intră Mitch, la a doua oră, îmi studiez notiţele, încercând să-mi amintesc ceva din ce am învăţat.

Mă simt de parcă creierul meu a decis să şteargă informaţii pentru a face loc evenimentelor din ultimele două zile.

Când statura lui imensă invadează pragul strâmt, amintirea lui mă loveşte ca un bici. Mitch şi eu existăm în această zonă ciudată, gri, dar mă gândesc că e mai gri pentru mine decât pentru el.

— Bună, îmi spune. Ţi-am trimis câteva mesaje weekendul ăsta.

— Ah, da. Îmi pare rău. Am fost cu nasul în notiţele de la istorie universală. A fost una din chestiile alea, ştii, îţi vedeam mesajul şi îmi spuneam că îţi voi răspunde când termin, după

care am uitat.

Mă bâlbâi ca o nebună.

Faţa îi e relaxată, dar ochii îi sunt tensionaţi şi concentraţi.

— Concursul de frumuseţe e în care două săptămâni. Şi mă gândeam…

Îşi şterge cu dosul palmei câteva broboane de sudoare de pe frunte.

— Poate aş putea să fiu eu însoţitorul tău. Am participat la concurs acum câţiva ani şi ştiu că fetele trebuie să fie însoţite de un băiat. Aş putea să împrumut un frac. E prostesc? Probabil că tu ar fi trebuit să mă întrebi, dar ţi-ai scris pe faţă la Sadie Hawkins şi… nu ştiu. Ce zici?

— Eu… eu… da. Ar fi bine. Grozav.

Vreau imediat să-mi retrag cuvintele. Asta e un gest mai mult decât prietenos. Totuşi, în mod egoist, am nevoie de un însoţitor. Şi Bo, practic, nu s-a oferit. În plus, dacă nu pot suporta ideea de a merge pe coridor cu el, cum aş rezista dacă m-ar însoţi în faţa întregului oraş?

— OK, în regulă. Ar trebui să iau ceva care să se potrivească cu rochia ta? Ca la absolvire sau ceva de genul ăsta?

— Cred că negru e în regulă. Şi poţi purta un costum. Nu trebuie să închiriezi un frac.

Clatină din cap.

— A fost ideea mamei. E total implicată în asta.

Dumnezeule! Mama lui.

— Grozav.

— Chiar adoră ce faci. Spune că e curajos.

Zâmbesc. Dar nu vreau să fie curajos. Vreau să fie normal.

***

După ore, Millie mă găseşte în parcare, ceea ce nu e greu, din moment ce stau prin zonă în speranţa că poate o prind pe Ellen singură.

Azi, Millie e o minge de un verde mentolat, inclusiv ghiozdanul ei. Părul ei e prins în coadă cu elastic de păr asortat pentru că Millie probabil e singura persoană din câte cunosc care încă mai foloseşte elastic de păr.

— Bună, spune. Deci, vineri a fost genial.

— Da, a fost.

Se clatină pe călcâie înainte şi înapoi, frământându-şi mâinile.

— Eu… familia mea e destul de religioasă. De fapt, foarte religioasă. Şi părinţii mei. Ei bine, nu ar fi prea încântaţi dacă ar şti unde am fost. Şi cu cine am fost.

Simt cum mi se lasă umerii.

— Bine.

— Spun asta pentru că… mereu am crezut că oamenii ca Lee şi Dale fac ceva greşit. Adică trăiesc în păcat.

Urăsc frazele de genul ăsta.

„Vocabular dumnezeiesc”, aşa îi spune El. Lucruri pe care le înveţi la biserică şi care îţi sunt repetate până când ţi se par atât de normale, încât

te aştepţi ca toată lumea care nu merge la biserică să le înţeleagă.

Millie clatină din cap.

— Nu asta voiam să zic. Ce vreau să spun este că mi-a plăcut de Lee şi Dale şi m-am distrat în seara aia la Tavernă. Mă tot gândesc la asta şi sunt oameni buni. Mi-aş dori ca toată lumea să poată vedea asta, zâmbeşte ea. Voiam doar să ştii.

Ceva ce nu poate fi decât mândrie îmi creşte în piept. O strâng pe Millie de umăr.

— Mă bucur.

— Purceluşi de concurs! strigă cineva din cealaltă parte a parcării. Guiţ! Guiţ!

— Mănânci rahat! strig înapoi, după care mă întorc spre Millie. Îmi pare rău.

Îşi trece o şuviţă de păr după ureche şi face un pas în spate.

— E o prostie. Nu contează.

Ştiam că se va întâmpla în cele din urmă. Mai sunt două săptămâni până la concurs şi toţi ochii sunt deja pe noi. Şi în cazul nostru, asta ar putea să nu fie un lucru bun.

Millie trage de bretelele ghiozdanului.

— Mă gândeam să vă invit pe tine, Amanda şi Hannah la o petrecere în pijamale. Amanda o să vină, dar nu cred că Hannah o va face dacă nu vii şi tu. Deci… vii?

De regulă nu mă duc la petreceri în pijamale, dacă nu luăm în considerare nopţile pe care mi le petrec la El. Nimic din a dormi în tricou şi lenjerie

pe podeaua lui Millie în timp ce părinţii ei ne verifică o dată la câteva ore nu mă atrage. Dar nu sunt în stare să o refuz acum.

— Sigur, oftez. Da, o să vin.

***

În seara următoare, după ce o iau pe mama de la serviciu, ea îmi spune că a făcut câteva modificări la rochia mea şi mă întreabă dacă vreau să o probez.

Mă lasă din nou singură în cameră să mă schimb. Partea de sus a rochiei îmi vine perfect. Nici nu-mi pot imagina cât de mult i-a luat să potrivească modelul. Partea de jos e cu totul altă poveste. A spus că îi va da drumul cât de mult poate, dar încă este strâmtă. Mă simt bine în ea. Nu îmi este ruşine.

Dar îmi dau seama după încruntarea ei.

— Partea de sus e bună, spune. Adică e perfectă.

Îşi pune palma pe spatele meu.

— Încearcă să stai mai dreaptă.

O fac.

Scoate un sunet de dezaprobare.

Sunetul dezamăgirii ei se simte precum nişte ace înfipte sub unghiile mele.

— Mamă, e în regulă, bine? Îmi place.

— Gogoşică, îmi spune. Se întinde de şoldurile tale ca o cămaşă de forţă.

Îşi trece degetele peste cusături.

— Nu pot să o desfac mai mult fără să risc să

se rupă.

— Mamă, e în regulă. Trebuie să o port pentru cât, zece minute?

Buzele ei se strâng.

— Ce?

Mă întorc direct cu faţa la ea pentru ca reflexia oglinzii să nu ne mai separe.

— Doar spune ce ai de zis, mamă. Orice gândeşti, spune.

Mă opreşte şi începe să îşi adune trusa de cusut de pe noptieră.

— Am crezut… am crezut că vei face un efort să slăbeşti puţin pentru concurs, se întoarce din nou spre mine. Vreau să spun, îl iei măcar în serios? Pentru că nu e o glumă. Te-am lăsat să te înscrii pentru că am crezut că îl iei în serios.

Cuvintele ei mă lovesc.

— Deci rochia nu-mi vine pentru că te aşteptai să slăbesc? îmi ridic mâinile şi le cobor pe lângă formele mele. Mamă, asta sunt eu. Asta e corpul meu.

Clatină din cap.

— Ştiam că o să înţelegi greşit. Vezi mereu ce e mai rău în tot ce îţi spun. Nu mai pot să continui aşa. Nu eu sunt personajul negativ în toată povestea asta.

— Atunci cine e?

Nu spune nimic şi cuvintele nespuse atârnă între noi, ca nişte ţurţuri imenşi de gheaţă pe punctul de a se sparge.

— E prea strâmtă, spune în cele din urmă. Nu o voi aproba pentru concurs. Nu are legătură cu faptul că eşti fiica mea. Aş face la fel cu oricine altcineva. Nu e potrivită.

— Mamă, mă simt bine, vocea mea e egală şi calmă. Rochia asta mă face să mă simt cum nu credeam că mă pot simţi vreodată. Nu am avut niciodată aşa ceva. Dar dacă atunci când vezi asta, când mă vezi pe mine, crezi că e păcat, că e o ruşine că nu am slăbit puţin, atunci du-te naibii, mamă. Mai încearcă.

Urmează acest moment încremenit în care aştept să plece. Apoi îmi dau seama că eu stau aici, în camera ei. Îmi ridic rochia ca să nu mă împiedic de tiv şi o las acolo, în micuţa cameră singuratică, unde va trăi până la sfârşitul zilelor, cu banderola ei, şi coroana ei, şi rochia ei ca spuma mării.

CINCIZECI

Vineri seara, după serviciu, Bo mă duce cu maşina aşa cum a făcut-o în ultimele două săptămâni, dar de data asta nu ne îndreptăm spre casa mea.

Ne oprim în faţa casei lui Millie. Ron ne-a lăsat să plecăm puţin mai devreme, ca să pot ajunge la ea înainte de miezul nopţii.

Îmi pun geanta cu schimburi în poală şi mă pregătesc mental pentru *socializare.*

În ultimul timp, concursul de frumuseţe m-a pus pe gânduri. Cred că la început m-am înscris pentru că eram foarte sigură că am ceva de demonstrat. Nu ştiu dacă mie, mamei sau tuturor, dar pe zi ce trece simt că nu mai am nimic de spus.

— Vă adunaţi toate ca să exersaţi chestii pentru concurs?

Clatin din cap.

— Nu chiar. Mai mult ca să punem ţara la cale. Trebuie să ne susţinem una pe alta.

Sprâncenele i se unesc de confuzie.

— Deci voi patru v-aţi înscris împreună?

Dau din cap că da.

— Sunt total de acord cu ideea că oricine îşi doreşte trebuie să poată să se înscrie la aşa ceva, dar de ce trebuie să faceţi aşa un mare lucru din asta?

Mă întorc spre el, cu zâmbetul pe buze.

— E la fel cum tu continui să te duci la liturghie, chiar dacă nu mai înveţi la Holy Cross. E ceva ce echipa face împreună, corect? Dar doar pentru că nu mai faci parte din echipă, nu înseamnă că trebuie să încetezi să te mai duci. Şi doar pentru că nu arăţi ca o regina a frumuseţii nu înseamnă că nu ar trebui să participi.

— Bănuiesc că ar suna prea siropos dacă ţi-aş spune că în opinia mea eşti de zece ori mai sexy şi mai deşteaptă decât orice regină a frumuseţii.

Obrajii îmi ard.

— Da. Prea siropos.

— Nu ştiam că oamenii încă mai ţin petreceri în pijamale, se miră el.

— Păi, se pare că da. Eu şi El dormeam mereu una la alta, dar nu am numit-o niciodată o petrecere în pijamale.

În ultimele zile i-am spus lui Bo totul despre mine şi El, inclusiv faptul că acum nu prea mai vorbim. El pare să creadă că o să trecem peste asta, dar eu nu pot să-mi insuflu aceeaşi viziune.

Deschid portiera.

El se întinde după mâna mea.

— Willowdean? Te-ai mai gândit la ce am vorbit? Ştii că nu am glumit, nu-i aşa?

Îmi e imposibil să spun da. Să-i spun că vreau să fiu iubita lui.

— Am nevoie de puţin mai mult timp.

Încuviinţează din cap.

— Bine. Timp.

Amanda stă la uşă, cu gura atât de căscată, încât i se uneşte cu pieptul. Millie îşi lungeşte gâtul din spatele Amandei.

— Dum-ne-ze-u-le! exclamă Amanda. Ăla era domnul *Fund de Piersică.*

Îi fac semn să tacă şi le bag pe amândouă în casă. Primul lucru pe care îl observ la casa lui Millie este că totul se asortează, de la florile artificiale, până la varul de pe pereţi şi la pernele decorative. Millie e ca un ghemotoc de vată de culoarea lavandei, în treningul ei asortat cu

şosetele şi cu bentiţa de pe cap. De parcă a căutat Online ţinute pentru petrecerile în pijamale şi a găsit varianta asta pe coperta unei cărţi despre clubul dădacelor sau ceva de genul ăsta.

Amanda e în pantaloni scurţi şi tricou, dar e desculţă. E pentru prima dată când o văd fără pantofii cu platformă şi nu vreau să fiu nesimţită şi să mă holbez, aşa că îmi menţin privirea pe faţa ei, ceea ce oricum pare destul de evident.

— OK, dar acum, pe bune, spune ea. Te-a adus. Aici. Ai stat cu el în maşină. Povesteşte-ne tot.

Millie ne conduce prin hol şi pe lângă sufragerie, unde părinţii ei urmăresc un fel de serial de toată jena cu britanici care vorbesc în şoaptă despre lucruri scandaloase, cum ar fi cine le va servi lordului şi soţiei sale supă rece de mazăre.

— Aşteptaţi până auziţi de fiascoul cu rochia mea pentru concurs. Sper că voi aţi avut mai mult noroc, le spun.

Millie clatină din cap şi mă trage de mână până la uşa dormitorului ei, pe care o recunosc pentru că are pe ea o inimă din lemn cu numele ei pictat cu litere cursive.

Amanda îşi acoperă gura, pentru a-şi ascunde râsul.

— Ce e? întreb.

Ochii lui Millie îi întâlnesc pe ai mei şi descopăr în ei o disperare pe care nu am mai

văzut-o niciodată. Deschide uşa camerei şi într-un sac de dormit de culoarea lavandei, îmbrăcată complet în negru, stă Hannah. Nici măcar nu se uită spre noi.

Millie îmi ia geanta şi o aşază la capătul patului ei.

— Bine, ia loc.

Mă supun. Mă aşez chiar acolo pe podea.

Millie se aşază într-un tron ciudat de răchită împletită din colţul camerei. Pare ceva ce ai putea găsi într-un azil, dar în mod bizar, i se potriveşte. Mi-aş dori să-i fac o poză pe scaunul ăsta imens, cu costumaţia asortată, buclele spiralate şi cu nasul strâmb.

— Nu poţi vorbi despre concurs de faţă cu părinţii mei.

— De ce? o întreb.

— Pentru că habar nu au că participă, explică Hannah.

Cu un zâmbet încântat pe buze, Amanda se aşază pe podea, în faţa lui Millie.

— Dar cum rămâne cu acordul părinţilor tăi din formular?

E mai mult o întrebare retorică pentru că ştiu răspunsul. Nu mi-o pot imagina pe Millie capabilă de o asemenea înşelăciune.

Îşi umezeşte buzele.

— Am falsificat semnătura mamei.

Hannah se ridică în fund, căutând prin telefon, cu buzele strânse, dar zâmbind.

Faţa rotundă a lui Millie se lungeşte puţin. Obrajii i se colorează într-o nuanţă de roz chiar mai închisă decât de obicei.

— I-am întrebat. Când am aflat că tu vrei să te înscrii.

Dau din cap odată cu ea, încurajând-o să-mi spună mai multe.

— Şi mama s-a gândit câteva zile la asta. Dar răspunsul a fost nu. Au spus că nu pot să aibă asta pe conştiinţă. Că se vor face glume pe seama mea şi că nu pare un mod creştinesc de a-mi petrece timpul.

Hannah pufneşte.

Îmi dau ochii peste cap. Fapt care nu contează, pentru că ea nu-şi ridică privirea din telefon.

— Dar ce o să faci? Concursul e weekendul viitor. O să apari în ziar. Şi atunci o să afle toată lumea.

Sigur că am fost şicanate de câteva ori, dar când ziarul pleacă la tipar, nu mai poţi da înapoi. Oamenii ca Patrick Thomas vor avea material suficient cât să îşi bată joc de noi pentru tot restul vieţii.

— Păi… nu ştiu.

Îşi muşcă pielea din jurul degetului mare şi ochii ei îmi cercetează faţa, căutând un fel de răspuns. Orice i-ar putea spune că totul va fi bine.

Înţeleg acum. Înţeleg care este miza pentru ea şi cât de mult îşi doreşte să scape din micuţa

colivie delicată pe care părinţii ei au construit-o pentru ea.

— O să fie bine, îi spun. Totul o să fie în regulă.

— Eu cred că e tare, spune Amanda. Nu aş fi crezut niciodată că eşti în stare de aşa ceva.

— Oh, eu cred că e în stare de mai multe, murmură Hannah.

Asta e. M-am săturat de atitudinea ei.

— Ce naiba e-n neregulă cu tine? i-o trântesc. De ce ai venit aici? Nu poţi să urăşti tot ce te înconjoară şi la tine de acasă!

— Will, spune Millie.

— E adevărat, continui eu. Millie te-a invitat aici, în casa ei, iar tu, de când ai venit, nu faci decât să stai cu nasul în telefon şi să debitezi numai chestii negative.

În cele din urmă, Hannah se uită în sus. Se citeşte amuzamentul pe faţa ei.

— Oh, de parcă tu ai da două parale pe astea două. Ai venit aici doar ca să te simţi mai bine în pielea ta. Asta e un fel de adunătură de oameni trişti şi cretini.

Simt cum îmi freamătă nările.

— E adevărat, adaugă ea. Asta este singurul motiv pentru care mai stai pe lângă aceste ciudăţenii. Te-ai purtat ca o nemernică cu prietena ta cea mai bună şi acum nu ne ai decât pe noi.

— Terminaţi, spune Millie, încercând să calmeze spiritele. Hai să vorbim despre întrebările

de la interviu. Am găsit unele de acum câţiva ani pe care le putem exersa.

— Nu îmi vorbi de parcă ai şti întreaga poveste, îi spun lui Hannah. Pentru că nu o ştii, spun întorcându-mă spre Millie. Mă pot schimba undeva?

Millie îmi arată baia din celălalt capăt al holului. Fiecare detaliu mov se potriveşte, răftuleţul în formă de casă pe care stă hârtia igienică. La fel ca în camera lui Millie, şi aici sunt înrămate citate motivaţionale pompoase. Preferatul meu este *Zâmbetul este o curbă care îndreaptă totul.*

Încă aşezată pe tronul ei împletit, Millie spune:

— Bine, aşadar, după cum spun dosarele noastre, va fi o sesiune de interviuri în joia dinainte de concurs. Juraţii ne vor da note pentru asta, care vor fi adunate cu acelea de la interviul live, pe care îl vom avea în timpul concursului. Cred că sunt una sau două întrebări.

— Şi nu ştim întrebările din timp? întreabă Amanda.

— Nu, îi răspund, lăsând amintirile îngropate din copilărie, de când stăteam în culise, să iasă la suprafaţă. Nu. Şi exact aici le place să te încurce.

— Interviul are cel mai mare punctaj, aşa că dacă…

Millie e întreruptă de un ciocănit uşor. Uşa se întredeschide. Mama ei, cu părul suficient de

înfoiat pentru a ascunde câteva secrete de familie, stă în prag cu ochii plini de lacrimi, de parcă ar fi gata să plângă sau ceva de genul ăsta.

— Noi mergem la culcare.

— Bine.

Millie îşi muşcă buzele, până când dispar complet.

— Vă voi pregăti micul dejun mâine dimineaţă, fetelor. Ne bucurăm să vedem că Millie a invitat câteva prietene.

— Ne bucurăm să fim aici, spune Hannah, cu vocea seacă.

Zâmbetul lui Millie este încordat.

— Noapte bună, mamă!

— Somn uşor, dulceaţă!

După ce închide uşa, discutăm valoarea punctelor şi cât de ridicol este că proba costumelor de baie valorează mai mult decât cea de talent. Când Millie e sigură că părinţii ei au adormit, ne ducem la televizor şi vedem câteva înregistrări de la concursurile din anii trecuţi, furate din videoteca mamei.

Cu cât mai multe concurente farmecă ecranul, cu atât e mai evident că nu ne potrivim cu ele. Mai e câte o oaie neagră pe ici, pe colo, dar niciuna ca noi patru. Mă face să mă simt minusculă, ca un punct în istoria acestui mic concurs. Dar anul viitor? Sau anul de după acela? Curând vom fiu uitate şi care va mai fi scopul atunci?

Millie ia notiţe cu ardoare întreaga seară, în

timp ce Amanda pune întrebări precum, „Dar dacă suntem trase de chiloţi în timpul probei?” sau „Credeţi că a fost vreodată un dezastru vestimentar major, cum ar fi, să-ţi iasă sânul din rochie? O să avem pauze de mers la toaletă?”

Hannah ridică ochii din telefon şi spune:

— Asta e destul de deprimant. Adică, ăsta e punctul culminant al vieţii acestor fete. Persoanele de pe înregistrările astea sunt acum probabil mame şi bunici şi ăsta este cel mai bun lucru pe care l-au făcut în viaţa lor.

— Nu prea e corect, remarcă Millie, cu voce joasă. Doar pentru că femeile astea cel mai probabil au rămas aici, în Clover, sau sunt mame casnice sau casiere, nu înseamnă că pentru ele întreaga viaţa din afara concursului e un eşec total.

Hannah nu spune nimic, dar buzele îi tremură.

— Ascultă, Hannah, adaugă ea. Ştiu că oamenii au fost cruzi cu tine, dar…

— Mă duc la culcare.

Îşi ia perna sub braţ şi se duce în camera lui Millie.

După ce pleacă, aştept ca Millie să spună ceva despre cât de oribilă e Hannah, dar ea păstrează pentru sine orice gânduri ar avea.

Noi trei mai stăm puţin. Millie ne povesteşte cum şi-a folosit banii din puşculiţă, pe care i-a adunat din clasa întâi, pentru a-şi comanda o rochie de la Cindy’s.

— I-am adăugat mâneci, dar în ultimul minut am decis să le fac din organza în loc de satin, aşa că sunt aproape transparente. Sunt foarte curioasă şi emoţionată să văd cum va ieşi.

— Sunt sigură că o să arate fantastic, îi spun.

Zâmbeşte şi dă din cap. E întuneric, aşa că nu pot fi sigură, dar cred că ochii ei sunt umezi. Vreau să îi trezesc părinţii şi să le spun că fiica lor participă la un concurs de frumuseţe şi că va câştiga. Cel puţin aşa s-ar întâmpla dacă ar fi după mine.

CINCIZECI ŞI UNU

Mă culc pe canapea ca să am puţină linişte. Adorm şi mă trezesc aşa cum o fac de obicei când dorm într-o casă străină. Numai când dormeam la El nu mă simţeam aşa. La ea puteam mereu să dorm.

Poate că au trecut treizeci de minte sau două ore, nu ştiu, dar podeaua casei trosneşte sub apăsarea cuiva care merge pe hol. Mă întorc să prind cu coada ochiului persoana cu pricina. Păşind în lumina argintie a lunii, Hannah vine spre bucătărie. Fără să mă gândesc, ies din pături şi mă duc după ea.

Stă în faţa frigiderului, iar lumina albă o transformă într-o fantomă.

Aprind lumina din tavan.

Sare puţin în sus şi se întoarce, dar tensiunea

din umeri îi dispare când vede că sunt eu.

— Caut o sticlă cu apă.

— Atunci ce-i cu berea aia în mâna ta? o întreb, arătând spre doza de Miller.

— Le-am găsit în frigiderul din garaj. M-am gândit să mă uit dacă mai sunt şi aici.

Deschide frigiderul larg, ca să îmi arate că e plin cu sticle de apă şi Dr. Pepper dietetic.

— Nimeni nu le va simţi lipsa, totuşi, arată spre mai multe doze de pe dulap. Vrei şi tu una?

— Da, îi răspund, surprinzându-mă şi pe mine.

— Pun pariu că mama lui Millie nu e prea încântată de ideea că are bere în frigider, deci practic le facem o favoare domnului şi doamnei Michalchuck.

— Sigur.

Ne aşezăm pe canapea pe întuneric şi bem bere. Luna se ridică peste rama ferestrei, făcând umbră pe covor.

— Deci care-i treaba cu tipul care te-a adus? întreabă Hannah.

— Care tip?

— Încerc să fiu drăguţă, bine?

E adevărat. Pe întuneric pare o versiune mai puţin ostilă a ei. De parcă, într-un fel, se simte mai comod când nimeni nu o poate vedea.

— Le-am auzit pe Amanda şi pe Millie bălmăjind despre el când au venit să se culce. *Fund de Piersică,* nu?

— Bo.

Dacă ea este dispusă să renunţe la gheare, cred că pot şi eu să îi ofer un dram de adevăr.

— Bo Larson. Lucrăm împreună. Suntem, ăăă, prieteni.

— Ah, ia o gură mare de bere. Băiatul din baie. Îmi aduc aminte acum. E în grupul meu de studiu. Tipul e de nota opt. Un opt întreg. Nici măcar nu-mi plac băieţii, dar îmi place să mă uit la el.

O caut în întuneric. Hannah tocmai mi s-a confesat? Nu ştiu ce să fac sau să zic, dar ştiu că nu-mi pasă cu adevărat dacă îi plac fetele sau băieţii. Aşa că decid să nu spun nimic.

— Da, e puţin prea delicios.

Şi e de zece, îmi spun în mintea mea. Cu siguranţă e de zece.

— Prieteni, ha? Nu păreaţi prieteni când v-am văzut. Pot să o simt cum zâmbeşte. În baia fetelor.

Ridic din umeri. Ceea ce e prostesc, pentru că nu mă poate vedea.

— Prieteni care se sărută.

Fluieră.

Obrajii şi pieptul îmi ard. Sper că din cauza berii.

Deschide a doua bere.

— Cum s-a întâmplat?

— Au fost pauze. Nu ştiu. Începe să devină mai mult şi el vrea să facă relaţia oficială. Şi e prostesc pentru că, da, evident că asta e tot ce-mi doresc, dar…

— Băieţii ca Bo nu ies cu fete ca noi.

Felul în care o spune. Nu e răutăcios. Nici jignitor. E adevărul.

Dau din cap.

— Exact. Nu înţeleg de ce mă place, dar chiar cred că e pe bune. Chiar cred. Doar că nu cred că restul lumii o să înţeleagă ce vede el la mine.

— E destul de greu, îmi spune ea. Oamenii sunt naşpa. Uită-te la cei de teapa lui Patrick Thomas. Relaţia ta cu un băiat ca Bo e ca o zi de sărbătoare pentru el.

E drăguţ să vorbeşti cu cineva care înţelege. Poate că Hannah nu ştie cum e să te întrebi dacă o să îţi încapă fundul într-un scaun cu braţe sau cum de fiecare dată când trosneşte podeaua toată lumea se uită la tine de parcă eşti pe punctul de a prăbuşi întreaga clădire cu greutatea ta. Poate că nu înţelege cum e să intri într-un mall ştiind că 90% dintre hainele din el nu te încap sau cum simplul gând de a te duce la o cofetărie e o idee proastă pentru că o persoană supraponderală într-o cofetărie este o ţintă sigură pentru bătaie de joc. Dar nu mă mângâie pe spate şi nu mă îndeamnă să fac ce mă face fericită. Şi asta e o uşurare.

— Mi-aş dori să existe un fel de univers paralel, în care să existăm şi în care el să poată fi iubitul meu.

E pentru prima dată când spun asta cu voce tare şi cuvintele îmi trimit fiori până în vârful degetelor de la picioare.

— Şi nimeni să nu trebuiască să ştie.

— Dar nu ăsta e scopul etichetelor de iubit şi iubită? Să faci lucrurile mai uşoare pentru alţi oameni? zise sorbind din bere. Nu e trist? De parcă întreaga lume ar trebui să fie etichetată pentru a ne simţi cu toţii mai comod? Bănuiesc că lucrurile sunt mai puţin înfricoşătoare dacă ştii cum se numesc.

Ne bem berile în linişte. Cuvintele ei sună corect, dar se simt greşit. Da, etichetele îi fac pe ceilalţi să te înţeleagă mai uşor, dar îmi place siguranţa de a şti. În mod special în ceea ce-l priveşte pe Bo. Din cauza asta nu i-am dat încă un răspuns. Nu pot să-i spun nu.

— Hannah, vreau să-ţi pun o întrebare. E jignitoare, dar nu ţi-o pun ca să te jignesc.

Deşi asta nu o face să fie mai uşoară.

— Dă-i bătaie, mă îndeamnă ea.

— De ce nu ţi-ai îndreptat dinţii?

— De ce ar trebui să o fac? mi-o întoarce imediat, apoi vocea i se înmoaie când adaugă, pe lângă asta, tratamentul e foarte scump. Mama e frizeriţă. Tata e mecanic. Nu avem asigurare medicală.

— Ai dreptate, îi răspund. Nu ar trebui să o faci din nevoia de a fi acceptată.

Îşi drege vocea.

— Nu am vrut să fiu o scorpie, să ştii.

— E în regulă.

Râde.

— Nu îmi ceream scuze. Dar e greu să nu stau tot timpul cu ghearele scoase. Nu am prieteni, aşa cum ai tu. Nu e nimeni care să meargă pe lângă mine pe coridorul şcolii.

— Ai prieteni. Nu fi proastă.

Dar pot să închid ochii şi să o văd la şcoală, purtând negru din cap până-n picioare, cu gura strânsă peste dinţi, în speranţa că poate aşa lumea va uita.

— Voiam să sabotez concursul ăsta din interior. A fost singurul motiv pentru care m-am înscris. Nu vreau să mai fiu fata cu bot de raţă. O să fiu fata care a distrus întregul concurs. Se opreşte. Dar apoi a aflat mama. A văzut dosarul de bun venit. A fost aşa de mândră de mine pentru că m-am înscris! Şi acum…

— Trebuie să participi pe bune.

Are sens. Dacă omenii m-ar trata pe jumătate la fel de rău cum o tratează pe Hannah, aş distruge şi eu toată chestia asta.

— Mă duc la culcare, îmi spune. Dă-mi cutiile tale goale. Le arunc la mine acasă.

Termin ce mai am din bere. Mâna ei se întinde şi îi dau cele două doze pe care le-am golit. Simt canapeaua mişcându-se atunci când se ridică. Nu ştiu unde e sau dacă se uită la mine, dar spun:

— Eu îţi sunt prietenă. Nu la modul melodramatic. Nu pentru că ai spus că nu ai prieteni. Ci pentru că te plac. Îmi place să vorbesc cu tine.

E atât de linişte, încât, pentru un moment, mă gândesc că nici măcar nu e în cameră. Vocea ei se aude ca o şoaptă.

— OK.

Mi-e dor de Ellen. Mereu îmi va fi dor de Ellen. Dar e o uşurare faptul că am o prietenă cu care pot vorbi mai mult despre tâmpitul ăsta de concurs. Chiar şi pe întuneric.

***

În dimineaţa următoare, când ajung acasă, o găsesc pe mama sus, în dormitorul lui Lucy. Niciuna dintre noi nu a prea trecut pe acolo de când a început transformarea acestei camere. Ea a fost ocupată cu treburi legate de concurs, iar eu am fost mult prea ocupată cu ce mi se întâmplă, aşa că dormitorul lui Lucy a cam rămas de izbelişte. Mă gândesc un moment dacă, la fel ca mine, şi mama mai intră acolo din când în când. Doar pentru a o vedea pe Lucy. Să fie aproape de ea.

Dar azi ea e îmbrăcată în treningul ăla ridicol de la Juicy Couture şi are nişte cutii pe care scrie *PENTRU DONAT.* Nu e aici pentru a o vizita pe Lucy. E aici pentru a scăpa de ea.

Când mama e frustrată, se apucă de curăţenie. Faptul că face curat în camera lui Lucy mă frustrează pe mine. Aceste două negative nu fac împreună un pozitiv. Eu şi ea încă mergem pe coji de ouă din cauza rochiei şi sincer, dacă nu mă lasă să o port, renunţ. Nu am alte variante. O fată

grasă nu poate să intre într-un magazin ieftin şi să găsească imediat ceva care să i se potrivească.

Şi asta e de fapt ceea ce mă enervează în legătură cu rochia. Ea e cea care conduce juriul. Cea care dă tonul. Tot ce trebuie să facă este să spună da. Mi-e greu să găsesc blugi în care să-mi îndes posteriorul, ai crede că o să dea drumul la confetti pentru că am găsit o rochie nemulată care să nu fie hidoasă şi care să se închidă pe mine. SE ÎNCHIDE.

Uite-o cum scormoneşte, sapă printre lucrurile lui Lucy şi fiecare mişcare mă face să mă simt ca şi cum am atins plita unei sobe încinse.

— Ce faci aici? Vocea mea e deja prea puternică şi prea tăioasă.

Se uită la mine.

— Nu te-am auzit venind, se întoarce. Lucrurile astea nu pot să stea aici la infinit. Ştii, sper că atunci când o să mor eu n-o să-mi laşi lucrurile să adune praf luni întregi ca astea.

— Astea sunt *lucrurile* lui Lucy, mamă. Chestiile astea îi aparţin.

— Iubito, îmi explică. I-au *aparţinut.* Lucrurile astea *i-au* aparţinut. Face un an în decembrie. Nu las toate astea să stea aici ca un fel de altar.

Clatin din cap. Lacrimile îmi curg pe obraji. Un an. Un an întreg.

— Opreşte-te, îi spun. Te rog, opreşte-te.

Acum se întoarce spre mine. Panica i se întipăreşte pe faţă. Cred că e posibil să o judec

toată viaţa prin prisma a ceea ce face şi spune acum. Nu avem acest tip de relaţie. Nu plâng pe umărul mamei. Dansăm una în jurul celeilalte, dar nu ne intersectăm niciodată.

Papucii ei de casă se lovesc de podea în timp ce păşeşte spre mine.

Mă aplec în faţă şi aştept să mă îmbrăţişeze. Şi nu mă refer să-şi treacă braţele în jurul taliei mele. Vreau să spun îmbrăţişare. Una în care să mă pot cufunda.

— Duc lucrurile astea la adăpost în weekend. Dacă vrei ceva, acum e timpul să alegi.

Mă bate pe umăr.

— O să fac ceva de mâncare înainte să trebuiască să pleci la serviciu.

Uşa se închide în urma ei şi mă aşez pe patul lui Lucy. Apăsarea ultimelor săptămâni mă copleşeşte.

Nu am rochie. Am un nu-chiar-poate iubit cu care nu vreau să fiu văzută în public pentru că mă simt dezgustătoare când stăm unul lângă altul. Mitch, cu care m-am comportat oribil. Mama. Ellen. Şi lipsa lui Lucy.

Am nevoie de Lucy. Ar trebui să fie aici, să-mi spună ce să fac. Să-mi ofere o soluţie care nu mi-ar fi trecut prin cap fără ajutorul ei.

Iau în considerare lucrurile pe care le pot schimba.

Rochia.

Aş putea mânca salată până la concurs şi

poate atunci îmi va veni cum îşi imaginează mama. Dar apoi ce? Este cercul vicios al dietelor, ca atunci când eram mai mică. Aş slăbi pentru a mă îmbrăca în rochie şi apoi ce? încep să mănânc şi altceva în afară de salată şi mă îngraş la loc. Poate chiar mai mult.

Toate dietele din sezonul concursului pe care eu şi mama le-am ţinut îmi trec prin minte ca indexul unei cărţi. Batoane de proteine în clasa a patra. Programul *Weight Watchers* într-a cincea. Salatele într-a doua. Şi nimic nu a dat rezultate.

Câştigă. Mama câştigă. Până acum nici nu am realizat că sunt în competiţie cu ea. Dar pierd. Nu am rochie. Abia am talent. Şi un însoţitor a cărui inimă o frâng fără ca el să ştie măcar.

Dacă particip la concurs voi dovedi ceva, asta e sigur. Doar că nu va fi ceva de care să vreau să-mi amintesc.

CINCIZECI ŞI DOI

Mai târziu, stau în vestiar şi folosesc o oglindă compactă pentru a-mi examina inelul verde din jurul gâtului. Închid oglinda în formă de scoică, îmi scot colierul din aur fals şi îl pun pe masă. Lanţul auriu are modelul acela răsucit, care se vinde la toate chioşcurile din mall şi pe pandantiv scrie *Dolly* cu litere de mână.

Mi-am îndesat în dulap cât de multe lucruri de-ale lui Lucy am putut. Am încercat din

răsputeri să salvez întreaga ei colecţie cu Dolly, inclusiv o pereche de pantofi cu sclipici, pe care Dolly i-a purtat la un show din Vegas. Tălpile sunt semnate cu scrisul ei mare neîndemânatic, ceea ce le dovedeşte autenticitatea.

Bo se aşază pe scaunul de lângă mine.

— Ce e ăla?

Întorc lanţul cu degetul arătător, ca să îl poată vedea.

— A fost al mătuşii mele.

Încuviinţează din cap.

— Mama îi face curat în cameră. Din nou. S-a întâmplat în reprize scurte în ultimele luni. Dar de data asta cred că o face serios.

— Îmi pare rău, îşi trece degetul peste lanţ. Când mama era pe moarte, şi-a curăţat singură camera, ca să ne scutească pe noi. Imediat ce a aflat că e grav a început să invite oameni în vizită şi nimeni nu pleca cu mâna goală. Când s-a dus, tot ce rămăsese erau câteva cămăşi de noapte şi câteva perechi de pantofi.

Se concentrează asupra colierului şi bărbia îi tremură.

— Am fost aproape supărat pe ea pentru asta. Dar oricum nu cred că eu aş fi putut să o fac. Dacă ar fi fost după tata, încă i-am folosi parfumul ca odorizant de cameră.

Bo mă priveşte pentru un moment, înainte să tragă de piciorul scaunului meu şi să mă aducă mai aproape de el. Îşi pune braţul în jurul meu şi

mă relaxez la pieptul lui. Respiraţia îmi tremură puţin, dar vocea din capul meu, cea care mă imploră să nu îl las să mă atingă, e doar un murmur. Mă sărută pe creştet, trimiţându-mi vibraţii calmante prin tot corpul.

— Vă întrerup cumva?

Mitch stă în prag, strângând în pumn o plasă maro de cumpărături.

Îmi ridic atât de repede capul încât în lovesc pe Bo în maxilar.

— Îmi pare rău, spun, dar nu sunt sigură pentru ce anume.

Panica mi se răspândeşte prin vene şi mă ţintuieşte în loc.

— Bună, îi spun lui Mitch. Ce faci aici?

Bo se ridică, frecându-şi locul unde capul meu s-a lovit de al lui.

— Mai bine mă întorc la treabă. Vocea lui e rigidă.

Mitch nu se dă din calea lui, aşa că Bo se strecoară pe lângă el. Îl priveşte cum se îndepărtează înainte să treacă pragul.

— Băiatul de la casă mi-a spus că eşti aici în spate.

Lasă punga pe masă şi orice e înăuntru zornăie pentru o secundă.

— Ţi-am adus nişte recuzită. Pentru proba de talent.

Încerc cât de mult pot să îmi păstrez vocea degajată.

— Ia loc.

Nu o face.

— Cine era tipul ăla?

— Bo. Lucrăm împreună.

Se încruntă.

— Îl placi?

— Ce? Doar stăteam de vorbă, Mitch.

Par defensivă pentru că sunt. Ne-am sărutat o dată. Ne-am ţinut de mână de câteva ori. Asta nu ne face un cuplu. Şi, totuşi, poate ne face. Nu e ca şi cum m-a prins sărutându-mă cu Bo sau în pat cu el, dar mă simt la fel de vinovată.

— Îl placi?

Îmi dau părul după urechi şi rămân tăcută un lung moment înainte să răspund:

— Da.

Clatină din cap şi trage de cozorocul şepcii lui de baseball.

— Succes la concurs, Will!

Se întoarce pe călcâie şi iese pe cea mai apropiată uşă, care se întâmplă să fie intrarea angajaţilor.

Mă doare inima pentru că am pierdut unul dintre puţinii şi preţioşii mei prieteni, ştiind prea bine că singura vinovată sunt eu.

* * *

În seara aia, Bo mă duce acasă în linişte.

Sunt la jumătatea aleii când aud portiera lui închizându-se.

— Mi-aş dori să-mi dai un răspuns.

Trece prin faţa camionetei lui.

— Ce? merg înapoi spre el. Trebuie să facem asta acum?

— Vreau să fiu cu tine, îmi spune. Dar nu pot dacă tu nu mă laşi.

— De ce? îmi las geanta pe jos. De ce vrei să fii cu chestia asta?

Îmi trec mâinile de-a lungul corpului, în sus şi în jos. Imediat, mă urăsc pentru asta. Singura persoană care crede că toate relele mi se trag de la felul în care arăt sunt eu.

— Pentru că te plac. Cred că simt mult mai mult decât asta pentru tine, Willowdean. De ce îţi vine atât de greu să crezi? Când nu pot să dorm noaptea nu e din cauza muncii sau a şcolii sau a lui Amber sau Bekah. E din cauza ta. Tu eşti singura care mă înnebuneşte.

Clatin din cap pentru că asta nu are niciun sens.

— Te-ai gândit vreodată la ce va spune lumea? Ce o să creadă când o să ne vadă împreună, ţinându-ne de mână?

— Nu mi s-a părut niciodată că ai fi genul de persoană care să dea doi bani pe ce spune lumea.

Maxilarul îi tremură pentru un moment, înainte să-şi coboare vocea şi să spună:

— Vreau să merg cu tine peste tot. Vreau să te arăt lumii. Vreau să port un costum ieftin şi să fiu însoţitorul tău la concursul ăla ridicol.

Dinţii îmi tremură. Încerc atât de tare, atât de

tare să nu plâng. Pentru că asta-i tot. Îl plac. Mă place. Dar sunt mult mai multe lucruri care contează. Nu-mi vine să cred că asta contează pentru mine, dar nu voi slăbi în viitorul apropiat şi n-ar trebui să-mi pese. Sunt enervată că nu mă arunc în braţele lui chiar aici, pe aleea din faţa casei mele.

Dar refuz să-l urăsc pentru că e un alt motiv ca lumea să mă bârfească.

— Nu pot. Poate că asta mă face laşă, dar…

Acum, lacrimile sunt mai mult decât o ameninţare.

Se apropie de mine şi, datorită aleii în pantă, stăm nas în nas.

— Willowdean Opal Dickson, eşti frumoasă. Să-i ia dracu' pe toţi cei care te-au făcut să te simţi altfel, respiră sacadat. Când închid ochii, te văd pe tine. Pot să vorbesc orice cu tine. Într-un mod în care nu am vorbit cu nimeni altcineva.

Frumoasă, spune. Grasă, răsună în mintea mea. Dar nu pot fi şi una şi alta în acelaşi timp? îmi ridic mâna spre obrazul lui şi tensiunea care îi fierbe sub piele aproape dispare. Îl mai sărut o dată pe buze. Prelungesc momentul şi îmi amintesc detaliile tuturor lucrurilor pe care nu mi-e permis să le am.

— Nu pot, îi şoptesc, ştiind că vorbesc despre mult mai mult decât relaţia dintre mine şi Bo.

Mă întorc şi îmi ridic geanta.

Stă pe alee până sting luminile din camera

mea.

CINCIZECI ŞI TREI

Luni, când ies de la oră, Mitch mă prinde de braţ. Domnul Krispin deja a fugit spre cancelarie şi toţi ceilalţi au plecat. Am rămas doar noi.

— Voiam să-ţi spun că nu cred că ar trebui să fiu însoţitorul tău la concurs.

Mă uit în sus, dar el nu lasă privirile noastre să se întâlnească pentru mai mult de o fracţiune de secundă înainte să se uite în altă parte.

— Oricum nu particip la concurs.

Nu am spus-o cu voce tare până în acest moment, dar am luat decizia duminică seară, când stăteam pe alee cu Bo.

Îi pot vedea faţa schimonosindu-se din pricina gândurilor. Gânduri despre cum ar putea să mă convingă. Să-mi arate partea bună. Dar nu spune nimic.

— Şi îmi pare rău, adaug, prea târziu. Nu am vrut să te rănesc.

— Dar îl placi?

Dau din cap.

— Faptul că îţi pare rău nu mă face să mă simt mai bine, îmi spune. Aş fi fost bun pentru tine.

— Mai mult decât aş merita.

Vreau să-i spun cât de aproape a fost şi că, dacă nu l-aş fi cunoscut pe Bo, el ar fi fost alesul. Dar l-am cunoscut pe Bo şi acum ştiu ce simţi

atunci când eşti sfâşiat de numele unei persoane.

Îşi bagă mâinile în buzunarele jachetei şi pleacă.

Îi dau câteva secunde avans, înainte să mă îndrept spre următorul curs, în cealaltă parte a campusului.

Nu mă grăbesc. Prefer să întârzii decât să rămân fără suflare. Nimănui nu-i place să vadă o fată grasă respirând greu. Sună ultimul clopoţel şi coridoarele se golesc.

Şi atunci Ellen iese din ultima clasă de pe dreapta.

La început nu mă vede. Îşi şterge ochii. Plânge. Ar putea fi din orice motiv. Dar oricare ar fi, eu nu-l ştiu.

Se uită în spate şi mă vede mergând cu câţiva paşi în urma ei. Se opreşte, fără să se obosească să-şi şteargă lacrimile. Poate ea şi Tim s-au despărţit. Poate s-a certat cu noii ei prieteni. Poate a picat un test. Nu ştiu. Asta e momentul meu să fac un pas în faţă. Să o întreb ce face şi să-mi cer iertare pentru tot.

Dar se întoarce şi fuge în baie. Momentul a dispărut.

Nu stau la nicio altă oră. Ziua a mers deja prost în atât de multe feluri, încât nu merită să mai rămân prin preajmă. Când ajung acasă, primesc un mesaj de la Millie, care mă întreabă dacă ar trebui să ne întâlnim toate şi să ne exersăm talentele. Concursul. Nu mai contează.

Când m-am înscris, am făcut-o pentru Lucy. Şi cu Ellen alături. Dar Lucy e moartă şi Ellen e mai departe ca oricând.

Le trimit un mesaj lui Millie, Hannah şi Amanda.

EU: Nu pot să particip la concurs. Ştiu că vă anunţ pe ultima sută de metri. Dar mă retrag. O să fiţi uimitoare. Meritaţi să fiţi acolo. Vă voi încuraja din public.

După ce sun la muncă şi le spun că sunt bolnavă, îmi închid telefonul şi decid să-l las aşa toată noaptea.

CINCIZECI ŞI PATRU

Marţi şi miercuri mă prefac bolnavă şi mă tratez cu o pungă de mini chipsuri cu ciocolată pe care am găsit-o în cămară, rămasă de acum câteva sărbători. Nu suntem acel gen de gospodărie care să aibă dulciuri la îndemână (surpriză!), mai ales când mama încă e în operaţiunea „Îndeasă-te în Rochia de Concurs”.

Când îi spun mamei că nu mă simt bine, închide uşa dormitorului fără să pună întrebări.

— Scuze, scumpo, îmi spune. Nu pot risca să mă îmbolnăvesc. Poţi să rămâi acasă.

Pentru mama, fiecare moment care nu e petrecut pe o bicicletă eliptică la YMCA sau la serviciu e demn de codul roşu. Casa noastră e o zonă de război plină de materiale, recuzită şi

paiete, dar, de fapt, haosul ăsta mă linişteşte.

Vreau… nu, am nevoie de câteva zile în care să lenevesc. Nu am făcut duş de duminică şi e aproape liniştitor să ştiu că arăt aproape la fel de dezgustător pe cât mă simt. Când Ron mi-a dat liber în săptămâna concursului, nu cred că şi-a imaginat că o voi petrece aşa.

Miercuri seara, libertatea îmi dispare şi stau pe pat, cu faţa în jos, ascultând unul dintre discurile lui Lucy, care se dovedeşte a fi cel mai prost al lui Dolly Parton. Conţine toate melodiile pe care mi-aş dori să uit că le-a înregistrat: „Eu şi micul Andy”. Ce naiba te-a apucat cu melodia asta, Dolly? E despre o fetiţă şi câinele ei muribund. Cine ar vrea să asculte aşa ceva?

Se aude soneria de la intrare care îmi întrerupe pălăvrăgeala internă. Zâmbesc în pătură. N-aş putea răspunde nici dacă aş vrea.

Sună din nou. Mama probabil că nu e acasă. Iar şi iar.

Mă ridic din pat şi cobor încet scările. Stau pe vârfuri şi mă uit pe vizor. Suspin. Îmi lovesc capul de uşă.

— Ce vrei? strig.

— Lasă-mă să intru, spune Hannah. Haide.

Sună iar şi iar la uşă. De nouă, poate chiar zece ori.

— Vino prin spate, îi strig, în cele din urmă.

Nici măcar nu întreabă de ce.

Ţin uşa din spate deschisă şi ea trece pe lângă

mine. Riot o miroase pentru o secundă, apoi fuge.

— Te-am sunat de optzeci şi cinci de ori în weekendul ăsta, spune Hannah. Nici măcar nu-mi place să vorbesc la telefon. Îmi dă o caserolă plină cu mâncare. Mama a vrut să-ţi aduc puţin sancocho[8] făcut de ea.

— Mama ta?

Deschid frigiderul şi înghesui caserola într-un cofrag cu ouă şi o cană cu suc de portocale.

— Nici nu o cunosc pe mama ta.

— Păi eşti persoana ei favorită din lume, datorită acestui concurs prostesc, sper că eşti mulţumită de tine.

Se trânteşte pe scaunul mamei, la masa din bucătărie.

Cred că Hannah e acel gen de persoană care se simte bine în casa oricui. Îi lipseşte total acea grijă în plus pe care o au cei mai mulţi oameni când sunt într-un loc nou pentru prima dată. Se întinde peste masă şi se sprijină în coate.

— Nu poţi renunţa la con… stai, asculţi Dolly Parton?

Ridic din umeri.

Se uită la mine şi îmi observă starea actuală.

— Sunt atât de multe lucruri greşite în imaginea asta!

Îmi torn o cană de cafea rece şi o pun în microunde.

— Dacă prin greşite vrei să spui de fapt

8 Supă tradiţională, servită în mai multe state latino-americane.

corecte, atunci da.

— Când ai făcut ultima oară duş?

Cuptorul cu microunde scoate un clinchet.

— Duşurile sunt supraestimate, ridic din umeri. Hai să mergem sus.

— Doar dacă opreşti muzica aia oribilă.

Ajungem sus în camera mea, ridic acul de pe disc, în timp ce Hannah se întinde pe patul meu. Ia mingea Magică 8 de pe noptieră şi o scuturã.

— Şi-a pierdut Will minţile complet?

Citeşte răspunsul.

— Te poţi baza pe asta.

Mă aşez la marginea patului şi mă întind pe spate. Poate mi-ar fi mai uşor dacă m-aş uita în permanenţă la tavan.

— Bine, deci s-a întâmplat ceva cu Băiatul din Baie, nu-i aşa?

— Băieţii. Sunt doi. Şi nici nu ştiu de ce am vrut să fac asta de la început.

Îmi întind mâinile şi le las să atârne în afara patului.

— Poate am crezut că merit toate lucrurile pe care le au acele fete. Nu ştiu? Dar sunt diferită de ele şi chiar dacă merit aceleaşi lucruri pe care le au ele, asta nu înseamnă că le voi şi avea. Dacă mă duc şi concurez împotriva lor nu fac decât să îmi demonstrez asta.

— Nu, spune Hannah. Nu-i adevărat. Nu meriţi să câştigi nimic şi nici să participi la vreun concurs până când nu îţi dai interesul şi nu depui

efort. Poate că fetele grase sau cele şchioape sau cele cu dinţii mari nu câştigă de obicei concursuri de frumuseţe. Poate că asta e regula. Dar singurul mod în care poţi schimba asta e doar dacă participi. Nu ne putem aştepta să avem aceleaşi lucruri ca restul fetelor dacă nu le cerem. Pentru că nimeni nu se grăbeşte să ne dea niciun rahat, Will.

— Ţie ţi-e uşor s-o spui. Intru într-o cameră şi primul lucru pe care îl observă toată lumea e cât de imensă sunt în comparaţie cu restul fetelor. Dar în cazul tău, tot ce trebuie să faci este să-ţi ţii gura închisă şi nimeni nu o să observe nimic ciudat la tine.

— Vai, îmi spune. Asta e lovitură sub centură. Da, îmi pot ţine gura închisă. Până când am ceva de spus. Încearcă tu să fii lesbiană, pe jumătate dominicană şi cu dinţi de cal în oraşul ăsta, bine?

Clatin din cap.

— Îmi pare rău. Sunt un dezastru şi…

— Şi te răzbuni pe alţii. Asta e o porcărie. Dacă nu vrei să participi pentru tine, fă-o pentru Amanda şi Millie.

Îşi muşcă buza şi se uită peste mine în oglinda din faţa patului.

— Şi pentru mine.

— Veţi fi bine şi fără mine.

— Nu, de fapt nu vom fi. Millie nu poate concura decât dacă o faci şi tu.

Mă ridic în fund.

— Ce vrei să spui?

— Părinţii ei au aflat despre concurs, spune cu nonşalanţă. Millie a implorat şi a implorat. Le-a spus că mama ta îl organizează, aşa că au zis că dacă tu participi, poate să meargă şi ea, face o pauză de efect. Apoi tu ai renunţat.

Pieptul mi se strânge de vinovăţie. Îmi umezesc buzele uscate, încetul cu încetul, îmi dau seama cât de murdară mă simt după o săptămână întreagă fără duş.

— Ascultă, asta e foarte nasol, dar…

— Dar ce? Te rog spune-mi că nu eşti atât de egoistă.

Are dreptate. Asta nu e o glumă pentru Millie. A idolatrizat şi a studiat participantele la concursul ăsta toată viaţa ei şi în cele din urmă a devenit una dintre ele. Piciorul meu se mişcă în sus şi în jos în timp ce mă gândesc. Nu cred că voi câştiga karma bună cu chestia asta. S-ar putea să fiu prea negativistă pentru aşa ceva, dar i-o datorez lui Millie. Dacă nu am de gând să ies şi să apuc viaţa de frâie la fel ca ea, îi datorez măcar să nu stau în drumul ei.

Hannah se întinde spre piciorul meu şi îl opreşte.

Mă întorc spre ea.

— Va fi un dezastru total, îi spun.

Zâmbeşte cu gura abia deschisă.

— Cam sper să fie aşa.

CINCIZECI ŞI CINCI

Băieţii scapă de şcoală pentru a merge la meciurile de fotbal american, aşa că n-ar trebui să mă surprindă că fiecare concurentă are liber de la şcoală în vinerea dinaintea concursului. Ziua în plus e petrecută la interviuri şi probe istovitoare de costume. Cu bătături, bandă dublu adezivă şi lacrimi cât cuprinde. Asta nu e un musical de liceu cu buget mic. E Miss Blue Bonnet din oraşul Clover.

Seara trecută, Hannah m-a dus la căminul cultural, unde mama aranja scena pentru a-mi aproba toată garderoba. Din moment ce nu am putut să îmbrac rochia de gală, a trebuit să aleg o rochie cu paiete, genul de rochie de soacră mică, pe care am găsit-o în grămada de lucruri de donat, pe care mama le-a scos din camera lui Lucy. Era şifonată, dar încă avea etichetă. Mama, Mallory Buckley şi doamna Clawson m-au pus să le promit că o voi călca până duminică. Pentru proba de costum de baie, am avut opţiuni limitate, aşa că a trebuit să aleg între costumul întreg negru sau cel cu buline albe şi roşii pe care mi l-am cumpărat vara trecută, dar nu am avut curajul să-l port. L-am ales pe cel roşu. Fă-o în stil mare sau nu o mai face deloc. În plus, cel negru are câteva fire trase la fund.

Costumul pentru proba de talent a fost altă

discuţie. Am căutat prin cameră până am găsit bentiţa de păr pe care am purtat-o de Halloween. Aveam rochia neagră de la înmormântarea lui Lucy şi mama a fost de acord să-mi împrumute mănuşile ei negre de satin, dacă i le returnez până când va trebui să le poarte ea, la proba rochiilor de seară.

Joi dimineaţa mă pregătesc, când mama vine să vadă cu ce mă îmbrac pentru interviu.

— Îmi place fusta, îmi spune. Dar ai putea adăuga şi blazerul turcoaz pe care ţi l-am dat de ziua ta.

Mă uit în oglindă. Îi cântăresc sugestia şi aprob din cap.

Mergem la *Silver Dollar Banquet Hall,* unde au loc interviurile şi prânzul de astăzi. Aerul condiţionat bâzâie peste sunetul radioului. Cum Ziua Recunoştinţei se apropie, s-a răcit destul de tare, dar mama a dat drumul la aerul condiţionat pentru că are călduri.

Parcăm şi ea îşi îmbracă sacoul roz prăfuit.

— Gogoşică, te iubesc şi sper să mă faci mândră.

Stomacul îmi face tumbe. Nu vreau să o fac de râs. Chiar nu vreau.

— Dar, adaugă, nu vreau să creadă cineva că ai parte de tratament special, aşa că nu mai suntem mamă şi fiică în zilele următoare, ci jurat şi concurent, până duminică seară după concurs.

— Corect, murmur. Jurat şi concurent.

***

Bine, locul ăsta chiar arată oficial. Ne-au pus pe noi, concurentele, să formăm un şir indian în faţa sălii de banchet. Nu avem voie să vorbim între noi până după ce se termină interviurile, ceea ce nu are niciun sens pentru că nu-mi pare acel gen de lucru la care poţi trişa. Vreau să spun, aleg întrebări dintr-o listă imensă şi nimeni nu nimereşte aceeaşi combinaţie.

După interviu urmează prânzul, apoi după aceea concurentele au voie să se aranjeze în cabinele de vestimentaţie şi machiaj. Şi atunci tot circul ăsta începe să mi se pară real. Mâine e repetiţia cu costume; duminică dimineaţa e rezervată pentru o mică repetiţie înainte de concursul care începe la nouăsprezece fix.

Toate arătăm ridicol. De parcă suntem la un interviu pentru un job şi printre cerinţe e să porţi un costum de poliester din dulapul mamei.

Le văd pe fetele ale căror nume de familie încep cu A, B şi C intrând şi ieşind de la interviu. Unele ies cu zâmbete largi. Altele sunt şocate. Şi câteva ies în lacrimi. Sună oribil, ştiu, dar o parte din mine le vede pe cele care plâng ca pe o competiţie înlăturată. Nici măcar nu vreau să câştig, dar cred că instinctul de supravieţuire trăieşte în interiorul tuturor şi se declanşează când vedem că alţii pierd. Mă face să mă simt dezgustătoare, dar incredibil de umană în acelaşi timp.

Din moment ce stăm în ordine alfabetică, Ellen şi cu mine, Dickson şi Dryver, am nimerit una lângă alta. Ori de câte ori umerii ni se ating, ea se îndepărtează cât poate de mult de mine, de parcă ar fi fost electrocutată.

— Dickson? Willowdean Dickson?

Tresar puţin şi mă uit instinctiv la El. Ochii ni se întâlnesc pentru o secundă, şi văd un zâmbet mic rămas pe buzele ei, înainte să-şi revină şi să se uite în altă parte.

O să explodez.

Mallory îmi ţine uşa deschisă.

— Aminteşte-ţi, şopteşte. Nu mai ai o a doua şansă pentru a face o impresie bună.

— Ei bine, asta e încurajator, murmur.

Cei patru juraţi, care până acum erau anonimi, stau pe un rând, în faţa camerei, la o masă lungă de bufet.

Se prezintă pe rând. Dar ştiu exact cine sunt.

Tabitha Herrera, proprietarul nu a unuia, ci a doua magazine de înfrumuseţare din Clover: Tabitha's şi cel cu nume şi mai inteligent, Tabitha's #2. Tabitha face orice, de la şuviţe la permanent. E acel tip de frizeriţă care te manipulează, făcându-te să-ţi doreşti tunsori la care nici măcar nu te gândeai. Poţi să te aşezi în scaunul ei, să juri că ai venit doar ca să îţi scurtezi bretonul şi să pleci cu bob. Şi pentru că e parte din şarmul ei, Tabitha te lasă să crezi că a fost ideea ta. Are sâni imenşi şi un păr la fel. Când

oamenii din nord se gândesc la Texas, se gândesc la Tabitha.

Doctorul Mendez, ştiu foarte puţine lucruri despre el, cu excepţia faptului că e singurul medic ortodont din oraş. E din Philadelphia sau Boston sau unul dintre acele locuri unde oamenii ţipă mereu, şi pare mereu puţin afectat de tot ce e în jurul lui. Presupun că şi eu aş fi mereu nervoasă dacă ar trebui să dau Philadelphia pe orăşelul ăsta micuţ.

Burgundy McCall, nu glumesc. Ăsta e numele ei real. Nu, nu e o vedetă de filme porno sau protagonista vreunei telenovele. Părinţii ei sunt absolvenţi ai universităţii A&M din Texas (culorile lor sunt maro şi alb, dar probabil „Burgundy” suna mai bine), iar ea este o fostă câştigătoare devenită educatoare. A ajuns până la ediţia statală a concursului şi a terminat pe locul al doilea. Mama, care a participat doar la ediţia locală pentru că m-a născut pe mine, nu a spus niciodată direct că nu o suportă pe Burgundy, dar de fiecare dată când îi spune numele, arată de parcă ar fi înghiţit ceva prea fierbinte şi e pe punctul de a-l scuipa.

Clay Dooley – Clay Dooley Ford. E probabil cel mai bogat om din oraşul Clover. Părul lui e mereu perfect aranjat şi blugii lui sunt puţin mai strâmţi decât un garou. Cataramele curelelor lui sunt imense, aurii şi probabil mai scumpe decât ipoteca noastră. Clay Dooley e întregul Texas. El e stereotipul despre care l-au ameninţat părinţii lui

Bostadelphieni pe doctorul Mendez. E atât de bogat, de fapt, încât are timp să jurizeze la astfel de evenimente, pentru că nici măcar nu îşi face el banii. Are oameni care se ocupă de asta în locul lui.

Mă aşez în faţa lor şi nimeni nu se uită la mine, cu excepţia doctorului Mendez. Ceilalţi trei dau foile de la unul la altul şi murmură ceva despre concurenta dinainte care a încercat să ocolească întrebările.

În cele din urmă, Burgundy ridică ochii şi mă vede, iar una dintre sprâncenele ei perfect pensate se ridică. Clay şi Tabitha au amândoi acelaşi fel de reacţii, dar reuşesc să şi le stăpânească mai bine. Atunci îmi dau seama că sunt prima dintre… eu îi numesc suspecţi nepotriviţi.

Încerc să mă gândesc la toate sfaturile bune pe care le-am primit în viaţa mea. Cele mai multe au venit de la Lucy. Dar nu-mi vine nimic în minte. Nimic nu m-a pregătit pentru acest moment. Aşa că mă concentrez pe mama. Dacă mama ar sta chiar acum în camera asta, ce-ar spune? Dacă nu ar organiza întregul spectacol şi ar fi doar mama mea, ce mi-ar spune să fac?

Zâmbeşte, ar spune. Şi să nu îndrăzneşti să *oftezi.*

Zâmbesc. Atât de tare, încât mă dor obrajii. Şi încerc cât pot de tare să nu oftez.

— Willowdean Dickson? întreabă Tabitha.

Dau din cap. Zâmbesc. Nu. Mă. Opresc. Din. Zâmbit.

— Dickson, spune Burgundy. Nu cumva eşti fiica lui Rosie?

— Ba da, îi răspund.

Aud în cap vocea mamei: *maniere.*

— Doamnă, adaug. Da, doamnă.

Clay îşi drege glasul.

— Bine, să-i dăm bătaie, Willowdean, începe el, ridicând o bancnotă de un dolar nou-nouţă. Dacă ţi-aş da dolarul ăsta, ce-ai face cu el?

E o întrebare capcană. Încă zâmbesc. Un dolar. Ce-aş putea să fac cu dolarul lui? Bine, l-aş putea da unui om al străzii. Aş putea să cumpăr o gogoaşă. Da, domnule, vă rog, mi-ar plăcea să cumpăr o gogoaşă cu dolarul dumneavoastră.

Nu, nu. Trebuie să mă gândesc la lucruri măreţe. Actele de caritate sunt prea evidente.

— M-aş duce la magazinul cu produse care costă un dolar şi aş cumpăra o cutie cu pixuri. Apoi, în dimineaţa bacalaureatului, m-aş plimba pe coridoare şi le-aş vinde chiulangiilor, vreau să spun, studenţilor care şi-au uitat pixurile acasă. Cu trei dolari bucata.

E linişte pentru un moment, apoi Clay scoate un hohot de râs.

Lângă el, Burgundy strânge din buze.

— Şi ce ai face cu banii?

— Aş cumpăra mai multe creioane, răspund.

Ea începe să mâzgălească ceva pe foaia cu

notele.

— Şi apoi, când aş strânge suficient de mulţi, i-aş dona. Sau i-aş folosi pentru a cumpăra o cină de sărbători pentru o familie nevoiaşă.

Creativitate? Bifat. Inteligenţă? Bifat. Altruism? Bifat.

Tabitha zâmbeşte ca pentru sine, şi cred că, poate, chiar mi-a făcut cu ochiul.

Când juraţii termină de scris comentariile proprii, Tabitha îşi ridică privirea.

— Mai avem o întrebare pentru tine. Care e definiţia loialităţii?

Adrenalina dispare din corpul meu, de parcă ar fi fost trasă cu aspiratorul. Nu zâmbesc.

— L-o-i-a-l-i-t-a-t-e-a, lungesc fiecare literă, încercând să fac rost de cât mai mult timp înainte să trebuiască să ofer un răspuns. Loialitatea este… loialitatea înseamnă să fii mereu alături de cineva. Înseamnă altruism. Înseamnă să rămâi lângă cineva chiar şi atunci când nu mai vrei.

Ellen. O văd doar pe Ellen.

— Din iubire pentru acea persoană.

În seara când ne-am întins în patul ei şi am vorbit despre prima ei partidă de sex. Mi-a fost foarte greu. M-am simţit de parcă aş fi avut cuie în stomac, dar am rămas acolo cu ea. Am ascultat fiecare detaliu pentru că asta face cea mai bună prietenă. O pot simţi pe hol, gândindu-se la mine. Pentru că oricât ar fi de supărată pe mine, ştiu că stă acolo şi se întreabă cum mă descurc în faţa

juriului.

— Loialitatea nu e oarbă.

Nici măcar atunci când mi-aş dori să fie.

— Loialitatea înseamnă să-i spui cuiva că greşeşte, chiar şi atunci când nimeni altcineva nu o face.

Mi-e ruşine că i-am spus lui El să nu participe la concurs. De parcă dacă am fi concurat una împotriva celeilalte nu aş mai fi reuşit să demonstrez ceea ce mi-am propus. Când, de fapt, cu ea sunt mai puternică. Sunt cea mai bună versiune a mea.

Mă gândesc că toată lumea mea s-a spart în cioburi mici şi singurul mod de a repara situaţia este să adun fiecare ciob în parte. Pentru mine, primul ciob este mereu Ellen.

CINCIZECI ŞI ŞASE

La prânz ne servesc grătar. Poate prânzul o fi vreo componentă secretă a scorului final, pentru că nu e o împlinire mai mare pentru o doamnă din sud decât abilitatea de a mânca grătar şi a se ridica de la masă fără nicio pată. După prânz trebuie să rezistăm unui discurs despre esenţa concursului, ţinut de Ruth Perkins, o fostă câştigătoare de şaptezeci şi opt de ani, care decide să folosească microfonul pentru a auzi mai bine ce spune cu aparatul auditiv. Ceea ce înseamnă că noi nu avem decât să zâmbim şi să o

aprobăm, în timp ce vorbeşte la un volum potrivit pentru spus secrete.

După o vreme, intervine un moment incomod, în care ea aşteaptă aplauzele de final şi niciuna dintre noi nu-şi poate da seama dacă a terminat de vorbit. În cele din urmă aplaudăm şi doamna Clawson urcă pe scenă pentru a-i mulţumi şi a-i oferi un buchet de flori.

— În regulă, domnişoarelor, spune la microfon. Niciuna dintre voi nu poate pleca înainte să i se facă poza pentru ziar. Scaunele sunt aranjate lângă perete pentru a vă aşeza în aceeaşi ordine alfabetică în care aţi stat azi. Aveţi cinci minute pentru a vă retuşa machiajul.

Mă întorc spre Hannah, care stă lângă mine, şi îmi dezvelesc dinţii.

— Am ceva între dinţi? o întreb.

Clatină din cap.

— Eu?

— Nu.

Ne despărţim pentru a ne îndrepta fiecare spre scaunul ei, în timp ce toate celelalte se grăbesc spre baie. Aştept ca El să se aşeze lângă mine. Nu-mi pot face creierul să se concentreze la ce aş putea să îi spun, dar voi vorbi cu ea. Trebuie.

Se aşază în scaunul alăturat şi îşi umezeşte degetul mare cu salivă, pentru a şterge o pată de friptură de pe reverul blazerului.

— Pun pariu că pot să îţi facă poză fără să prindă pata, îi spun. Sau o pot modifica în

Photoshop.

Continuă să se concentreze pe pată. Şi o face cu o sârguinţă din ce în ce mai urâtă, dar nu spune nimic.

Încep să ne cheme pe rând şi ne mută cu un scaun mai în faţă de fiecare dată când o fac.

Cu două fete înaintea mea, îi spun:

— Nu mai vreau să fim supărate una pe alta.

Aştept să răspundă. Ne mutăm cu un scaun.

— Am greşit. Ne mai mută cu un scaun. Am greşit foarte tare şi nu mai pot continua aşa. Nu pot să nu vorbesc cu tine. Te rog să nu mai fi supărată pe mine.

— Willowdean? strigă Mallory.

Mă uit la Ellen înainte să mă ridic. Va ceda curând. Trebuie să o facă.

— Willowdean?

— Nu e aşa uşor, vocea lui El e răguşită, de parcă nu a vorbit de câteva zile. Ne transformăm în oameni diferiţi.

— Asta nu înseamnă că nu suntem bune una pentru alta.

Cred că părţile din mine care sunt construite din amintirile cu Ellen sunt preferatele mele.

— Îmi pare rău, îi spun. Am fost încăpăţânată.

Mă aşez pe un scaun mic, în faţa fundalului. Mama stă în spatele fotografului. Arată cu ambele arătătoare de parcă îşi întinde un zâmbet pe faţă.

Inspir adânc şi mă implor să zâmbesc. Zâmbeşte. Zâmbeşte. Zâmbeşte.

Ellen încă stă la perete şi îşi freacă cu mişcări circulare pata de friptură.

Nu zâmbesc.

***

După poze, ne lasă un moment liber pentru a ne amenaja zonele pentru schimbat din culise. Clădirea teatrului din centrul oraşului a fost concepută special pentru concursul de frumuseţe, iar camera de schimb a fetelor e de patru ori mai mare decât cea a băieţilor.

Fiecare loc este etichetat. Îmi descopăr numele lipit pe o porţiune mică de oglindă. Numai că deasupra numelui meu, cu litere mari, în cariocă neagră, scrie Gogoşica. E mâzgălit la repezeală, de parcă cineva a fi trebuit să-mi scrie numele şi nu s-ar fi putut abţine. Mă uit la dreapta, apoi la stânga să văd dacă îl prind pe vinovat.

Ellen îşi lasă lucrurile chiar lângă ale mele. Îi văd numele pe oglindă. Suntem din nou în ordine alfabetică.

În reflexie, privirea ei se întâlneşte cu a mea. Caută prin geantă pentru un minut şi scoate un pix. Întinzându-se peste mine, ajunge la peticul de hârtie cu numele meu. O studiez în timp ce-mi scrie numele fără *Gogoşică* pe spate, desface banda adezivă şi o reaplică înainte să lipească hârtia înapoi pe oglindă.

— Mulţumesc, îi spun.

Se aşază pe scaun lângă mine.

— E doar un cuvânt. Nu înseamnă nimic decât dacă tu îi permiţi, se întoarce spre mine, însă ochii ei nu se uită direct într-ai mei. Dar dacă te răneşte pe tine, mă răneşte şi pe mine.

Întregul corp mi se relaxează, dar bărbia îmi tremură.

— Îmi pare atât de rău!

— Îmi pare rău, spune şi ea.

Clatin din cap.

— Nu. Nu, mie îmi pare rău.

Atunci, se uită în sus, îmi observă bărbia tremurândă şi mă ia de mână.

Camera începe să se umple cu din ce în ce mai multe fete.

— Haide, îmi spune.

O urmez, iar ea mă ţine de mână şi mă conduce la o canapea veche din piele, de lângă biroul regizorului.

Ne aşezăm pe canapea fără să facem mare caz din asta. Ellen îşi pune picioarele peste ale mele.

— Bine, vorbeşte!

— Bine. M-am supărat pe tine pentru că te-ai înscris la concurs. Şi apoi tu te-ai supărat pe mine pentru că m-am supărat pe tine. Şi apoi am rămas supărată pe tine. Şi tu ai rămas supărată pe mine, clatin din cap. Ştiu că era de aşteptat să se întâmple asta. Ne distanţaserăm.

Dă din cap.

— Mă sperie. Nu vreau să mă simt distanţată de tine. Dar poate că nu ar trebui să facem totul

împreună. Poate că ar trebui să ne lăsăm puţin spaţiu.

— E greu de acceptat, caut cuvintele potrivite. Vreau să te văd fericită. Şi să-ţi faci prieteni noi. Chiar dacă sunt persoane de genul lui Callie. Nu vreau să fiu geloasă pe tine.

Nu am spus-o niciodată cu voce tare. Cred că mi-a fost frică să o gândesc, dar imediat ce îmi iese pe gură, ştiu că este adevărat.

— Nu vreau să spun geloasă într-un mod ciudat, hărţuitor, dar uneori cred că vieţile noastre merg pe viteze diferite şi mi-e greu să nu simt că mă depăşeşti.

Râde şi sună aproape ca un sughiţ.

— Nu o să te depăşesc în viitorul apropiat. Şi dacă e vorba despre sex… îl iubesc pe Tim, bine? Dar să ştii că acum suntem într-un punct în care avem mult de învăţat. Umerii i se ridică puţin. Poate că şi eu sunt uneori geloasă pe tine. Nu-ţi pasă de oamenii de genul lui Callie sau de oricare dintre fetele cu care lucrez. Dar eu simt nevoia ca ele să mă placă. E acel gen de lucru care mă ţine trează noaptea. Nici măcar nu cred că sunt nişte ţipe aşa de tari. Dar mintea mea ţine un fel de listă cu toţi oamenii care mă plac şi asta contează pentru mine. Nu vreau să fie aşa.

Zâmbesc şi nodul din piept se desface puţin.

— Eşti cea mai bună prietenă a mea. Chiar şi în astea două luni, tot tu ai fost. Şi nu m-ai tratat niciodată diferit. Nu cum o fac uneori oamenii. Şi

ştiu că mă pricep să fiu eu însămi. Mă pricep să spun „Asta sunt eu. Acceptă-mă aşa cum sunt sau dispari”. Ştii? Dar…

Iisuse! Sunt atât de multe lucruri pe care nu i le-am spus! Încep cu începutul.

— Dar, astă vară, am cunoscut un băiat. Pe Bo. Tipul de la Şcoala Particulară. La serviciu. Şi ne-am sărutat.

— Şi mie nu mi-ai spus? mă loveşte peste mână. Ce naiba, Will?

Clatin din cap.

— Ştiu. Îmi pare rău. Dar apoi ne-am sărutat din nou. Şi am continuat aşa.

— Dumnezeule! Aţi făcut sex. Cum a fost? Nemaipomenit? Încă sunt supărată pentru că nu mi-ai spus.

Râd.

— Nu. Nu. Nu am făcut. Sex. Dar îmi plăcea cum mă făcea să mă simt.

Capul meu e ca un ghem de aţă care se desface.

— Dar apoi… te-ai speriat vreodată când te atingea Tim? Adică, la început?

Îşi lasă capul pe umărul meu.

— Fir-ar. Da, m-am speriat. Îmi atingea talia sau un loc cu acnee de pe bărbie şi mă inhibam ca o psihopată.

Sentimentul dulce al înţelegerii mi se împrăştie prin corp.

— Asta s-a întâmplat când mă atingea Bo.

Adică, eram complet îmbătată de el când ne sărutam. Dar, când îmi atingea grăsimea de pe spate sau şoldurile, îngheţam complet.

— Nu-mi vine să cred că ai ascuns toate astea de mine. Vocea ei e calmă. Ar trebui să fiu supărată pe tine.

— Ştiu, ştiu. Îmi pare rău. Dar s-au întâmplat atâtea. Şi tu mi-ai spus că tu şi Tim veţi începe să faceţi sex şi m-a făcut să simt că aş putea exploda. Nu era numai gelozie. Mai mult faptul că mă simţeam lipsită de experienţă. Şi nu puteam… şi încă nu prea pot să-mi imaginez că voi lăsa vreodată pe cineva să mă vadă aşa.

— Oh, Will!

— Şi asta m-a enervat. Era de parcă te pierdeam. Dar eram şi foarte dezgustată de mine în acelaşi timp. M-a făcut să mă simt prost pentru că nu voiam să fiu una dintre fetele acelea care se simt prost din cauza unui băiat.

Se ridică şi îmi pun capul în poala ei, în timp ce îşi trece degetele prin părul meu. Şi îi spun totul. Despre Bo la mall şi cum nu mi-a spus că-şi schimbă şcoala. Şi despre Mitch. Şi dansul. Şi Halloween. Când m-am întors la Harpy’s. Bo. Îi spun totul despre Bo. Şi că l-ar plăcea aşa de mult. Şi că vrea să fie iubitul meu.

— Vrea ca relaţia noastră să aibă un nume, îi explic. Şi ştii că nu vom rezista nici măcar o zi la şcoală fără să fim ridiculizaţi. El nu înţelege asta.

— Ascultă, spune. Mulţi oameni sunt

nemernici, bine? Nu o să te mint, dar uită-te la mine şi la Tim. El e mult mai scund ca mine. Nu crezi că oamenii râd de noi? Ba râd.

E adevărat, dar până acum nu am auzit-o niciodată pe El spunând aşa ceva.

— Dar nu poţi alege mereu pe cine îţi vrea inima. Şi chiar dacă am putea alege, eu l-aş alege pe Tim. L-aş alege de fiecare dată pe el. Aşa că trebuie să gândeşti în felul următor: o relaţie este între două persoane. Toţi măgarii de la şcoală sunt doar spectatori. Tu şi Bo în spatele tomberonului la Harpy's. Asta au vrut inimile voastre. Ca tu şi Bo să fiţi împreună. Să aveţi o relaţie. Asta e în mintea voastră. Inima ta alege ce vrea ea, dar asta nu înseamnă că nu poţi să alegi şi cu capul. Din câte se pare, el deja a ales.

E atât de uşor, cred, să îmi spun asta în minte. Chiar şi cu voce tare. Dar să o fac… Să-l iau de mână şi să îmi spun că meri*t asta. Meritǎm asta. Est*e îngrozitor.

— Mi-a fost frică să nu cumva să vă fi despărţit, îi spun. Tu şi Tim. Te-am văzut plângând pe hol alaltăieri.

Mâna i se opreşte pentru un moment. Pufneşte.

— Părinţii mei se ceartă din nou. Tata a plecat şi a dormit pe canapeaua unchiului Jared. S-a întors. Dar nu ştiu. Simt că ăsta ar putea fi momentul.

— Dumnezeule! El, îmi pare atât de rău!

— Am vrut atât de mult să-ţi spun. Dar am fost încăpăţânată. Şi proastă.

— Nu, ar fi trebuit să vin după tine când te-am văzut aşa.

— E în regulă, îmi spune. Nu e prima oară. Unele lucruri nu pot fi îndreptate. Nu pentru totdeauna.

Gândul îmi face inima să tresară. Mă ridic şi stăm aşa o vreme, încolăcite ca două pisici.

CINCIZECI ŞI ŞAPTE

Îmi petrec după-amiaza cu Ellen şi Tim. Când ajung acasă văd camioneta lui Bo parcată în faţa casei.

— Ăăă, e cine cred eu că e? întreabă El.

Stă în faţa uşii mele, cu o trusă imensă de scule la picioare.

Tim parchează pe alee şi El coboară ca să pot ieşi de pe bancheta din spate a Jeepului.

Traversez peluza şi o pot simţi pe Ellen în spatele meu. Mă întorc brusc.

— Ce faci? o întreb.

— Vreau să văd asta.

— Nu, nu. Te duci acasă.

— Sună-mă, îmi spune. NU. UITA.

— Bine.

Mă îmbrăţişează şi o ţin o secundă prea mult, sperând ca o parte din ea să mi se imprime pe piele.

Aştept ca Tim să pornească înainte să parcurg restul drumului până la Bo.

— Asta e o violare de domiciliu sau ceva de genul ăsta?

Se întoarce de parcă nu l-ar fi auzit pe Tim când m-a adus. Are o curea de scule prinsă în jurul şoldurilor.

— Jur că nu e aşa ciudat precum pare.

— E destul de ciudat.

E clar că zâmbeşte, dar totuşi pare neliniştit.

— Eram cu tata, îl ajutam cu nişte treburi, când ne-am întâlnit cu mama ta la benzinărie. Cred că au fost la câteva întâlniri în liceu.

Râd.

— Oare de ce nu mă miră?

— A menţionat din nou uşa voastră din faţă şi tata… păi, de fapt, eu m-am oferit să vin să o repar. Sper că nu e ciudat.

Mă aşez pe scară şi el face la fel.

— E destul de ciudat.

Cuvinte nespuse, pe care nu ştiu cum să le pronunţ, îmi atârnă greu în piept.

— Ai reparat-o?

— A fost foarte uşor, de fapt. Nu-mi vine să cred că aţi stat cu ea aşa atât de mult timp.

Îmi strâng genunchii la piept.

— La o uşă stricată nu eşti nevoit să răspunzi.

Se lasă pe spate şi apasă pe clanţă. Uşa se deschide.

— Acum nu mai ai nicio scuză.

— Da, arăt spre gâtul lui. Care-i treaba cu colierul tău?

Scoate lanţul de sub tricou şi dă la iveală un mic medalion.

— Este Sfântul Anton, îmi explică. Ar trebui să te ajute să-ţi găseşti lucrurile pierdute.

— Şi tu ce cauţi?

— Nu ştiu, îşi bagă lanţul la loc, sub tricou. Cred că am găsit ce căutam. Dar uneori cred că eu am fost cel găsit.

Dau din cap. Te linişteşte cumva să ştii că fiecare persoană care vrea să fie găsită este căutată de cineva undeva.

— Willowdean?

— Da?

Se ridică şi se întinde după trusa de scule.

— Arăţi ca un agent de asigurări.

CINCIZECI ŞI OPT

Când mă trezesc descopăr că mama mi-a strecurat ziarul pe sub uşă. Îl desfac şi îmi găsesc faţa acolo, chiar pe mijlocul îndoiturii. Titlu sună cam aşa: MISS BLUE BONNET DIN CLOVER CITY: FEŢELE DIN SPATELE NUMELOR. Prima pagină este dedicată în întregime pozelor pe care le-am făcut ieri. Sub ele sunt numele noastre, vârsta, mâncarea favorită şi cuvântul cu care am definit oraşul Clover.

Cred că mama nu a apucat să vadă asta

înainte să intre la tipar. Dar, oricum, uite-mă aici. Fără să zâmbesc în poză.

La repetiţie, toate aşteptăm un lung interval de timp în sala de spectacole pentru ca luminile să fie reglate. Miranda Solomon, darul lui Dumnezeu pentru teatrul comunitar al oraşului Clover, se întoarce în scaun şi ne explică mie, lui El, Hannah, Amanda şi Millie că jumătate din repetiţie în general se pierde aşteptând ca partea tehnică să fie în regulă. Ridică din umeri.

— Aşa e in showbiz.

Când se ridică pentru a se duce la baie, El se întoarce spre mine cu umerii lăsaţi şi vocea ridicată.

— Aşa e in showbiz.

Callie stă la câteva rânduri în spatele nostru cu o fată pe care o recunosc de la Sweet 16. Chiar încerc să nu par îngâmfată, dar nu-i uşor.

În afară de asta, lucrurile sunt alarmant de liniştite. Concursurile sunt reţetele perfecte pentru drame. Trebuie să pari perfect. Şi, pe deasupra, trebuie să te pricepi de minune să fii perfectă. Emoţiile sunt aproape palpabile aici. În special ale lui Millie. Dă din picior atât de tare, încât pot simţi vibraţiile şi la trei scaune distanţă.

Ellen se întoarce spre mine.

— Deci chiar faci trucurile alea magice? Te iubesc, dar nu te descurci prea bine.

— Păi, nu prea am de ales acum.

— Nu ştiu, spune, bănuiesc că nu prea ai, dacă

nu vrei să fii descalificată.

Gândul de a face altceva nici nu mi-a trecut prin cap.

— Nici nu prea am ce altceva să fac.

Stă un minut, pierdută în gânduri, în timp ce îşi molfăie o şuviţă de păr. Apoi oftează şi îmi şopteşte la ureche. Sunt necesare numai trei cuvinte pentru ca ideea să mă acapareze. Se lasă pe spate, aşteptând părerea mea.

Îmi pot imagina perfect. Nu am nicio şansă să câştig chestia asta, dar aş putea măcar să pierd cu succes.

— Aş putea chiar să…

— Millie Ranea Michalchuk! croncăne o voce din spatele teatrului.

Vibraţiile pe care le-am simţit în ultima jumătate de oră se opresc şi Millie îngheaţă toată.

Îmi întind gâtul şi o văd pe mama ei în timp ce urcă scările. Tatăl nu e cu mult în spate.

Mă întorc şi îi dau un cot în coaste lui Hannah.

— Care-i treaba? pe jumătate şoptesc, pe jumătate ţip în urechea ei.

Millie se strecoară printre noi, pentru a se întâlni cu mama ei pe culoar. Îşi ţine bărbia ridicată, inspirând şi expirând cu grijă.

Îi ia o secundă lui Hannah pentru a se trezi.

— Oh, spune, şi cam râde în pumn.

— Oh, *ce?*

— Am minţit, spune ea. Cu siguranţă am minţit.

Acum, toată lumea se uită. Chiar şi tipii de la tehnic.

— Glumeşti?

— Millicent, spune doamna Michalchuk. Ne-ai minţit. În faţă.

Lacrimi mari îi curg din colţurile ochilor şi devine evident că nu a folosit rimei rezistent la apă. Tatăl lui Millie stă în spatele mamei ei cu braţele încrucişate la piept.

— Te-ai înscris pe la spatele nostru când am decis să nu-ţi semnăm formularul. De ce… de ce ai făcut aşa ceva?

— E adevărat? mama stă pe scenă, cu un dosar sub braţ.

Cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp, Millie se întoarce spre mama şi spune:

— Am falsificat semnătura mamei, faţa îi tremură pentru o secundă, de parcă ar fi pe punctul de a izbucni în plâns, apoi se uită din nou spre părinţii ei. Dar greşiţi, vocea îi devine mai blândă. Ştiu că vreţi să mă protejaţi. Ştiu asta. Dar… dar uneori am nevoie doar să mă susţineţi.

Mama se încruntă.

— Haideţi să continuăm discuţia în foaier.

O privesc pe Millie, în timp ce urcă printre rânduri cu mama în spatele ei. Mă ridic şi păşesc peste picioarele lungi ale lui El.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Trebuie să o ajut, îi explic.

Alerg printre scaune şi deschid uşa suficient

pentru ca întreaga sală să o audă pe mama spunând:

— Îmi pare rău, dar nu-i pot permite să concureze fără acordul părinţilor.

Uşa se închide în urma mea.

— Millie trebuie să concureze. Părinţii lui Millie se întorc. A muncit din greu, le spun. Şi nu e fragilă. Chiar nu e. Este mult mai puternică decât vă închipuiţi. Toţi cei din sală, chiar şi fetele cu picioare lungi, ştiu cum e să fii şicanat. Eu şi Millie o ştim. Amanda şi Hannah. Ellen. Arăt spre mama. Chiar şi mama. Dar nu putem să fim mereu înspăimântate. Nu aşa trebuie să reacţionăm.

Millie se întinde şi mă ia de mână.

— Chiar îmi doresc asta, întăreşte ea. Am visat să particip la concurs de când mă ştiu. Nu e nicio regulă care să spună că grasele nu au voie să se înscrie.

Mama ei tresare când aude cuvântul şi îşi şterge discret o lacrimă.

— Singura care nu-mi permite să fac asta, mamă, eşti tu.

Doamna Michalchuk se uită la bannerul imens, prins deasupra sălii de spectacole, apoi la mama, care îi zâmbeşte slab. Soţul ei o strânge de mână. Se întoarce spre Millie şi dă din cap.

Unul lângă altul, ne întoarcem în sală, unde este evident că toate celelalte fete au tras cu urechea. Câteva concurente se întorc pentru a-i zâmbi încurajator lui Millie. Ellen mă ia de mână,

apoi pe Millie, care îşi întrepătrunde degetele cu ale Amandei. Mă întorc într-o parte şi mă uit la Hannah, cu palma în sus. Respiră adânc înainte să mă ia de mână.

O legătură mai mare ca orice coroană ne leagă pe noi cinci şi, pentru prima oară de când m-am înscris la concursul ăsta, ştiu că eu sunt în avantaj.

***

Când în sfârşit începem repetiţia, iese un dezastru. Niciuna nu-şi prezintă talentul. Nu avem timp. Callie cade pe rampă când exersăm numărul de deschidere. Şi toate indicaţiile se opresc. Unele vomită. Altele plâng. Şi unele sângerează. În final, e exact aşa cum m-am aşteptat.

Acasă, mama se afundă în canapea, cu o sticlă de şampanie ieftină, aşa cum face în fiecare an. În acest moment, nu mai e nimic de făcut, şi chiar dacă ar mai fi ceva, e prea târziu pentru a merita efortul. Tot ce poate să facă este să *lase sclipiciul să cadă unde apucă.* (Cuvintele ei, nu ale mele).

Stau în bucătărie, cu o cutie imensă de carton, câteva sticle de vopsea de exterior şi foarfece. Cumva trebuie să realizez un costum pentru numărul de deschidere.

Nu prea m-am gândit la obiectivul turistic pe care l-am primit, Cadillac Ranch. În mod normal, n-aş băga în seamă chestia asta şi aş considera-o doar o altă tâmpenie de-a concursului, dar de fapt e destul de mişto. Sigur, Texasul are o mulţime de

obiective turistice faimoase, pe care le ştie toată lumea, dar avem şi diamante nedescoperite. Cum ar fi luminile din Marfa[9] sau Jacob's Well[10] sau Dinozaur Valley[11] sau chiar sculptura Prada care e la câteva ore distanţă. Putem spune că şi Cadillac Ranch se încadrează în aceeaşi categorie de ciudăţenii. E atât de texan şi totuşi complet ieşit din tipar.

Cadillac Ranch este o expoziţie de artă publică în Amarillo. Toate Cadillacurile alea vechi înşiruite, îngropate pe jumătate în pământ pe o parte a drumului. Vopseaua li s-a dus de mult şi vizitatorii sunt încurajaţi să le picteze cu spray. Deci, da. Habar n-am cum să fac un costum decent care să spună: „Evident că sunt Cadillac Ranch".

Mama intră să caute nişte gheaţă pentru că da, îşi bea şampania cu gheaţă.

— Lucrezi la un proiect pentru şcoală? Trebuie să-ţi faci somnul de frumuseţe, Gogoşică.

O să mă omoare că nu am terminat asta până acum.

— E pentru, ăăă, e pentru numărul de deschidere.

Se aşază lângă mine.

---

9 Forme de lumină asemănătoare unor descărcări electrice, fenomen descoperit de către spanioli, în anii 1750, care nu a putut fi explicat de nimeni.

10 Peşteră subacvatică, cel mai periculos loc pentru scufundări din lume.

11 Parc natural care cuprinde unele dintre cele mai bine conservate fosile de dinozaur din lume.

— Oh, Doamne!

Dau din cap.

— Bine, cedează ea. Bine, putem s-o rezolvăm, se uită la biletul cu tema mea. Cadillac Ranch.

O privesc în timp ce se ridică şi ia un pahar curat din dulap. Toarnă câteva guri de şampanie şi mi-l întinde.

Iau paharul, dar nu spun nimic. Nu vreau să se răzgândească cumva.

— Crezi că talia ta intră în cutia aia?

Mă uit pentru o secundă şi iau o gură de şampanie. Bulele mi se umflă în piept.

— Da.

— Fugi în garaj şi adu-mi o rolă de elastic lat, pistolul cu lipici şi cutia mea de spray-uri pentru vopsit.

Mă întorc cu obiectele pe care mi le-a cerut, iar ea deja lucrează la cutie, tăind-o cu un cutter.

— Gogoşică, o să ai cel mai frumos costum pentru numărul de deschidere.

Întregul corp îmi vibrează de satisfacţie, în timp ce iau o altă gură de şampanie.

După câteva ore şi o sticlă de şampanie terminată, spun:

— Mamă?

— Da, Gogoşică?

— A fost frumos din partea ta că ai lăsat-o pe Millie să participe. Chiar dacă a minţit.

Îşi termină paharul.

— E o fată bună. Dulce. Cu un zâmbet frumos.

Aştept să spună ceva despre greutatea ei şi cum că lucrul acesta e un dezavantaj, dar ea doar deschide o sticlă nouă.

Pictăm o bază albă în linişte şi când e aproape uscată, ceva rece îmi aterizează pe obraz. Dau cu degetul. Vopsea.

— Oh, nu, n-ai făcut-o, spun, şi o ating pe nas.

Râdem. Isteric. Acel gen de râs pe care nu îl poţi opri. Care te doare. Cred că sunt beată. Ştiu că mama e. Dar mă simt bine, cine are nevoie de somn de frumuseţe când poţi să bei şampanie?

Când în cele din urmă terminăm, pe la unu noaptea, plecăm din bucătărie şi lăsăm masa acoperită cu ziare pictate la întâmplare şi bucăţi de carton rătăcite. Riot se urcă pe masă şi ne miroase proiectul terminat. Dă din coadă şi linge micuţul nostru Cadillac de carton vopsit cu spray.

Îl probez. Stă suspendat de umeri cu elastic şi atârnă în jurul taliei mele. E atât de ridicol! E perfect.

Înainte să mergem la culcare, deschid uşa din faţă. Strada e tăcută şi întunecată. Stând aici, privind din acest loc, întreaga casă pare plină de posibilităţi.

Mama stinge lumina din hol în urma mea. Închid uşa şi trag zăvorul.

Din pat, îi trimit lui Ellen o listă cu toate lucrurile de care am nevoie pentru proba mea de talent de mâine.

MAGNIFIC, îmi răspunde.

Şampania încă îmi curge prin vene şi mă adoarme. Cu adevărat magnific.

CINCIZECI ŞI NOUĂ

ELLEN: e ziua spectacolului, lume! E ZIUA SPECTACOLULUI!!!

Mesajul lui El e primul lucru care mă face să zâmbesc. Dar mă trezesc cu o fărâmă de îndoială. Oare noaptea trecută chiar s-a petrecut? Mă uit în jos la mâinile mele şi văd urme de vopsea uscată.

Avem câteva ore la dispoziţie înainte să plecăm, aşa că îmi iau tot timpul din lume pentru a-mi masa întregul corp şi a-mi prinde părul cu agrafe, până îl coafez într-un fel de coc cu bretonul pe frunte. Cu grijă, îmi vopsesc unghiile mov închis.

Deschid şifonierul pentru a mă asigura că nu mai am nevoie de nimic altceva. Stând acolo, în mijloc, e rochia roşie pe care mi-a cumpărat-o mama. Scot plasticul care o acoperă şi o ţin ridicată de umeraş, studiind sclipirea materialului.

Mama bate la uşă înainte să intre.

Închid dulapul.

S-a aranjat, gata să joace rolul moderatoarei sclipitoare a zilei.

— E timpul să mergem. Te aştept în maşină, îmi spune.

Îşi lasă capul într-o parte.

— Părul tău. Arată bine.

Închide uşa înainte să apuc să-i mulţumesc.

Stau cocoţată pe marginea patului pentru un moment, apoi mă întind să iau bila Magică 8 şi o scutur cu putere.

Este incontestabil aşa.

Deschid uşa dulapului.

Cabina de machiaj e învăluită într-un nor de fixativ. Serios, trebuie să inspir pe nas, altfel risc o intoxicaţie cu vapori. Sertarele sunt pline cu ustensile de machiaj, flori, ursuleţi de pluş, vaselină şi băuturi energizante.

Fetele îşi repetă numerele de talent. Murmură versurile în timp ce se dau cu ruj. Numără paşii de dans în timp ce se dau cu fixativ. Recită monologuri în timp ce se dau cu rimei.

Abia am timp să bag ceva la cap. O zăresc pe Millie în partea din spate a camerei. Părul ei. E imens. Suficient de mare pentru a avea propriul sistem solar. Pe bune, este cu cel puţin doisprezece centimetri mai înaltă, fără să punem la socoteală tocurile. Zâmbeşte şi îmi face cu mâna.

În faţa oglinzii e un mic buchet de floarea-soarelui, învelit în şerveţele şi prins cu sfoară, un singur trandafir roşu şi o sticlă de cidru acidulat.

Iau mai întâi biletul din buchet.

Noroc! — Bo & Loraine.

Şi prins de trandafir pe un bilet adeziv scrie:

xoxo Mama

În cele din urmă, desfac mesajul prins de sticla de cidru.

Am vrut să-ţi trimit varianta adevărată, dar Dale a spus să nu o fac. E un spărgător de petreceri. Dă-i pe spate. Cu drag, Lee (&Dale)

Mi-aş dori ca Lucy să fie aici. Nu pentru a mă vedea participând, ci pentru a fi părtaşă la asta. Pentru că momentul ăsta pare la fel de mult al meu, cât şi al ei.

Abia mi-am terminat machiajul, când doamna Clawson deschide uşa şi strigă:

— Zece minute, domnişoarelor!

Ellen stă lângă mine, cu telefonul în mână. Două cercuri perfecte îi colorează fiecare obraz şi rujul ei prea strident i-a pătat dintele din faţă.

— Tim, îmi spune. Nenorocitul a făcut toxiinfecţie alimentară. Will, nu am escortă!

Încă de la început am considerat acest concurs o cauză pierdută, aşa că nici nu mi-a trecut prin cap să-mi fac griji pentru că nu am însoţitor. Clatin din cap.

— Nici eu nu am.

Respiră mult prea repede. Am uitat cât de repede intră în panică atunci când vine vorba de lucruri de genul ăsta.

— Bine, îi spun. Ascultă, nu-ţi face griji din cauza însoţitorilor, în regulă? apoi adaug mai încet. Ne putem însoţi reciproc. Oricum aşa ar fi trebuit să fie, nu?

Îşi muşcă pentru un moment buza înainte să

dea din cap.

— Cinci minute! strigă doamna Clawson. E timpul să vă aliniaţi, domnişoarelor!

***

Dacă există un Dumnezeu acolo sus, sunt sigură că ne-a ales pe mine şi pe Ellen dintr-o mare de embrioni şi a spus: *Ele.* Dickson. Dryver. Nu ar putea fi mai bine de atât.

Stăm în culise, în ordine alfabetică, şi aşteptăm instrucţiunile. El are Dallas Cowboys, aşa că are un set de pompoane în nuanţe de albastru şi argintiu şi poartă o pălărie asortată. Eu mi-am pus Cadillac-ul. Mâinile noastre sunt strânse atât de tare, încât ni s-a oprit circulaţia.

Încerc din răsputeri să-mi amintesc dansul pe care l-am exersat iar şi iar, dar se pare că nu mi-l pot imagina. Mintea mea e un labirint, prin care eu urmăresc o umbră.

Bekah Cotter îi dă un tub de vaselină lui El.

— Dă-ţi cu asta pe dinţi şi gingii, spune. Face zâmbetul mai frumos.

Ne uităm una la alta înainte să ridicăm din umeri şi să ne punem vaselină pe degete. Ne mânjim dinţii. Are gust oribil.

— Mersi, îi spun lui Bekah.

Mallory stă cu câţiva paşi în faţa noastră, cu o pereche mare de căşti negre pe urechi.

— Mergeţi, mergeţi, mergeţi.

Ne grăbim pe lângă ea şi în momentul în care luminile îmi ating faţa, îmi revine memoria. Ne

învârtim în cerc, astfel încât fiecare dintre noi să aibă la dispoziţie două secunde şi jumătate pentru a-şi spune numele.

Melodia se termină şi luminile se sting. Nu pot procesa cât de repede se mişcă totul. Pare un triplu salt în faţă, unde vocile tuturor sună a chiţăit.

Urmează proba costumelor de baie.

Nu mi-a trecut prin cap că nu voi avea niciun strop de intimitate în timp ce mă îmbrac cu costumul de baie. Dar iată-ne aici şi intimitatea tot nu se întrezăreşte. Mă dezbrac într-o poziţie cât mai strategică, cu costumul băgat până la jumătatea coapselor şi fusta ridicată în jurul taliei. Pentru un moment, îmi permit să mă uit în jurul meu. Descopăr că sunt singura care nu se concentrează la schimbatul hainelor. Voi fi complet sinceră acum şi voi spune că se văd ţâţe peste tot şi nimănui nu-i pasă.

Îmi fac curaj şi dau bluza jos. După ce îmbrac şi restul costumului, îmi pun ochelarii de soare în formă de inimă pe care mi i-a dat Bo acum câteva luni. Nu m-am gândit deloc la ei de atunci, până când nu am făcut curat în şifonier săptămâna trecută.

Ne adunăm în spatele cortinei şi doamna Clawson se grăbeşte să ne dea cu fixativ.

— Nu putem lăsat costumele astea să se ridice, spune.

O privesc pe Ellen în timp ce merge pe scenă.

E îngrozită în sinea ei, ştiu. Dar debordează de încredere în espadrile şi costumul ei verde din două piese.

Ştiu că nu ar trebui, dar mă uit în jos, la sandalele mele negre şi la costumul meu roşu, întins peste burta rotundă. Dar nu asta e ceea ce mă deranjează.

Cu toţii avem ceva ce urâm complet la noi. Aş putea fi jalnică şi să spun că-mi urăsc întregul corp, dar totul se reduce la coapsele mele. Coapse care se freacă una de alta când merg. Brânză de ţară. Picioare cu cratere. Jarete cu şuncă. Piele moale şi lăsată. Oricum vrei să le spui. Picioarele mele nici măcar nu arată ca nişte picioare. Trec uşor cu vederea kilogramele în plus, dar în rarele momente petrecute în faţa oglinzii, îmbrăcată doar în propria-mi piele, tot ce văd sunt aceşti stâlpi de celulită care mă poartă de colo-colo şi se lovesc unul de altul, frecându-se. (Frecarea, apropo, este pentru fetele grase cel mai mare motiv de iritare).

Doamna Clawson mă loveşte peste umăr pentru a mă anunţa că e rândul meu.

Inspir adânc şi zâmbesc. *Zâmbeşte, Gogonea*, o aud pe mama spunând.

Poate că mă simt incomod, dar refuz să fiu ruşinată.

Poate pentru că nu pot vedea audienţa. Sau poate pentru că nimeni nu îmi strigă să cobor de pe scenă, coapsele mele supravieţuiesc luminii

reflectoarelor. Nu o iau la sănătoasa ca în ziua de la piscină. Nimeni nu mă huiduie. Nu e sfârşitul lumii. Publicul nu orbeşte.

E ceva legat de costumul de baie, în general, care te face să te gândeşti că trebuie să meriţi dreptul de a-l purta. Şi asta e greşit. Sincer, criteriile sunt simple. Ai un corp? Pune pe el un costum de baie.

Amanda mă aşteaptă pe partea cealaltă.

— Ai arătat super mişto acolo!

O strâng de mână.

— Mulţumesc. Eşti gata pentru spectacolul de fotbal?

Dă din cap. Obrajii i se înroşesc.

— Am intrat în echipa de fotbal, spune.

— Serios?

Amanda zâmbeşte.

— M – am gândit că dacă pot supravieţui chestiei ăsteia, cu siguranţă pot să intru şchiopătând şi în echipă.

— E grozav, îi spun Amandei, când Ellen vine lângă noi. Din culise o vedem pe Midie când intră pe scenă în costumul ei de baie *vintage,* dintr-o bucată, cu sandale cu platformă asortate. Poartă o pereche imensă de ochelari albi de soare şi ruj roşu aprins, şi chiar ţine o minge de plajă sub braţ.

— Dumnezeule! exclamă Ellen. E făcută pentru asta! În această grăsuţă mică şi drăguţă se ascunde o regină a frumuseţii.

Un zâmbet uşor de satisfacţie mi se întinde pe faţă.

— Nu, o corectez. Grăsuţa aia drăguţă este o regină a frumuseţii.

ŞAIZECI

— Oh, fir-ar să fie!

Creierul meu pare să fi trecut printr-un compresor.

— Toate perucile sunt aşa dureroase?

— S-ar putea să fie cu o mărime mai mică, spune Ellen. Nu ştiu. Am luat ce avea mama în dulap.

Am rechiziţionat singura cabină din baia din culise pentru a-mi pregăti numărul de talent. Părul lui Ellen e prins în două cozi şi a reuşit să încapă în costumul ei din clasa a şaptea. (Deşi mama ei a trebuit să îi prindă un brâu de elastic în jurul taliei).

— Bine, bine.

Respir pe nas, încercând să scap de o parte din tensiunea aflată în imensa mea căpăţână, şi închid ochii.

— Pune peruca.

Ellen îmi pune peruca blondă pe cap.

— Gata, mă anunţă, după ce prinde ultima agrafa. Eşti aranjată. Uită-te.

Îmi ridic capul. Din oglindă mă priveşte Dolly Parton. O Dolly Parton adolescentă grasă.

— Dumnezeule! spune El. Cred că ai putea fi modelul meu în viaţă.

***

Aştept în culise. El face step cu câteva note în urma muzicii şi îşi tot dă ochii peste cap. Dacă n-aş fi aşa de emoţionată, aş muri de râs.

Am avut grijă să nu ne vadă nimeni când ne-am furişat în culise. Mai ales mama, doamna Clawson sau Mallory.

Muzica lui El se opreşte cu câteva secunde înainte să termine de dat din picioare, dar termină şi face o plecăciune înainte să fugă în culise.

— Bine, îmi spune. Totul e sub control.

L-am plătit pe tipul de la sunet să pună melodia de care avem nevoie.

— Tare, a spus. Bani de bere.

Mama iese din spatele cortinei în faţa audienţei din cealaltă parte a scenei.

— A fost minunat, Ellen. Şi ce mod de a face mişcare!

Publicul râde înfundat.

— Urmează Willowdean Dickson care ne va prezenta câteva trucuri de magie.

Da, să-mi îndes peruca pe cap a fost un truc destul de impresionant.

Urc pe scenă în lumina reflectoarelor şi cizmele îmi tropăie pe podea. Umbra ponchoului meu din piele de căprioară cu franjuri iese din lumină.

Mama stă pe marginea scenei, cu microfonul

alunecându-i printre degete. Ochii ei sunt mari şi pare să stea ca pe ace.

Începe muzica. Aceste prime acorduri le sunt cunoscute tuturor celor din public. Îi pot vedea pe juraţi murmurând în ritmul muzicii la masa lor.

Mă întorc spre mama şi duc microfonul de jucărie la buze. Vocea melodioasă a lui Dolly cântă, "Jolene, Jolene, Jolene, te implor, te rog, nu-mi fura bărbatul”. Îmi sincronizez buzele cu fiecare cuvânt.

Închid ochii şi văd fiecare moment în care am auzit melodia asta. Mergând pe autostradă cu mama, Lucy şi bunica. Cu geamurile deschise. Lăsându-ne mâinile în bătaia vântului. În camera lui Lucy, împreună cu ea, în timp ce "Jolene” răsună din pick-up-ul ei. Stând pe gresia rece din bucătăria lui El, în timp ce mama ei fredonează şi face spaghete. La înmormântarea lui Lucy. În maşina lui Bo. La tavernă, privind-o pe Lee cântând. Chiar aici, pe această scenă.

Cânt "Jolene” şi poate îmi imaginez, dar câteva voci din public cântă împreună cu mine. E un fel de melodie emblematică, una care depăşeşte graniţele geografiei sau ale religiei. *E "Jolene”.*

Melodia se termină şi publicul aplaudă. Pentru o secundă cred că aud un *guiţ!* Dar este repede acoperit de aclamaţii.

În secunda în care cobor de pe scenă, mama mă trage de mână.

— Ce-a fost asta?

Dar nu-mi dă suficient timp pentru a răspunde pentru că deja aleargă pe scenă pentru a anunţa următorul număr.

— Ei bine, ce mai surpriză! răsună vocea ei.

Trec pe lângă Callie în drum spre dressing.

— Ştii că vei fi descalificată pentru că nu ai făcut numărul de talent aprobat, nu-i aşa?

— A meritat, îi răspund, fără să mă opresc în dreptul ei.

În cabină, mă aşez lângă Ellen. Avem ceva timp de pierdut înainte să se termine proba de talent.

Hannah trece pe lângă mine în drum spre ieşire. Ridică mână pentru a bate palma fără să spună ceva.

După ce se termină proba, urmează o pauză înaintea rochiilor de seară. O ajut pe Ellen să se îmbrace cu a ei, o rochie corai cu cordon şi strasuri. Ea îmi ciufuleşte părul după ce peruca şi-a făcut de cap cu el.

Doamna Clawson îşi strecoară capul pe uşă şi spune:

— Totul a fost în regulă până acum, domnişoarelor! Zece minute! Şi, Willowdean, mama ta vrea să vorbească cu tine.

Obrajii mi se îmbujorează. Şi câteva fete fac *Oooo* când o urmez pe doamna Clawson în cabina privată a mamei.

Bat la uşă şi înainte să îmi retrag mâna, mama

o deschide.

Clatină din cap.

— Ştiam că pui ceva la cale.

— Nu, mamă, nu a fost aşa. Nu am plănuit nimic.

Cel puţin nu până ieri.

Îşi ţine rochia de Miss desfăcută la piept.

— Eşti descalificată, mă anunţă ea. Nu te pot lăsa să termini concursul. Nu ar fi corect.

— Oricum n-aş câştiga, îi spun. Nu pot să mă duc pe scenă şi să defilez?

— Ai încălcat regulile. E acelaşi standard pe care îl am faţă de toate. Îmi pare rău, dar până aici ai putut merge.

Ştiu că e prostesc. E o tâmpenie. Dar o parte din mine e supărată că nu voi termina concursul. După tot ce s-a întâmplat şi la mai puţin de o oră distanţă de final. Nu sunt surprinsă. Cel puţin nu ar trebui să fiu. Ştiam că fapta mea se pedepseşte cu descalificarea, dar am crezut cumva că mamei îi va fi milă de mine.

Se întoarce cu spatele.

— Mă închizi, te rog?

Fermoarul nu merge la fel de greu ca data trecută, dar pur şi simplu nu…

— Mamă, nu pot mai mult de atât, îi spun ferm.

Mai sunt încă vreo nouă centimetri până la capăt, pot să trag cât de tare vreau. Dar fermoarul ăsta nu se urneşte deloc. Există o lege a fizicii

care îl împiedică.

Se întoarce şi se uită peste umăr în oglindă.

— Nu e posibil. Nu, nu. Am probat-o la începutul săptămânii. M-am ţinut de orele de pilates şi de bicicletă.

Ştiu că este pe punctul de a-şi pierde cumpătul, iar dacă mama îşi va pierde cumpătul, întregul concurs se va destrăma odată cu ea.

— Bine, îi spun. Linişteşte-te, ne descurcăm noi cumva.

— Două minute! strigă doamna Clawson de cealaltă parte a uşii.

Broboane de sudoare apar pe fruntea mamei.

— Stai aici.

Alerg. Trec prin culise şi mă îndrept spre atelierul în care se creează decorul.

Fierăstraie. Burghie. Cuie. Ciocane. Şuruburi. Scări. Chei. Cleşti. Îmi umplu braţele cu tot ce pare că mă poate ajuta.

Când ajung înapoi în cabină, mama e deja isterică.

— Gogoşică, trebuie să intru în rochia asta. Am purtat-o în fiecare an de când am câştigat. Lumea se aşteaptă la rochia asta. E tradiţie!

— Întoarce-te!

Las totul pe dulap.

— Toată lumea va şti, mai are un pic şi începe să bocească.

— Nu, îi spun. Nu. Fără plânsete. Nu încapi în rochia asta, ai înţeles? E imposibil.

Scânceşte.

— Dar asta nu înseamnă că nu putem să-i facem să creadă că intri.

Iau două clame uriaşe pe care le-am văzut la cei de la echipa tehnică, cam ca acelea de păr, cu acelaşi mecanism de închidere. Le folosesc la lucruri ciudate, cum ar fi să prindă firele sau să ţină lemnul în timp ce îl lipesc.

— Ascultă, mamă. Nu te poţi întoarce cu spatele pe scenă, bine? Trebuie să stai nemişcată.

Dă din cap.

Prind clama în spatele sutienului ei fără bretele şi trec rochia pe sub ea. Fac la fel şi în cealaltă parte.

Respiraţia i se linişteşte pentru un moment, când vede diferenţa în oglindă.

— Vezi? Arată bine.

Inspiră adânc şi îşi pune coroana pe părul perfect coafat.

— Bine, Gogoşică, zice întorcându-se cu ezitare spre mine. Urăşti porecla asta, nu-i aşa?

Zâmbesc.

— Nu la fel de mult ca înainte.

— Pot să nu te mai strig…

— Nu, o întrerup. Cred că m-am cam obişnuit cu ea.

Uneori, pentru a-ţi da seama cine eşti, trebuie să înţelegi că suntem cu toţii un mozaic de experienţe. Sunt Gogoşică. Şi Will şi Willowdean. Sunt grasă. Sunt fericită. Sunt nesigură. Sunt

îndrăzneaţă.

— Cortina! strigă doamna Clawson.

Mama se întoarce din nou spre oglindă.

— Mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc. Te iubesc, Willowdean, îşi lipeşte buzele roşii de fruntea mea. Scumpa mea Gogoşică.

Se grăbeşte să iasă, iar când anunţă primele concurente şi însoţitorii lor, mă îndrept spre cabină.

Sub masă e geanta mea şi înăuntru e rochia roşie pe care mi-a cumpărat-o mama. Aplic un nou strat de ruj şi îmi bag rochia pe cap. Mă încalţ în sandalele cu toc şi îmi aranjez bretelele pe picior. Încercând să-mi închid rochia în timp ce fug şi mă îndrept spre locul unde Ellen stă la coadă, cu Bekah Cotter în faţa ei.

— Închide-mă, gâfâi eu.

O face fără ezitare.

— Arăţi uimitor.

Zâmbesc, încă încercând să-mi dreg respiraţia.

— Ştiu.

— Ellen, spune Mallory, în timp ce verifică din nou fişa ei. Unde e însoţitorul tău? se întoarce spre mine. Şi Will, ai fost des…

— Eu sunt însoţitoarea ei.

— Ellen Dryver, strigă mama de pe scenă.

Ochii lui Mallory se măresc în timp ce trec mâna lui Ellen peste a mea şi o conduc pe scenă.

— Şi o conduce Timothy…

Defilăm pe rampă, spre marginea scenei. Merg perfect, cu un picior în faţa altuia, aşa cum ne-a învăţat Lee.

Mama rămâne cu gura căscată, dar apoi zâmbeşte uşor.

— Şi o însoţeşte Willowdean Dickson.

Îi dau drumul braţului lui Ellen pentru a o lăsa să se rotească la capătul scenei, după care ne întoarcem în culise.

Privim împreună cum defilează toate celelalte concurente. Amanda şi fratele ei mai mare. Şireturile pantofilor ei ortopedici se asortează cu rochia, ideea lui Millie, normal. Malik e un gentleman perfect, când păşeşte pe scenă, cu Millie la braţul lui. Şi, bineînţeles, Hannah. Hannah şi Courtney Gans. Courtney e unul dintre acele nume deosebite care ar putea fi purtate şi de băieţi, dar, în cazul lui Hannah, nu e. Însoţitoarea ei, Courtney, care presupun că nu e din oraş, pentru că n-am văzut-o niciodată, şi-a aranjat părul blond într-un coc îngrijit. Se potriveşte perfect cu fracul ei. Şi ceea ce e cel mai tare e că Hannah, în rochia ei neagră tip furou, cu ghete de teren şi nemachiată, nu încalcă nicio regulă.

Toate defilăm şi ne mişcăm şoldurile dintr-o parte în alta, aşa cum ne-a învăţat Lee.

Hannah iese de pe scenă exact unde o aşteptăm toate. Courtney o sărută pe obraz, apoi spune:

— Ne vedem mai târziu.

Când Courtney nu ne mai poate auzi, Ellen începe să râdă în hohote şi o loveşte pe Hannah pe spate.

— Eşti diavolul în persoană.

E întuneric, deci nu pot fi sigură, dar sunt aproape convinsă că Hannah e îmbujorată.

Stau pe margine şi urmăresc restul concursului. Mă uit la proba de întrebări şi răspunsuri şi unele fete mă impresionează cu răspunsuri aproape profunde, în timp ce altele se încurcă în cuvinte. Amanda spune o glumă oribilă cu cioc-cioc care îi face pe juraţi să se tăvălească de râs. Millie e scumpă şi dulce, cu chicotitul ei molipsitor. Hannah e seacă, aşa cum e de obicei, dar pune publicul pe gânduri.

Donna Lufkin şi-a lăsat saboţii de grădinărit acasă. Poartă un costum mov intens şi aşteaptă lângă scenă alături de mine, păzind coroanele.

Mama stă acolo în lumina reflectorului, fără să se mişte, de parcă i-ar fi înţepenit gâtul sau ceva de genul ăsta. Este frumoasă. Şi nu doar din faţă. Oricât de greu a fost să-i fac rochia să stea la spate, este minunată.

Acest moment. Este cea mai fidelă portretizare a mamei pe care am văzut-o vreodată. Cred că uneori perfecţiunea pe care o vedem la alţii este făcută dintr-o mulţime de imperfecţiuni minuscule pentru că, uneori, o afurisită de rochie nu se închide.

ŞAIZECI ŞI UNU

Rămân prin zonă suficient pentru a auzi cum Millie, micuţa noastră Millicent, câştigă locul al doilea. Ridică buchetul de trandafiri şi ne face cu mâna ca o regină a frumuseţii. Nu aştept să văd cine câştigă. Nu am nevoie.

Când ies pe hol, cu sticla de cidru acidulat de la Lee şi Dale în mână, îl văd pe Mitch împreună cu câţiva băieţi din echipă. Au câştigat meciul de săptămâna trecută, aşa că participă la etapa pe stat de Ziua Recunoştinţei.

Patrick Thomas mă vede primul.

— Te-ai întors? mă întreabă. Nu reuşeşti să-ţi revii după ce ai fost părăsită?

Mitch clatină resemnat din cap.

— Nu ea e cea pără…

Îmi ridic mâna pentru a-l opri.

— Nimeni nu te consideră amuzant, Patrick, îi spun. Nu te-ai prins? Nimeni nu râde. Nici măcar prietenii tăi.

Patrick se încruntă o secundă, apoi ridică din umeri şi se întoarce cu spatele.

Mitch dă din cap o dată. Zăbovesc pentru un moment şi îi zâmbesc uşor.

Publicul din sală erupe în aplauze când mă întorc şi plec.

Parcurg cele trei străzi în rochia de seară, pe tocuri. Ador rochia asta. Vreau să o privesc mereu,

atârnată în şifonierul meu, şi să-mi aduc aminte de seara de noiembrie în care mi-am descoperit lumina interioară. Vântul mă loveşte şi îmi face rochia să foşnească, în timp ce merg pe străzile micului meu oraş.

Clopoţelul sună deasupra mea, când deschid uşa şi descopăr că Harpy’s e plin de oameni care nu au mers să vadă concursul.

— Uau, sune Marcus, în timp ce întinde chitanţa unui client. Arăţi bine, Will.

La sunetul numelui meu, Bo iese de după colţ, cu o acadea roşie atârnându-i în colţul gurii.

Aşez sticla de cidru acidulat pe tejghea.

El îşi scoate şorţul din jurul gâtului şi îl lasă să-i atârne în talie. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet larg.

— Willowdean, îmi spune.

Oftez.

Sfârşit

MULŢUMIRI

Sunt foarte norocoasă. Am şansa de a mă trezi dimineaţa şi a face ceea ce îmi place – acel lucru în care cred. Nu aş avea această oportunitate fără sprijinul şi îndrumarea unor oameni incredibili.

Alessandra Balzer, eşti acel gen de redactor cu care scriitorii visează să lucreze şi îţi mulţumesc că a lucra cu tine a devenit o realitate. Mulţumesc pentru că ai investit în Willowdean şi pentru că ai ştiut ce vreau să spun înainte să ştiu exact ce vreau să spun.

Molly Jaffa, cred că ai muta munţii din loc pentru mine dacă ai putea. Mulţumesc pentru că ai făcut ca motorul vieţii mele să fie întotdeauna pornit şi pentru că ai insistat cu cartea asta atunci când eram disperată. Eşti agentul şi prietena mea şi îţi sunt recunoscătoare pentru ambele.

Caroline Sun, eşti vrăjitorul din spatele cortinei. Mulţumesc pentru tot ceea ce faci.

Echipa de la School & Library (Patty Rosati şi Molly Motch!), vă sunt etern recunoscătoare pentru că faceţi parte din echipa mea.

Aurora Parlagreco şi Alison Donalty, nu aş fi putut visa la o copertă mai frumoasă. Vă iubesc designul mai mult decât pot exprima în cuvinte.

Ruiko Tokunaga, mulţumesc pentru că ai făcut coperta perfect tactilă.

Sunt atât de mulţi oameni la Balzer+Bray/HarperCollins/Epic Reads/HCC Frenzy cărora trebuie să le mulţumesc. Susan Katz, Kate Jackson, Andrea Pappenheimer, Kerry Moynagh.

Heather Doss, Donna Bray, Kelsey Murphy, Nellie Kurtzman, Booki Vivat, Margot Wood, Alexei Esikoff, Suman Seewat, Aubry Parks-Fried, Jennifer Sheridan, Kathy Faber, şi toţi cei pe care i-am uitat (pentru că sunt sigură că am făcut-o!), bunătatea şi încrederea voastră în munca mea este de nepreţuit. Sunt copleşită să lucrez cu oameni atât de dedicaţi.

Jessica Taylor, pentru că întotdeauna ai citit şi m-ai lăsat să fiu cea mai dezgolită, necenzurată versiune a mea. Nu vor exista niciodată suficiente brioşe.

Jeramey Kraatz, mulţumesc pentru că mi-ai fost aliat şi ai trecut graniţele statului cu mine pentru a o vedea pe Dolly Parton – o zi pe care nu o voi uita niciodată.

Natalie Parker, normal că îţi sunt recunoscătoare pentru onestitate şi sinceritate, dar mai presus de toate pentru prietenie şi pentru că mi-ai fost mereu aproape.

Corey Whaley, mulţumesc pentru orele petrecute citind pe Skype şi pentru toate orele în care am vorbit despre orice şi în acelaşi timp

despre nimic.

Tessa Gratton, pentru că m-ai scos din negura celei de-a doua cărţi şi pentru că ai stat două săptămâni cu mine în maşină şi nu ai încetat să mă iubeşti la sfârşit.

Kristin Treviño (şi tuturor celor de la Irving Public Library!), este incredibil tot ce faceţi şi sunt recunoscătoare pentru fiecare oportunitate de care am avut parte.

Jenny Martin, iubita mea de acasă. Mulţumesc pentru că ai rămas mereu de partea mea.

Aşa cum a spus Joe Cocker, „Mă descurc cu puţin ajutor din partea prietenilor mei”. Katie Cotugno, Adam Silvera, Bethany Hagen, Jennifer Mathieu, Kristin Rae, Sarah Combs, Christa Desir, Michelle Krys, Amy Ţintera, Karl Olson, Jen Bigheart, Caron Ervin, Preeti Chhibber, Stef Hoffman, Courtney Stevens, Ashley Meredith, John Stickney, Hayley Harris, Jeffrey Komaromi, şi Asher Richardson. Tuturor bloggerilor, bibliotecarilor, profesorilor şi cititorilor. Comunităţilor mele *My Lone Star, OneFour KidLit, Lufkin6, the Fourteenery* şi *the Hanging Garden.* Mulţumesc tuturor.

Mamă, tată şi Jill, mulţumesc că aţi fost mereu casa mea şi aţi crezut în mine şi în visurile mele nebune.

Dolly Parton, pentru că nu ţi-ai cerut niciodată scuze şi pentru fiecare din melodiile tale. Muzica ta a fost pata de culoare de care avea nevoie

această carte.

Ian, pentru că m-ai iubit mereu.

Copiii graşi, copiii slabi, înalţi, scunzi, şi cei care nu intră în nicio categorie: vă mulţumesc pentru că niciunul dintre noi nu este identic. Altfel, cât de plictisitoare ar fi lumea!

illowdean Dickson (Will), autoproclamată grăsuța și poreclită „Gogoșica" de către mama ei, fostă regină a frumuseții, s-a simțit întotdeauna foarte bine în pielea ei. Crede cu tărie că nu trebuie să câștigi dreptul de a purta un costum de baie. Criteriul este simplu. Ai un corp? Pune pe tine un costum de baie. Cea mai bună prietenă a ei, Ellen, i-a fost mereu alături și totul a mers bine... până când a început să lucreze la Harpy's. Acolo, Will face cunoștință cu domnul „Școală particulară" Bo, un băiat foarte sexy. Nu o surprinde faptul că se simte atrasă de Bo, însă este uluită atunci când își dă seama că și el o place.

În loc să-și îmbunătățească nivelul de încredere în sine datorită relației cu Bo, Will începe să se simtă din ce în ce mai nesigură. Așadar, încearcă să și-o recapete făcând cel mai îngrozitor lucru pe care și l-ar fi putut imagina: se înscrie la concursul de frumusețe *Miss Clover City*, alături de alte câteva candidate cu puține șanse de reușită, pentru a arăta lumii că și ea merită să fie acolo, la fel de mult ca oricare altă slăbănoagă. Pe parcursul acestei aventuri, Will reușește să șocheze tot orașul, dar poate cel mai mult pe ea însăși.

Cu nopți înstelate texane, acadele roșii, melodii de-ale lui Dolly Parton și o eroină de neuitat, *Dumplin'* vă va cuceri negreșit.

EPICA

FILM ÎN PRODUCȚIE LA *DISNEY*

„Vocea lui Will îndeamnă cititorul să mediteze la toate aspectele care alcătuiesc și distrug stima de sine... Splendid!"
— *BOOKLIST*

„Sunt obsedată de această carte. Răutăcios de amuzantă, sfâșietor de reală, presărată cu personaje pe care nu poți decât să le iubești și să le încurajezi, *Dumplin'* este o carte fenomen!
— KATIE COTUGNO, autoarea romanului *Iubire*

„Murphy reușește cu succes să ofere importanță fiecărei scene, creând un roman armonios, provocator și plin de umor."
— *PUBLISHER'S WEEKLY*

Ficțiune contemporană
pentru adolescenți și tineri.

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-19-2